

PA

27

S35

Class PA27

Book .S35

M. Hertz
1872.

CONIECTANEA CRITICA.

SCRIPSIT

Friedrich Wilhelm
F. G. SCHNEIDEWIN.

INSUNT

ORIONIS THEBANI

ANTHOLOGNOMICI

TITULI VIII.

**NUNC PRIMUM EX CODICE BIBLIOTHECAE
PALATINAE VINDOBONENSIS**

EDITI.

GOTTINGAE,

TYPIS ET IMPENSIS LIBRARIAE DIETERICHIANAE.

MDCCCXXXIX.

PA27

S35

In Exchange

Univ. of Virginia

Apr. 11, 1982

93102434.
GUSTAVO HUGONI

**IURISCONSULTO ILLUSTRISSIMO
SUMMOS IN UTROQUE IURE HONORES**

ANTE HOS QUINQUAGINTA ANNOS

RITE ADEPTO

DIE X. MENSIS MAII MDCCCXXXVIII.

GRATULATURUS OBTULIT

F. G. S.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

LECTURE

THE PHENOMENON OF CONSCIOUSNESS

PROFESSOR JOHN D. GIBSON

LECTURE 1: THE PROBLEM OF CONSCIOUSNESS

LECTURE 2: THE PROBLEM OF INTENTIONALITY

LECTURE 3: THE PROBLEM OF FREEDOM

LECTURE 4: THE PROBLEM OF KNOWLEDGE

LECTURE 5: THE PROBLEM OF VALUE

CONTINENTUR HOC LIBRO:

- I. Alcmanis Mesqatae in Dioscuros Hymnus.
Callimachus. pag. 1 — 14.
- II. Alcman Ethnographus. — 14 — 32.
- III. Orionis Grammatici Caesareensis Antholog-
nomici tituli octo. — 33 — 58.
- Commentarij Orionis cum Parergis quin-
que in Hesiodum, Epicharmum, Sopho-
clem, Euripidem, Menandrum. — 59 — 119.*
- IV. De Maesone, comoedo Megarensi. — 120 — 129.
- V. De fabulis Archilochi. Accedit mantissa
observationum in Archilochi carmina — 130 — 142.
- VI. Confusarum Lectionum — 143 — 168.
- VII. Analecta Lyrica — 169 — 180.
- Epilogus — 181.
-

Consederamus nuper quattuor viri professores Venidae in Mirabundulano nostro, ubi corpus laboribus fessum animumque continua septimanae contentione exhaustum dulci optimorum collegarum consortio suaviter reparare atque reficere moris est, die Solis, Muellerus Tuus, Summe HUGO, Ribbentropius, Lueckius, quem Tu ipse carpento advexeras, ego. Ibi dulcissimos herbae Nicotianae sufflantes odores *ducebamus sollicitae jucunda oblivia vitae*. Scilicet praeter unum Muellerum: in quo ego viro caetera τετραγώνῳ ἄνευ ψόγου τετυγμένῳ illud aegre desidero unum, quod abstinet ista herba, quam persalubrem esse vel coram Te, Vir Summe, obtinebo. Nempe ille non eget efficacissimo isto mordacium curarum delinimento. Multa tunc ibi jucunde confabulabamur de priscorum saeculorum Patriarchis et non Patriarchis. Ruebant horae: quum sol occideret, revertebamur in urbem. Rursus varii inter viam sermones: importunam Africi decertantis Aquilonibus petulantiam caussari Ribbentropius: Muellerus subitanam flatuum commutationem ad Aristotelis decreta exigere, non memini reliqua. Sed fuere tamen et alia quaedam. Quippe, quod ait ille apud Platonem, πέν-

τως ἢ ὁδὸς ἢ εἰς ἄστὺ ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκουεῖν.

Tum Lueckius ad Muellerum: *Meministi, inquit, profecto, instare festum diem soceri Tui, qui nobis hilariter transigendus erit. Equidem publico praeconio in societatem veniam laetitiae, quae Academiae nostrae communis est. Est enim, ut scis, perpetuus quidam, sed is ἄδακρυς πόλεμος mihi, qui Theologus sum, cum summo Antecessore.* Respondebat Muellerus, ipsi quoque provisum esse, quo semisaecularem festivitatem optimo socero congratularetur, Pompejum Festum a se instauratum. Ribbentropius denique sibi cum ordine Jurisconsultorum privum esse et peculiare gaudii istius consortium affirmare. Silebam ego: nam novus tunc nuncius appropinquantis hujus festi diei ad aures meas accidebat.

Discessimus domum quisque suam. Tum ego tacitus mecum: *Tene vero obmutescere, quem Vir Perillustris ab omni tempore magna benevolentia amplexus sit!* Ἀίσχρὸν σιωπᾶν — Haec et similia animum mae-
rabant et pungebant. Agitabam consilia: nec proficiebam

hilum. Invidebam Lueckio, qui argumentum delegisset tractandum cum ipsa diei gravitate conjunctissimum quodque et ipso esset, Summo Theologo, et Te, Summo Jurisconsulto dignum. Invidebam Muellero, quem et ipsum viderem eum potissimum nominis Tui claritudini inscripturum librum, cujus usus et Jurisconsulto esset et Philologo multifarius. Me vero summae temporis augustiae a majoribus et Te dignioribus, si qua potuissem, absterrebant. Erat quidem feriarum exoptatissima dulcedo: at vel plura otianti negotia. Instare scholae Academicae novae: restare quae ante scholarum exordia essent tandem aliquando profliganda, quo lenti cunctatoris ignominiam amolirer: perterrefacere Paroemiographi, urgere librarii, urgere postremo — nuptiae. Jamque concriminabatur suavissima sponsa, nunc cara uxor, lentitudinem meam et torporem: accelerarem adventum, desisterem tergiversari et moras nectere.

In ejuscemodi tempore quid censes, Vir Perillustris, magnopere licuisse perfici, quod et ab hujus luce diei non abluderet nec Tuam de mea facultate opinionem illico excuteret? Vel sic tamen cunctantem dubitantemque

illa confirmavit cogitatio, quae in humanitate Tua, quae cedis nemini, et blanda comitate spem jubebat reponere omnem. Tenuem Tibi affero et levidensem libellum et cui nihil cum jure commercii. Verum enimvero affero testem atque praeconem pietatis erga Te meae, quae summa est. Tu autem quo soles hilari animo parvulum suscipe, non tam munusculi expendens pretium, quod sentio quam exiguum sit et vile, quam intuens testimonium grati animi et venerabundi publice prodendi desiderium.

Vale, Vir Perillustris, et, quod piis votis susceptis divinum numen precamur, ad extremos vitae humanae terminos ea fruire felicitate, quae summa Tua in literas merita, probitatem animi, morum comem severitatem exaequet. Iterum vale mihique ignosce.

Scribebam Gottingae d.X. mensis Maji MDCCCXXXVIII., quo ipso die ante hos quinquaginta annos Academia Fridericiana Halensis Summis in utroque jure honoribus Te ornavit.

I.

Alcmanis Messoatae in Dioscuros Hymnus. Callimachus.

Primam odam primi libri carminum Alcmanicorum, quae a Grammaticis in libros digesta accepimus sex, excipiebat ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους ¹⁾. In eo ἄσματι quam curate singula vel facta vel fata Dioscurorum exornaverit Alcman, argumento ea sunt, quae ex eo carmine excerpta aetatem tulerunt. Primum enim locum natalem Tyndaridarum perstrinxerat: Pausanias III, 26, 2. Θαλαμῶν ἀπέχει σταδίου εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσῃ· πρόκειται δὲ νηοὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων. Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα. τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκοίρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα ἐν ἄσματι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνῳ φασὶν (Siebelis φησὶν: nullo jure) αὐτοὺς, ἀλλ' Ἐρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. Ipsum carminis istius indicem, ad quod Welckerus illa merito accensuit, idem prodit Pausanias I, 41, 5. Namque Megarensium exagitaturos famam, qui Timalcum, juvenem regium suum, cum Tyndaridis Aphidnam oppugnatum venisse atque a Theseo occisum perhiberent, ratiocinando sic progreditur: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θεσέως; ὅπου καὶ Ἀλκμᾶν ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν καὶ τὴν Θεσέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θεσέα φησὶν αὐτὸν ἀπειναί; Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θεσέα εἶναι βουλόμενον· ἐς ὃ ἀπελθεῖν

¹⁾ Vide Herodianum *περὶ σχημάτων* p. 61, 16. infra adscriptum, cll. Paus. I, 41, 5.

αὐτὸν Πειρίδῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα ¹⁾. Nec aliorum tendunt Scholia AD Homeri Iliad. Γ, 242. Διὰ τὴν τότε γενομένην ἀσπαγὴν Ἄφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιτρώσεται Κάστρω ὑπὸ Ἄφιδνου τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν. Οἱ δὲ Διόσκουροι Θεσέως μὴ τυχόντες λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀθήνας· ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις ἢ τοῖς (ἦτοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ. Scholiasta quod Alcmanem ista *ex parte* narravisse ait, e Pausaniae narratione lucem accipit. Alcman enim missa, opinor, Aphidna, ignobili oppidulo, ipsam statim arcem Atticae, quod magnificentius sonaret et civium suorum animis lenocinaretur, expugnasse fecerat Dioscurus: quam famam susceperunt alii auctores apud Heynium in Apollodorum III, 10, 7. Cum hac narratione quoniam conflaverat Scholiasta ea quae ab Alcmanico carmine aliena sunt, a poetis epicis amplificata, verba illa Οἱ δὲ κτλ. a prioribus segreganda sunt: hinc Alcmanem ἀπὸ μέρους ista narrasse ait. Ex quo apparet, quo jure nobis tanquam ex fuga retractum sit λαφυραγωγοῦσι τὰς Ἀθήνας, quod et tenor loci desiderat plane penitus et integrum exstat in Scholl. A vetustissimis; spretum autem et rejectum quod Scholiastae D incogitantia peccavit τὰς Ἀφίδνας. Ceterum jure mirere Valckenarium, cui apud Pausaniam ὡς Ἄφιδναν ἐλοιοῦν tentanti editores tamen non paruere.

Ad hoc carmen Welckerus meus, cujus δευτέρως φροντίδας in Alcmanem cupide exspectamus, rettulit versiculos a compluribus Grammaticis commemoratos quidem, haustos autem ex ipso illo fonte, qui nobismetipsis hodieque patescit, Herodiano περὶ σχημάτων p. 61, 16. Dindorf., emendatos autem a me in Ibyci Rhagini Rell. p. 159. sic: Πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα ²⁾ παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ· ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ἐπωνόμασαι· εὐθὺς γοῦν ἐν τῇ δευτέρῃ ᾠδῇ παρείληπται·

1) Confer Pindari fragm. inc. 163. Boeckh. et quae Boeckhianis addidimus post Eustathii Prooem. p. 37.

2) De schemate Alcmanico praeter eos quos laudavit Welckerus v. Intpp. Virgilii apud Maium ad Aen. VI, 179. Hoc inter σχήματα λόγου suo loco referemus item ad notandum σχῆμα, quod alkmanicon vocatur, ubi proposito singulari adsumitur non suo loco pluralis.

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἰππότα σοφώ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.

Non aliam sedem assignaverim iis quae sunt apud Priscianum de Metris Com. p. 1328. Putsch. *Alcman autem in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic:*

Νεομόναρχε παρθένοις ἀεΐδεν ¹⁾.

Καὶ ναὸς ἀγνῆς εὐπύργω θεραπαΐνας.

1) In Simonid. Cei. Rell. p. 6. ante alterum versum Καὶ inserui, quod, ut alia, ex Graeco Heliodori retinuerit Priscianus. Ceterum Alcman non tam Θεράπνας quam Σεράπνας dedisse videtur, ut alias ἔσηκε, παρσένοι pro eo q. e. ἔθηκε, παρθένοι dixit. Editio enim Ascensiana Prisciani Κα ναοσ αγνας εν πυργω σεραπνας praebet. Aldus θεραπαΐνας dedit. Illa autem verba: Νεοχμὸν ἄρχε παρθένοις ἀεΐδεν — supra enim Putschii scripturam retinui — ex alio Alcmanis carmine petita, quod Welckero primum est. Servavit integriora Maximus Planudes in Hermog. V, 510. Walz., quae G. Hermannus sic refinxit:

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγαια,
πολυμελὲς ἄοιδᾶς μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρθένοις ἀεΐδεν.

Ut ab ultimis exordiar, satis quam posui scriptura versus tertii attestata est a Prisciani Heliodoro: nam libros Planudis loco ejus q. e. ἀεΐδεν omnes καὶ ἄειδε obsedit. Παρθένοις Dorice Alcman dixerat παρσένοις: quo libri ducunt. Namque Monac. ἄρχε πάρ σ' ἔνοις. Paris. 2916. ἄρχ' ἐπ' ἀρσένοις. Paris. 2977. ἄρχ' ἐπ' ἄρσενας. Vel apud Priscianum exemplar Ascensianum ex probo ductum libro παρσενοισαι εΐδεν conservavit. Praeterea νεωχμὸν non damnaverim, quod et Erotianus ex Alcmane apposuit et exhibet codex Planudis Paris. 2916. Priora difficiliora: Aldus πολυμελὲς ἀεὶ δὲ μέλος. Mon. Paris. 2916. πολυμελὲς. Ven. πολυμμελὲς, quod suscepit Walz. Tum Paris. 2918. αἶν ἄειδε, sed Tom. VII. αἶν ἄειδε. Conjungit Walz. πολυμμελὲς αἶν, ut Homer. II, N, 22. ἄφθιτα αἶε. Postremo καινὸν ἄειδε μέλος tentat. Ex quibus nihil videtur verum esse. Illud rejici debet, quandoquidem poeta Musam invocat ad ordiendum certum aliquod carmen, quod vix poterat πολυμμελὲς αἶν vocari. Αἶε cur voci ἄφθιτα adhaeserit, confinium docet significationum. Id in voce πολυμμελὲς secus est. Alterum autem καινὸν et audacius novatum est et aegre conciliatur cum sq. νεωχμὸν. Acquiesco in peringeniosa conjectura Hermanni, licet ea a librorum vestigiis parum firmetur. Denique λίγαια et libri Planudis praebent omnes et ex hoc loco affert Et. M. Unde non paruerim Welckero in gratiam Dorismi λίγαια rescribentis. Locum igitur sic scribo:

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγαια,
πολυμελὲς ἄοιδᾶς μέλος,
νεωχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀεΐδεν.

In his Welckerus emendationi suae *Θεράπνας* per se certae fidem conciliavit loco Harpocratonis 95, 20. Bekker. *Θεράπναι*. Ἰσοκράτης *Ἑλένη* (XVII). τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαιμόνι *Θεράπναι*, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν *Ἄ*. Eadem Photius 85, 7. Porson., nisi quod *νν.* ἐν *Ἄ* omittit et Alcmanis nomen librarii socordia abiit in Alcaei: qua eadem chorda oberravit Harpocratonis codex D Parisinus. Praeterea *ἄγνός* ego correxi in Simonidis Cei Rell. p. 6. idemque vitium dudum sustulisse G. Hermannum narraui Exercc. Critt. III, p. 11. *Ναός* ille *ἄγνός* Dioscurorum fuit, si recte iudico: Scholiasta Pindari ad haec in Isthm. I, 31.

Τυνδαρίδας δ' ἐν Αἰγαίῳ ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος,

annotavit: Ἰστέον ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν *Θεράπναις* τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκουόρων. Idem in ea urbe sepulti ferebantur: Pindarus Nem. X, 55.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἄμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θεράπνας, πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον.

Omnino autem in Therapna urbe Dioscurorum cum Menelao et Helena religio sanctissime colebatur: in ipsa arce urbis Menelaium fuit: Helenae templum in ipsa urbe supra Phoebaeum, Phoebae et Hilairae Leucippidum fanum, situm novit Herodotus VI, 61.; in Phoebaeo Dioscurorum fuit sacellum: Paus. III, 20, 1. *Θεράπνης* οὐ πρόξω Φοιβαῖον καλούμενον ἐστίν, ἐν δὲ αὐτῷ Διοσκουόρων ναός, cll. III, 14, 9. Vide Dissenii Explicationes Pindaricas l. I. et Muellerum Dorr. I, 92 sq., qui *εὐπυργον Θεράπναν* Tiryntiis moenibus munitam interpretatur eodemque spectare Pindari *ὑψίπεδον Θεράπνας ἔδος*. Dioscurorum sepulcra ibi exstructa fuisse praeter alios scriptores testari videntur Scholia Vaticana in Euripidis Troadd. 210 sqq.

*Μὴ γὰρ δὴ δῖναν γ' Εὐρώτα,
τὰν ἐχθίσταν θεράπναν Ἑλένας,
ἐνθ' ἀντάσω Μενέλα δούλα,
τῷ τὰς Τροίας πορθήτα.*

Scholia igitur: *Μὴ ἔλθοιμι, φησὶν, ὑπὸ τὴν δῖνην τοῦ Εὐρώτου ἧτις ἐστὶ θεραπαῖνη* (sic)
φησι τὴν θεραπαῖν παροσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς

θεραπ εἶναι λεγον Dissentiebant, si quid video, sententiae Grammaticorum, apud Euripidem θεράπναν utrum θεράπαιναν, an Θεράπναν urbem intelligerent. Alterum qui amplectebantur, sepulcri fratrum Helenae admonebant. Hinc Scholium sic integrandum putaverim: [οἱ δὲ τὴν Θεράπνην,] παρόσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Θεράπ[νης] εἶναι λέγον [ται τάφοι τῶν Διοσκούρων]. Vel, quod etiam probabilius possit videri, τάφοι Μενελάου καὶ Ἑλένης.

Welckerus autem quominus versiculum illum ad alteram odam libri primi referret — rettulit enim ad primam —, impedimento fuit levis quidam error. In illo enim quem supra consignavi loco Prisciani in prima legitur, quo Welckero prima oda ostendi visa est. Hinc vir egregius et versus istos, de quibus in annotatione quarta egimus, cujus tertium versus ex prima repetiisset Priscianus, exordium carminum Alcmanicorum esse jussit, et in Harpocratonis loco Ἄλκμαν ἐν ἁ interpretatus est ἐν πρώτῃ. Debebat ἐν πρώτῳ, sc. βιβλίῳ μελῶν: ut omnino moris non est certam odam significare. Verumenimvero, inquit, sentisne quam proclivis labare? Δευτέραν ᾠδὴν modo citabat Herodianus. Prisciano vero vel Heliodoro potius, quem ille compilabat, idem non licuisse in prima? Audio et bono animo esse jubeo: Herodiano quod licebat, licebat Prisciano: verum Priscianus non id agebat quod Herodianus, ut πλεονάσαντα Alcmanem consuetudine aliqua coarqueret exemplo manifesto. Hinc Herodianus statim in altero carmine occurrere schematis istius usum tradidit. Cum notatione Harpocratonis confer quem Welckero debeo Erotianum Lex. Hippocr. s. v. Νεωχμόν· νεώτατον ὡς καὶ Ἄλκμαν ἐν ἁ μελῶν. Quanquam satis excusabilis error ille Welckeri est, quem seduxisset Putschii Priscianus, exhibens prima: Lindemanni emendatius exemplum in primo exhibet, et Krehlii.

In eo autem nunc assentior Welckero, quod quem versiculum post paullo attulit Priscianus, et ipsum Alcmani tribuit, quem ego olim Simonidi Ceo vindicabam, notatus iccirco a Theodoro meo Bergkio Zimmermanni Diar. Philol. 1838, 2. p. 18. Pergit Priscianus: In quarto loco spondeum habet: similiter χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκισσι πιτυνεῖ, quarto loco spondeum posuit, (nam φν producitur) teste Heliodoro, qui ait, Simonidem hoc frequenter facere. Welckero quidem

hic versus ex alio carmine desumptus videtur: fortasse recte. Sed si de unda — *κωφὸν κῆμα* Iliad. O, 16. — litori illisa sermonem fuisse statuimus, poterat ejusdem esse carminis. Si quidem Alcman, quem supra diximus Dioscuros in Pephno insula natos cecinisse, poterat mentionem fecisse rei satis memorabilis, cujus testem habemus Paus. III, 26, 2. *Ἐν ταύτῃ τῇ νησίδι ἀγάλματα Διοσκούρων χαλκᾶ, μέγεθος ποδιαῖα, ἐν ὑπαίθρῳ τῆς νησίδος ἐστίν. Ταῦτα ἡ θάλασσα ἀποινεῖν οὐκ ἐθέλει κατακλύζουσα ὄρα χειμῶνος τὴν πέτραν· τοῦτό τε δὴ θαῦμά ἐστι καὶ οἱ μύρμηκες αὐτοὶ (αὐτόθι Buttmanus) λευκότερον ἢ ὡς μυρμηκῶν τὸ χρῶμα φαίνουσιν.* Dixit igitur Alcman undarum impetum ita frangi, ut a status Dioscurorum vim suam et violentiam cohibeant.

Sed laetus ex his eluctor angustiis. Namque alia quoque in eodem carmine, ut auguror, in Dioscurorum laudes verterat Alcman. Scholia in Clementis Alexandrini Protrepticum a R. Klotzio nuper ex libro Parisino vulgata IV, p. 107 sq. haec memoriae prodiderunt: *Ἴπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἴπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Δικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγαναπήσαντες ἐπὶ τῷ πεφρονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κῆνα αὐτῶν. καὶ δὴ ἀγαναπήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη. μέμνηται καὶ Ἀλκμᾶν ἐν ἄ. Vulneratum esse Herculem praeter poetam testatur Paus. III, 15, 3, et Clemens Protrept. p. 31, 9. Potter. Σωσίβιος δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα πρὸς τῶν Ἴπποκοωντιδῶν κατὰ τῆς χειρὸς οὐτασθῆναι λέγει.* Fluxit autem haec Sosibii memoria ex eodem fonte quem Scholia Clementis indicant, Alcmane: cujus Laconis carmina Sosibius Laco commentariis instruxerat, ad quos Athenaeus provocat III, 115, A. XIV, 646, A. 648, B. ¹).

Scribit Apollodorus II, 7, 3. Herculem iratum Hippocoon-

1) Ex iisdem commentariis fortasse fluxit quod est Clem. Protr. p. 32, 30. Potter. *Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλης Ἀργέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἕρῳ, ὡς φησι Σωσίβιος.* Velut poterat Sosibius de ista Diana admonere ad hoc ipsum quod illustramus carmen: dicebantur enim Theseus et Pirithous ex templo Ὀυθίας Ἀργέμιδος Helenam rapuisse, Plut. Thes. XXXI. Verum scio edidisse eundem Sosibium et alia et librum *περὶ θυσιῶν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Athen. XV, 674, A.

tidis fuisse quum propter necem Oeoni, tum quod Neleo opitulati fuissent: addit aliam causam Pausanias III, 15, 3. Τὸ ἔχθος Ἡρακλεῖ φασιν ἐς οἶνον ὑπάρξαι τὸν Ἴπποκόωντος, ὅτι μετὰ τὸν Ἰφίτου θάνατον καθαρσίῳν εἴνεκα ἐλθόντα αὐτὸν ἐν Σπάρτῃ ἀπηξίωσαν καθάραι. Tum Hercules interemptis Hippocoonte et filiis ipsius urbem captam Tyndareo tradit, quem Hippocoon regno exutum patria exturbasset: v. praeter Apollodorum Diodor. Sic. IV, 33. Paus. III, 1, 4. Perpetuaeque Tyndareo Tyndaridisque cum Hippocoonte et Hippocoontidis videntur intercessisse simultates et rixae: sic enim fabulae ferunt. Veluti erant qui Tyndareum ipsum Helenam Theseo tradidisse dicerent; qui metueret Enarsphorum, Hippocoontis filium, quem ἐτι νηπιάν οὔσαν τὴν Ἑλένην βιαζόμενον deprehendisset, teste Plutarcho Lycurg. XXXI. In eundemque censum venit quod Euphorionis testimonio comprobant Scholia Clementina l. c. Μέμνηται καὶ Εὐφορίῳν ἐν Θράκη τῶν Ἴπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκουρίων. Corrige Εὐφορίῳν ἐν Θρακί: ita enim inscriptum erat carmen Epicum Euphorionis, de quo Meinekii vide Euphorionea p. 71. In quo carmine quam varia explicata fuerint, vel paucae istae particulae docent fr. XIX - XXII. Namque de equis Amphiarai, de Harpalycæ amoribus et Apriatae deque portis Oncaeis Thebarum, postremo de Hippocoontidis fabulas perstrinxerat. De Hippocoontidis Dioscurorum ἀντιμνηστήρισιν nihil constat aliunde: nisi forte Euphorion reconditiorem quandam et paene intermortuam famam sectatus est, ex qua fama non Apharetidis et Dioscuris, sed Dioscuris et Hippocoontidis de Leucippidibus fuerit contentio. Ceterum inscribendo libro Euphorioneo quid occasionem praeberit frustra se quaerere allaborasse confitetur Meinekii p. 34. Nec ipse potui indagare.

Ex hoc deverticulo revertamur ad Alcmanem. Adumbraverit igitur expeditionem Herculeam in Hippocoontidas eorumque obruncationem: posthac Tyndarei restitutionem in regnum. Quae cur in eodem Alcmanis carmine locum habuisse censeam, in quo Dioscuris Athenis captis Helenam reduxisse matremque Thesei abstulisse celebraverat, causae me compellunt et plures numero et re non viles. Hippocoontidae enim et Tyndaridae quam arto vinculo ligati fuerint, demonstravi supra.

Jam vero non eo confugio, ut, quum Alcmanem noverimus Hippocoontidarum meminisse *ἐν ᾧ*, hymnum autem in Dioscuris in eodem infuisse libro, probabile dicam, idem carmen indigitari: non vitarem enim levitatis crimen, quo mihi non odiosius alterum: sed omnem persuasionis fiduciam repono in eo loco quem confido vel pertinaciter, immo pervicaciter refragantibus subdubitantibusve scrupulos exempturum omnes: dico Pausan. III, 15, 2. "Ἔστι δὲ τῆς Στοᾶς, ἣ παρὰ τὸν Πλατανισιᾶν πεποιήται, ταύτης ὀπισθεν ἡρώα, τὸ μὲν Ἀλκίμου, τὸ δὲ Ἐναραιφόρου καὶ ἀφροσηγὸς οὐ πολὺ Δορκέως (Δερκέως Va et mox MVa), τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ Σεβροῦ· παῖδας δὲ Ἴπποκόωντος εἶναι λέγουσιν· ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρώου Δορκείαν, τὸ δὲ χωρίον τὸ Σέβριον καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σεβροῦ. τοῦ Σεβρίου δὲ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ μνημα Ἀλκμᾶνος, ᾧ ποιήσαντι ἄσματα οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακωνῶν ἢ γλώσσα ἥμιστα παρεχομένη τὸ εὐφανον. Ἐλένης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τῷ δὲ ἐγγυτάτῳ τοῦ τείχους· ἐν αὐτῷ δὲ ἄγαλμα Ἡρακλέους ἐστὶν ὀπλισμένον. En, juxta Sebrium positum Alcmanis poetae monumentum, exstructa Helenae Herculisque sacella. Et in Herculis quidem fauo ἄγαλμα ὀπλισμένον: quem habitum herois scite interpretabantur Spartani: τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος, Pausanias addit, διὰ τὴν πρὸς Ἴπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας μάχην γενέσθαι λέγουσιν. Jam vero quis dubitabit, quin quam Alcman fabulam domesticam hymno suo in Dioscurois proposuisset, populares ipsius in collocando monumento poetae condendis que juxta illud Helenae Herculisque sacellis figuranda que statua Herculis armati tanquam normam et regulam secuti sint? Quis est, quin continuo largiatur, Helenae et Herculis Hippocoontidarumque caussa Alcmanem, Alcmanis Helenam et Herculem juxta positos fuisse? Carminis igitur Alcmanis sicut Pausaniae memoria instauratur imago, et si minus imago, at umbra tamen quaedam: sic Pausaniae locus, nisi me omnia fallunt, ex istius ipsius carminis indagatione vicissim mutuatur, quo clara luce collustretur.

Herculem qualem Alcman introduxerit, fabulae ab ipso tractatae ratio satis fidem facit. Nec jam ambiguum est, quin ad idem carmen redeat quod a Plutarcho memoriae transmis-

sum testimonium est de Herodoti Malign. II, 857, E. Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πείσανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοῖνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίον ἡμῖν καὶ Ἀργεῖον.

Fuit Hippocoon ipse filius spurius Oebali ex Nicostrata, Oebalus Perieris, v. Scholl. Eurip. Orest. 458. et Scholl. B.L. II. N, 581. Heyn. Apollod. p. 283. Tametsi alii aliter narrare: teste Stesichoro Apollod. III, 10, 3. Περιήρης, filius Cynortae, γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσείως καὶ τίπτει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Alii Aphareum et Leucippum Perieris dicebant, Aeoli filii: Κυνόροτου δὲ Περιήρηγν, τοῦ δὲ Οἴβαλον, v. Heyn. Apollod. p. 282 sq. Utut est, Perieris mentionem ab Alcmane factam colligo ex Etym. M. 663, 55., quae notatio ex Herodiano manavit: Περιήρης· ἐκ τοῦ Περιήρης· ἄρον τὸ ἦ, Περιήρης· ταύτη ἐάν σοι προτεθῆ παρ' Ἀλκμάνι, ὅτι „Κλῖνον αὐτό“ μὴ κλίνης· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἢ κατάληξις, εἰ γίνοιτο Περιήρους, πρὸς τὴν Περιήρης εὐθείαν. περὶ παθῶν. Περιήρης scripsi litera majuscula: nomen esse proprium neque Welckerus fr. CVII. sensit et latuit Lobeckium Paralipom. Gramm. Gr. I, 93., qui pauca quaedam affert exempla ejusmodi consonarum coagmentationum, quas Doriensium aures minus teretes non prorsus respuebant, μάκαρος apud Alcmanem fr. LXVI., χέρος, quod Hephaestio I, 2. non ex Timocrate, ut scribit Lobeckius, sed ex Timocreonte Rhodio apposuit. Rationem autem ejusmodi terminationum subtiliter investigat A. Giesius in praeclaro libro quem de dialecto Aeolica conscriptum reliquit, p. 100.

Viginti erant filii Hippocoontis, teste Diodoro Sic. IV, 33., πολλοὺς ἀνελεῖν Scholia Clementina testantur. Nec praetererat nomina eorum vel universorum vel singulorum quorundam Alcman: nam ad hoc carmen aggrego quod est in Scholiis Ven. A II. II, 57. rursus ex Herodianis: Ὅσοις κυρίοις εἰς ἧς λήγουσι βαρυντόνις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικά, ὀξυνόμενα (f. ὀξύνεται)· Διογένης — αὐτὰρ ὁ διογενῆς ¹⁾.

1) Αὐτὰρ ὁ διογενῆς ἦρος ξανθὸς Πολυνείκης Thebaidis Cyclicae auctor apud Athen. XI, 465, F.

Πολυνίκης (Πολυνείκης) — ἀλλὰ πολυνικῆς (πολυει-
κῆς) διελένα ¹⁾. Παγκράτης — παγκρατῆς ἀλήθεια ²⁾.
Εὐρουσθένης — ὁ πλοῦτος εὐρουσθενῆς ³⁾. Εἰ δὴ Εὐ-
τείχης ὄνομα κύριον παρὰ Ἀλκιμᾶνι, ὀξύνεται τὸ
ἐπιθετικόν. Eadem partim decurtata, partim pleniora cum
ipsis verbis poetae Ann. Oxonn. I, 158, 31. exstant in Epime-
rismis Homericis: "Ὅσοις κυρίοις εἰς ἧς λήγουσι βαρυτόνοις
συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικά, ταῦτα ὀξύνεται. Διογένης
διογενῆς· Πολυνείκης πολυνεικῆς· Εὐρουσθένης εὐρουσθενῆς.
Οὐ μάχεται τὸ Εὐμένης· οὐ γὰρ πάντως τὰ μὲν αἰεὶ βαρύν-
νεται, τὰ δὲ ἐπιθετικά ὀξύνεται, ἀλλὰ εἶπον βαρύνεται τὸ
κύριον, τὸ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· εἰ οὖν ἔστιν Εὐτείχης
ὄνομα κύριον παρὸ Ἀλκιμᾶνι·

Εὐτείχη τ' ἀνακτ' Ἀργήϊον,
καὶ ὄφειλεν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεα. Ex istis viginti
filiis sat magnum novimus numerum: Pausanias III, 14. Εὐμή-
δην memorat et Ἄλκωνα; idem 15, 2. Ἄλκιμον, Ἐναραφό-
ρον, Δορκέα, Σεβρόν. Ex his quosdam ignorat catalogus
Apollodori III, 10, 5. Ἴπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες
Δορυκλεὺς, Σκαῖος, Ἐναραφόρος, Εὐτύχης, Βουκόλος, Λύ-
κων, Τέβρος, Ἴππόθοος, Εὐρυτος, Ἴπποκορουστῆς, Ἀλκίνοους,
Ἄλκων. In his Alcinous idem videtur esse qui Ἄλκιμος
Pausaniae, Τέβρος qui Σεβρός: Heynio Apollodori Δορυκλεὺς
non diversus videbatur a Δορκεῖ Pausaniae: de quo dubito.
Σκαῖον Herodotus agnoscit V, 60. Εὐτύχην cedere jubeo
Εὐτείχει: quam quidem correctionem minime indigam testi-
monii subministrant codices Pal. Dorv. Reg. 3. Iidem libri
quum Λύκαν exhibeant, codex P autem in schedis Heynii
Λύκανον (h. e. Λυκάων), pro eo quod editur Λύκων, mutato
tenore Λυκῶν reponendum erit, quod nomen inter alia ejus-
demmodi affert Herodianus Theognosti in Cramerii Ann. Oxx.

1) Πολυνεικῆς διελένα in memoriam vocat Aesch. Agam. 672.
τὰν δοριγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν. Διελένα videtur Δυσελένα esse:
sic Εὐρηπίδης τὴν Ἑλένην Δυσελένην διὰ τοῦ ἐξαγγέλου Φοργὸς φησὶν
Eustath. II. 379, 33.

2) Παγκρατῆς ἀλήθεια Bacchylidis sunt fr. XX.

Ἄνδρα μὲν γὰρ λίθος μανύει

Χρυσὸν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατῆς τ' ἐλέγχει ἀλάθεια.

3) Ὁ πλοῦτος εὐρουσθενῆς Pindari Pyth. V, 1.

II, 26, 25. Magna autem de Ἐναρσφόρου scriptura dubitatio. Cujus nomen herois ante Fabrum et Galeum apud Apollodorum Ἐναρσφόρος sonabat: Ἐνάρσφορος vetusta est scriptura in Plutarchi Theseo XXXI., quam Coraëus et Schaeferus expulerunt, qui Ἐναρσφόρον novavere. Apud Pausaniam libri conspirant in scriptura Ἐναρραιφόρος, quam a Clavigero et Siebeli derelictam reduxerunt editores nuperi, Bekkerus et cum Schubarto meo Walz. Illi enim obsecuti Heynio Ἐναρσφόρον scripserant. Ἐναρσφόρον Hesiodus Scut. Herc. 192. Martem appellat: ita certe ex Trincavello editur. Nam codex Em. Cantabrigiensis ἐναρραιφόρος, Med. P 2 ἐναρσφόρος scribunt. Illud ego mordicus teneo. Nec Goettlingii mei me movet disputatio, cui ab initio ἐναρρηφόρος scriptum fuisse videtur, etiam reliquis vocabulis pro versus ratione mutatis. Potius subscribo sobrie judicanti Buttmano in Gramm. Max. II, 352 sqq., cujus haec sunt: *“Hierher gehört auch ἐναρσφόρος, Beuteträger, welche etwas harte Form alt überlieferte, aber auch sehr angefochtne Lesart ist in Hesiod. α, 192., und als Name eines Spartanischen Heroen bei Apollodor und Plutarch; statt des den Regeln auch angemessenen glätteren ἐναρσφόρος, ἐναρραιφόρος, ἐναρφόρος. Eben weil diese glätteren Formen sich so leicht darboten, und keine Analogie jene harte natürlicher machte, so wäre gar nicht zu begreifen, wie ältere Grammatiker oder Abschreiber auf eine solche Form hätten verfallen können, wenn es nicht die aus rauherer Mundart echt überlieferte wäre, woneben sich aber jene anderen in der weicheren Sprache nothwendig auch bilden mussten. Im Hesiod mag die Variante ἐναρσφόρος, wofür aber, von der Endung ρον, ρα gebildet, doch auch eben keine Analogie vorhanden ist, früh aufgekomen sein, aber in Apollod. III, 10, 5. u. Plut. The. 31. konnte nur eine neuere schwache Kritik Ἐναρσφόρος gegen die Auctorität aller Handschriften empfehlen.“* Similem ῥσ conjugationem supra attigimus; ut in vocc. μύραρος, Περύρας: idem Alcman fortasse nominaverat Ἐναρσφόρον ex consuetudine popularium, quam unus Pausanias emollivisse videtur de industria: ab Alcmane autem eum non praetermissum esse ex eo non sine probabilitate conjicias, quod Ἐναρσφόρος potissimum Helenae vim attulisse dicitur Plut. The. XXXI. Ceterum ne erit quidem, quod fallaci similitudinis specie adductos Spartanos Ἐναρσφόρον formasse concriminemur, modo illud

teneamus, juxta vulgarem formam ἔναρον, ἔναρα alteram in usu esse potuisse τὸ ἔναρος. Quod ubi sumpserimus, accedet ἔναρσφόρος, ex ἔναρσφόρος contractum, ad ea qualia sunt σακέσπαλος, ἐγγέσπαλος et quae sunt reliqua.

Ego si non tam ea, quae probabile sit fuisse, quam quae potuerit esse ut fuerint quaererem, de aliis quibusdam suspicarer ad idem carmen revocandis. Nunc unum tetigisse licebit, quod non incredibile videbitur ad idem carmen pertinuisse. Apollonius Dyscolus de Pronom. p. 399, C. Bekker. Ἀλκυμῶν

Ἵμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως·

σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω,

quae ex Hippocoontidis aliquis ad Dioscuros potuit dicere.

Sat prata biberunt. Illud in his me hariolationibus consolatur unum, quod egregie dixit Vir Summus: *Hariolari, ubi nihil scitur, non est ineptum, dum ne ipsa inepta sit hariolatio.* Ego modo *ineptum* illud fugerim.

Raro fortunae beneficio contigit, ut locus quidam Callimachi, quem lacerum exhibent libri scripti, pessime interpolatum propinant exemplaria edita, ex eorundem Scholiorum Clementinorum fide in integrum videatur restitui posse. Hymni in Cererem v. 10 sqq.

Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρειν ἔς τ' ἐπὶ θυμῶς,
ἔς τ' ἐπὶ τῶς μελάνας καὶ ὅπα τὰ χρύσεια μᾶλα;

[οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον οὐδ' ἐλοέσσω.]

τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίταν,

τοσσάνι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας ἕκαστον,

[τρὶς δ' ἐπὶ καλλι γήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἐνναν,]

τρὶς δ' ἐπὶ καλλι [χόρω χαμάδις ἐκαθίσσασο φρητὶ.]

αὐσταλέα ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες οὐδ' ἐλοέσσω.

Quae cancellis saepta proposui exigua nituntur librorum scriptorum auctoritate atque nulla. Et versus quidem 15. primum comparuit in editione Io. Benenati, deinde Henrici Stephani: is non constat unde ductus sit. Illud non potest dubium esse, quin de suo nescio quis interposuerit, quem egregii carminis in codicibus male habitis misereret. Modo Doricae dialecti imitatione manum suam callidius texisset. Nec ita imposuit aliis viris doctis superiorum saeculorum, ut bona fide exoscu-

larentur ab illo nescio quo procusa. Docet scriptura a Benenati exemplari dissidens, quam Blomfieldius protulit ex editione Veneta 1555., quam editionem Praefat. p. VI. Robortelli fuisse suspicatur. In ea editione sic exstare dicitur:

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην σικανῶν πόλιν ὕλθυες Ἐνναν.
Ut certatim lusisse ingenia doctorum in confesso sit. Nec fugit I. A. Ernestium, quam Ennae memoria ab hoc loco esset aliena.

Alterius versus reliquiae quaedam comparent in codicibus librisque vetustis aere exscriptis: in Loesneri libro Veneto, Florentina Lascaris et Aldina editione Τρὶς δ' ἐπὶ καλλι supersunt: in Codice Regio Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον . . . servata: Vossianus denique liber integrum scilicet versum custodivit huncce:

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσασο φρητί.
Quod supplementum primus Frobenius in verba Callimachi infarsit. Secutus Stephanus, qui καλλιχόρω χαμάδις ἐκαθίσασο φρητί emendatius dedit. Jam vero et Benenati supplementa et Frobenii *per facilitatem parum acutam* Stephani ambo in contextum venere. Illud eliminandum protinus: hoc emaculandum. Namque elementa suturae ab eo quisquis sutor exstitit temere consarcinata sunt. Explosit misellum magistelli artificium Ernestius: et facile est ratione et via convellere. Nam ut mittam ineptum istud, quod ter ad Callichorum, cuius quidem mentionem nullo jure suspectabat Ernestius, consedisse narratur Ceres: et χαμάδις illud, cuius ultimam non licebat produci, et ἐκαθίσασο forma vitiosa hoc quidem intellectu, supplementi importunitatem evincunt. Poterat monstrare vel Hymnus in Dianam 233.

Ἡ μὲν τοι Προϊτός γε δὴ ἐκαθίσασατο νηούς.

Verum quid artificiosa opus est nexorum argumentorum subornatione? Etenim quod ad ingenii laudem, si qua est, deterius, efficacius idem ad commendandam scripturae non tam novae quam vetustissimae praestantiam est, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, sed quem supra dixi Scholiastae Clementini, a quo ad illa Clem. Protrept. p. 16, 32. Potter. Ἀλωμένη ἢ Δῆλ' κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς Κόρης περὶ Ἐλευσίνα — τῆς Ἀττικῆς δέ ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον — ἀποκάμνει καὶ φρέε-
ατι ἐπικαθίζει λυπούμενη — ad haec igitur adscripta sunt

V, p. 104. Τὸ φρέαρ Καλλιχορον οἱ παλαιοὶ ὀνομάζουσι· Καλλίμαχος φησὶν·

Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέξω παιδὸς ἄπυστος.
 Agnoscisne non sine gaudio quodam manum poetae Cyrenaei ipsam? Quanquam levidense quoddam peccatum residet. Ἄπυστος vitium librarii est pro eo q. e. ἄπυστος: praeterea δ' inserta particula locus Callimachus resarciatur in hanc speciem:

Τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελῷον ἀργυροδίναν,
 τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
 καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέξω παιδὸς ἄπυστος,
 αὐσταλέα ἄποτόστε, καὶ οὐ φάγες οὐδ' ἐλοέσω.

II.

Alcman Ethnographus.

Aelius Aristides rhetor quum propter magniloquentiam, qua μεταξὺ τοῦ ἐγκωμίου καὶ τῶν λόγων τῶν εἰς τὴν θεὸν (Minervam intellige) suam ipsius virtutem oratoriam extulisset, esset vituperatus, περὶ τοῦ παραφθέρματος declamationem conscripsit, qua sibi liberum fuisse gloriari de semetipso evinceret. In quem ille finem quum alia profert, quibus de se ingenue gloriandi veniam impetret, tum ad vetustorum potissimum auctorum exempla confugit, quos manifestum sit nec ipsos ab jactantia artis suae alienos fuisse. Hunc finem declamationis his verbis aperit quae sunt p. 369. (II, 496. Dindorf.) Ἴνα τοίνυν εἰδῆς, ὅτι καὶ ὅλως ἀρχαῖον νόμιμον τοῦτο καὶ Ἑλληνικὸν φρονεῖν ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ καὶ χωρὶς τούτου τοῦ φρονήματος οὔτε πρᾶξις κατ' ἀνθρώπους ἀξία μνήμης οὔτε λόγος διαφέρων οὔτ' ἄλλο τελεσθεῖη ποτ' ἂν οὐδέν, ἄκουε οἶα καὶ ὅσα παρῆλθέ σε. Post alios ubi Alcmanem, poetam Laconem, in caussae suae patrocinium advocat, tria diversa carmina perlustrat, quae numeris praefixis distinguum: est locus p. 377. (508. Dindorf.):

I. Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορόν·

Ἄ Μῶσα κεκλήγει, λίγεια Σειρήν 1).

1) Libri ἢ Μῶσα κεκλήγει ἢ λίγεια Σειρήν. Welckerus fr. VI. edidit: Ἄ Μῶσα κεκλήγει, ἢ λιγαῖα Σειρήν. Sed idem legi posse ait κέκληγ' ἢ λ. Σ. Hermannus utrumque articulum proscribebat. Ego Delect. fr. 47. Ἄ Μῶσα κεκλήγει, λίγεια Σειρήν praetuli. Sed quum codicem Γ videam κεκλήγη praestare, Ἄ Μ. κέκληγ', Ἄ λ. Σ. scriptum malim. Erit tamen qui formae κεκλήγει in Dorico poeta patrocinandum putet. Hoc certum est, Ahrensium meum falli, qui ἢ Μ. κέκληγ' ἢ λίγεια Σειρήν reponendum arbitratur. Cavet Aristidis explicatio ipsius. Alcman quum Musam canoram Sirena vocat, nihil vult aliud, nisi carmen ipsius a choro cantatum pulchre sonare. Ceterum recte λίγεια scribi, non λιγαῖα, docuit ex veterum magistrorum decretis Lelrsius Quaestt. Epp. p. 169 sqq. Cf. supra pag. 3.

Καίτοι τί τοιοῦτον ἐγὼ περὶ ἐμαντοῦ καὶ τῶν ἐμαντοῦ λόγων παρεφθεγξάμην; πότερον τοῖς Σειρήνων μέλεσι παρέβαλον αὐτούς ἢ πρὸς βιβλία βιβλίον ἀντεξετάσαι κελεύειν αὐθαδέστερόν ἐστιν, ἢ τῇ τῶν Μουσῶν φωνῇ τῆν αὐτοῦ φῆσαι προσεοικέναι; Προστίθει δὲ κάκεινο, ὅτι ¹⁾ αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητῆς ἔν' ἐνεργὸς ὑπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησὶν ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγένηται. Καὶ εἰ μὲν ἄνευ τῆς Μούσης τοῦτο ἐξελάλησεν, οὐ κοινώνει τοῦ μὸν τῆς αἰτίας· ἐγὼ γὰρ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἀγαθῶν ἀριστάμην τῇ θεῷ· εἰ δ' ἡ Μοῦσα κληθεῖσα καὶ παραγενομένη ταῦτ' ἤγαγεν ἐπὶ νοῦν αὐτῷ, δοκοῦντα καὶ ταῖς Μούσαις, ὡς ἔοικεν, ἔστι τὰ τοιαῦτα παρῳησιάζεσθαι τοὺς ὑπ' αὐταῖς ζῶντας.

II. Ἐτέρωθι τοίνυν καλλωπιζόμενος, παρ' ὅσοις εὐδοκιμεῖ, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει, ὥστ' ἔτι νῦν τοὺς ἀθλίους γραμματιστάς ζητεῖν, οὗ γῆς ταῦτ' εἶναι ²⁾, λυσιτελεῖν δ' αὐτοῖς καὶ μα-

Lehrsus p. 171. quum in verbis Stesichori fr. XVII. Del. nostr.

ἄγε Μοῦσα λίγει, ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν ἕμους

Σαμίων περὶ παιδῶν ἐρατῆ φθεγγομένα λύρα,

tacite subrogat ἄρξον^μ vulgatae scripturae ἄρξον, aperte labitur. Docet alterius versus φθεγγομένα.

1) Ex compluribus Musarum alloquiis quod potissimum Aristidis menti obversatum fuerit non possum dicere. Sed inclinat tamen animus, ut statuat intercidisse. Nam Aristidis circumlocutio nulli quae quidem exstet Musarum invocationi satis accurate respondere videtur. Hoc discimus, Alcmanem in ingressu carminis precatum esse Musam, ut sibi praesens opitularetur: postea spiritus sumpsisse, ut suum ipsius carmen, quasi annuisset precanti Musa, *Musae cantum, canorae Sirenis* appellare auderet. Nec usquam humiliter de se sentit poeta.

2) Reiskius *ἔστι* conjectavit, quod ita suscipit Dindorfus, ut quaedam tamen excidisse posse dicat. Neutra opinatio vera. Non recordabantur locos, ubi relativa infinitivis praemittuntur. Id hanc habet vim, ut perculsionem quandam animi et mirationem indicet. Veluti Lucianus dixit vel qui Philopatridis auctor est sub fin. Ἐδυσχεραῖνον γὰρ τί τοῖς τέκνοις καταλίπειν; Dionysius Halic. Antiqq. VI, 26. p. 1099. Καθεζομένη καὶ τίνας εἶναι δυνάμεις τὰς ἐξελευσαμένας σκοποῦσα. Procop. Vandal. II, 4. p. 243, A. Ἐν ἀπόρῳ εἶχον, ἢ τὸ παρὸν θέσθαι, vide Lobeckium ad Phrynich. p. 772., qui nec nostrum locum praetermisit. Similiter Sophocles Oed. Col. 48. πρὶν γ' ἄν ἐνδείξω τί δράν, v. Hermannum ad Euripidis Alcestidem 81. et

κράν, ὡς ἔοικεν, ἀπελθεῖν ὁδὸν μᾶλλον, ἢ περὶ τῶν Σκιαπόδων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι.

III. Ἀλλαχῆ δὲ οὕτω σφόδρα ἐνθεὸς γίγνεται, ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὕτωσι κατὰ τὸ ῥῆμα ἐνθεὸς ἐστίν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὡπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει.

Εἶπατέ μοι τάδε, φύλα βροτήσια ¹⁾).

Πρὸς θεῶν, σὺ δ' αὐτὸς ἡμῖν τίς εἶναι φήσεις;

Welckerum quum fugerint ea quae de altero carmine Alcmanis haud scio an uno omnium, quorum memoria non plane extincta est, maxime memorabili traduntur, nec alius quisquam post eum ad hoc carmen instaurandum appulerit animum: id ego mihi hac commentatione facere proposui. Scripserat igitur Alcman carmen, in quo gloriabundus (καλλωπιζόμενος) enumeraverat permultos populos et eos a commercio vel universae Graeciae vel terrae Laconicae remotissimos, apud quos ipse (h. e. carmina ipsius) essent in honore et laudibus. Mirum mediusfidius: eoque magis, quod illae gentes barbarae maximam partem fuisse videntur et ad quas vix unquam vel nomen cantoris virginalis, nedum carminum gloriam vel penetrasse vel potuisse penetrare opineris. Veluti si nostratium aliquis poetarum carmina sua manibus teri vel iri tritum Kal-mukkensium quorundam Hottentottorumve praedicaret. Quid, quod* quibusdam illorum populorum ne angulus quidem in orbe terrarum, ubi tuto laterent, concessus fuit? Quidam certe, quorum nonnisi ex peregrinatorum fabellis obscura et ambigua fama percrebuerat, erant in solis scitamentis poetarum. Sed desinamus hoc mirari: ne illud quidem vulgare est, quod homo Graecus saeculo a. Ch. septimo famam suam ultra Graecae loquentium terminos ad barbaros evagari vel unquam evagaturam jactavit. Nuper G. Hermannus haec scripsit Opusc. VI, 1, 116. „Ein griechischer Dichter denkt sich gar nichts anders, denn als σοφία πρόφαντον καθ' Ἑλλαντας ἐόντα παντιῶ. Von den Barbaren nehmen sie gar keine No-

Walzium Rhett. Grr. IX. p. 726. recentiorum populorum consuetudinem comparantem, ut Anglorum *I know not what to do*.

1) Est fr. VIII. Welcker., qui non debet dubitare commate distinguere post v. τάδε. Arguit ipsa Aristidis cavillatio. Id feci Delect. fr. 31.

tiz, und etwas, wie *me Colchus et qu dissimulat metum Marsae cohortis Dacus et ultimi noscent Geloni, me peritus discet Iber Rhodanique poter, ist ihnen fremd* 1)."

Alcmanici carminis non videtur tunc meminisse Hermannus. Et tamen antiquitatis Graecae indolem consideranti recte aestimavit. His enim terminis se continent quae poetae Graecorum de sua suorumque carminum immortalitate augurantur, ut popularium suorum cancellos non excedant. In similitudinem adhibeas locutiones Homericas, quibus de clarorum virorum fama sermo est. Hyperbolice si loquitur poeta, κλέος ait οὐρανὸν εὐρὸν ἰκάνειν: si ad rei veritatem revertitur, vel Ulixis per omnia maria jactati et inter homines barbaros multifariam versati κλέος εὐρὸν καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος esse humane et vere loquitur. Transeo Pindarum et Aristophanem: Sappho candido Aeolensium pectore, quo nihil celabat cives suos, quum ne mortuae quidem memoriam ex animis hominum effluxuram praedicat, vel quum haec quadam muliebri jactantia loquitur:

Οὐδ' ἴαν δοκίμωμι προσιδοῖσαν φάος ἄλιω
ἔσσεσθαι σοφίαν παρθένον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν,

haec igitur et his similia quum dicit, apud Lesbios suos dicit. Nec in mentem venire poterat dicere, quod dicentem facit Ovidius Epp. XV, 27.

At mihi Pegasides blandissima carmina dictant,

Jam canitur toto nomen in orbe meum.

Et v. 33:

Sum brevis, at nomen, quod terras impleat omnes

1) Obloquitur l. c. Hermannus conjecturae Seidleri, qui in versiculo Sapphico apud Dionem Chrys. Orat. Corinth. XXXVII, II, p. 128, Rsk. — nisi Phavorini potius ea oratio dicenda est cum Emperio —:

Μνάσασθαι τινά φωνή και ἔτερον ἀμύμων

non acquievit in emendatione καὶ ἕστερον, quae θεία μοῖρα obtigit Magno Volgero, sed κἄτερον scribendum arbitrabatur. Potuisse enim aliquid praegredi, quo καὶ spectaret, veluti: *non modo sodales vel populares*. Cum Seidlero facit Emperius in dissertatione De Orat. Corinth. p. 24. Brunsvigae 1835. edita. Unice vera Hermannii ratio, v. Delect. nostr. fr. 81.

Praeteriens verbo perstringam ea quae Dio post allatos Sapphonis et Hesiodi locos adjicit: *Λάθα μὲν γὰρ ἦδη τινὰς και ἑτέρους ἔσφηλεν και ἐνεύσατο, γνώμη δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὐδένα*. Fidem facit vox λάθα respici a Dione verba poetae Dorici Aeolensisve. Pindaricum quandam colorem mihi videor agnoscere.

Est mihi: *mensuram nominis ipsa fero.*

Poeta nempe Romanus in sua aetate et ratione gentis suae defixus eodem modulo poetriam Lesbiam metitur. Quippe Romani notitiam operum suorum propagaverunt ultra fines Italiae, quatenus orbis terrarum patebat subjectus dominis Romanis et Romanorum literis donatus. Sic Ovidius de semetipso vere vaticinatus est in fine Metamorphoseon:

Jamque opus exegi, quod nec Jovis ira nec ignes
Nec poterit ferrum nec edax abolere vetustas.
Quum volet illa dies, quae nil nisi corporis hujus
Jus habet, incerti spatium mihi finiat aevi;
Parte tamen meliore mei super alta perennis
Astra ferar nomenque erit indelebile nostrum;
Quaque patet domitis Romana potentia terris,
Ore legar populi, perque omnia saecula fama,
Si quid habent veri vatum praesagia, vivam.

Quibuscum compara Tristt. III, 7, 51. Nec immerito Martialis VIII, 61.

Livet Carinus, rumpitur, furit, plorat,
Et quaerit altos, unde pendeat, ramos:
Non jam quod orbe cantor et legor toto
Nec umbilicis quod decorus et cedro
Spargor per omnes, Roma quas tenet, gentes:
Sed quod sub urbe rus habemus aestivum.

Quid appellem plures? Unum addo. Is qui satis maguiloquo ore Cyrno suo immortalitatem auguratur, Theognis Megarensis, disertis verbis Graeciam nominat et insulas Graecas, v. 247 sqq.

Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν ἑστρωφόμενος ἢ δ' ἀνά
νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενος, ἀλλὰ σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰσοτεράνων·
πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῆ,
ἄσῃ ὁμῶς, ἄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἥλιος.

Verum, ut rumpam ambages, ne Alcman quidem fines popularium suorum transsiluerat. Nempe festivissimus poeta, qui saepiuscule de se rebusque suis per carmina nativo quodam lepore jocari amat, per lusum et deridicu-

lum remotissimas et vel fabulosas gentes condensavit, non quasi serio ageret, sed ut risum captaret. Similiter ille virgines Laconicas de se, si recte judicavi, mortuo haec praedicantes finxit:

Οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ σκαιοῶς,
οὐδὲ παρὰ † σοφοῖσιν οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,
οὐδ' Ἐρυσικαιοῶς Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμῆν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν (fr. 8. Del. nostr.).

Aristides autem vel crassius interpretabatur Alcmanem vel sciens in caussae suae consortium detorquebat quae ipsi excusando commoda esse possent. Quamquam Alcmanis simulatio etiam aliorum videtur mentis aciem praestrinxisse. Nam quum mirifico illo carmine *τερατολογῆσαι* visus esset ultra Odysseam, quae initium *τερατολογιῶν* exstiterat Graecis post ab aliis cupide celebratarum: exorti Grammatici sunt, qui — ingratiis quidem Aristidi — desudarent in indagandis sedibus eorum populorum, quos ab Alcmane congregatos vidissent. Et, si satis ex rei veritate locutus est Aristides, ad ipsius usque aetatem, h. e. alterum post Chr. nat. saeculum, eae quaestiones agitatae sunt. Nos unius novimus vel Grammatici vel Historici labores in hanc quaestionem consumptos, Alexandri Polyhistoris¹⁾. Ex cuius libro *περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἰστορημένων* vel *εἰρημένων* quaedam fonte indicato duxit Stephanus Byzantius, plura tacite derivavit. Nos vero vix falleremur, si illum libellum et si quos similes vidit antiquitas, ex hoc potissimum carmine largissimam explicationum suarum materiam hausisse conjecerimus. Quamquam erat quidem in aliis etiam quod explicatione egeret Geographorum. Superest ut circumspiciamus, num quid ex fragmentorum Alcmanicorum farragine ad id de quo agimus carmen et posse videatur revocari et debere.

1) Alexander Milesius, si fides Suidae, sin Stephano et Etymologici Magni auctori (h. e. Symeoni, τῷ μεγάλῳ γραμματικῷ) Cotyaeus, Cornelii cognomen accepit a Corn. Lentulo, cuius liberos erudit *αἰχμαλωτισθεὶς*. Vixit Ol. CLXXIII. temporibus Sullae. Patet quum ex iis quae infra apposui, tum ex iis quae de India gentibusque et terris barbaris conscripsit, fidem habuisse mirabilibus istis populis Alcmanicis et similia narrare pro veris solitum fuisse. Nimirum ἦν γραμματικὸς τῶν Κράτητος μαθητῶν, ut ait Suidas. Dixit de Alexandro post Vossium de Hist. Grr. p. 187 sq. Westerm., Clintonus Fastt. Hell. III, 538 sqq.

I. *Sciapodes* memoravit Alcman. Sic Aristides testari videtur. De quibus ex Ctesia haec refert Plinius Nat. Hist. VII, 2. Hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum: eosdemque *Sciapodas* vocari, quod in majore aestu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant. Non longe eos a Troglodytis abesse. Eosdem *Sciapodas* teste Steph. Byz. Hecataeus ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου (fr. 265. Klausen.) vocaverat ἔθνος Αἰθιοπικόν. Scylax contra Caryandensis in Indiam removit: v. Tzetz. Chill. VII, 629 sqq. (Scylac. Peripl. fr. p. 257, 12. Klausen.) cll. Philostrati Vit. Apoll. Tyan. III, 14.:

Καρνανδέως Σκύλακος ὑπάρχει τι βιβλίον,
περὶ τὴν Ἰνδικὴν γράφον ἀνθρώπους πεφυκένας
οὓς περ φασὶ Σκιάποδας, καὶ γε τοὺς Ὠτόλικνους
ὧν οἱ Σκιάποδες πλατεῖς ἔχουσιν ἄγαν πόδας
καιρῶ τῆς μεσημβρίας δὲ πρὸς γῆν καταπε-
σόντες
τοὺς πόδας ἀνατείναντες σκιάν αὐτοῖς ποι-
οῦσιν.

Μεγάλα δ' οἱ Ὠτόλικνοι τὰ ὧτα κεκτημένοι
ὁμοίως σκέπουσιν αὐτοὺς τρόπῳ τῶν σκιαδείων.

Idemque Tzetzta paullo post eundem Alexandrum Alcmanicum reponit in iis, quibus de veritate istarum fabellarum haeserit persuasio:

Ὅτι δ' εἰσὶ τῶν ἀληθῶν, ἄλλοι φασὶ μυρίοι
τοιαῦτα καὶ καινότερα θεάσασθαι ἐν βίῳ,
Κτησίας καὶ Ἰάμβουλος, Ἰσίγονος, Ῥηγίνος,
Ἀλέξανδρος Σωτίων τε καὶ ὁ Ἀγαθοσθένης
Ἀντίγονος καὶ Εὐδοξος, Ἰππόστρατος, μυρίοι.

Ut autem Alcman, si rem recte aestimavimus, festive *Sciapodes* commemoravit, sic comoediae veteris Atticae poetae in jocum detrahunt *Umbripedes*: nos *Utopiis* fere eundem locum concedimus. Sic Aristophanes Avv. 1553.

Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λί-
μνη τις ἔστ', ἄλουτος οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης.

Scholia: ἐπειδὴ λιτοὶ εἰσὶν οἱ φιλόσοφοι καὶ ἄτροφοι, διὰ τοῦτο τοὺς Σκιάποδας παρέλαβεν· μυθευόμενον δέ τι

καὶ τοῦτο τὸ γένος ἐστίν. Archippus, item veteris comœdiae Atticae poeta, in Libyam ablegaverat: Photius 519, 24. Σκιάποδες: Λιβυκὸν ἔθνος· οὕτως Ἄρχιππος.

Verum, ut fateamur quod res est, Alcman ipse illum populum non Sciapodum, sed *Steganopodum* nomine vocaverat. Locuples auctor Strabo I, 43. (115. Siebenk.) qui contra Apollodorum Atheniensem disputans: Τὰ μὲν γὰρ Ὀμήρου, αἰτ, τὰ περὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Αἴγυπτον παρατίθησιν ἄγνοιαν αἰτιώμενος, ὡς λέγειν μὲν τὰ ὄντα βουλομένου, μὴ λέγοντος δὲ τὰ ὄντα, ἀλλὰ τὰ μὴ ὄντα κατ' ἄγνοιαν. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκωνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ Ὀμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ' Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος, οὐδ' Αἰσχύλου Κυνοκεφάλους καὶ Στερονοφθάλμους καὶ Μονομιμάτους. Ὅπη γε οὐδὲ τοῖς πεξῆ συγγράφουσιν ἐν ἱστορίας σήχηματι προσέχομεν περὶ πολλῶν καὶ μὴ ἑξομολογῶνται τὴν μυθογραφίαν. Φαίνεται γὰρ εὐθύς, ὅτι μύθους παραπλέκουσιν ἐκόντες, οὐκ ἄγνοια τῶν ὄντων, ἀλλὰ πλάσει τῶν ἀδυνάτων τερατείας καὶ τέρωφως χάριν. Haec ultima in Alcmanem potissimum cadere sententiamque nostram eximie juvare facile est ad intelligendum. Recurrit Strabo ad eosdem versus VII, 299. (357. Siebenk.) Οὐ θαυμαστὸν εἶναι περὶ Ὀμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἐπι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἄγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσιόδον μὲν Ἡμίκωνας λέγοντα καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Στεγανόποδας· Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους καὶ Στερονοφθάλμους καὶ Μονομιμάτους καὶ ἄλλα μυρία. Ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τοὺς συγγραφείας βαδίζει Ῥιπαῖα ὄρη λέγοντας κτλ., cfr. Heynii Apollodor. I, p. 419. Apollodori narrationem accuratius persequitur Tzetza l. c. v. 759 sqq.

Τὰ εἰρημένα γράφουσιν ὡς ἀρεκῆ μὲν πάντες,

ὁ δὲ γε Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ καταλόγῳ

τέρατά τε καὶ πλάσματα οἶεται, γράφων ὧδε·

„Ἡμίκωνες, Μακρόκρανοι ¹⁾ καὶ οἱ Πυγμαῖοι πλάσμα

1) Strabo ex Hesiodo Μακροκεφάλους et Μεγαλοκεφάλους ponit, nec aliter Harpocratio Μακροκέφαλοι. Meinekios ad Menandrum p. 11. Μακροκράνηι reponendum conjecit. Ratum habuit Goettlingius fr. XLIV.

ὥσπερ οἱ Στεγανόποδες καὶ οἱ Στερονόφθαλμοι δὲ αὐτοὶ τε Κυνοκέφαλοι μετὰ τῶν Μονομμάτων 765. μύθων τε Ἰμαντόποδες καὶ Ἰμαντοσκελεῖς τε Μονοτοκῆται ¹⁾, Ἀρρίνες καὶ Ἀστομοὶ ὁμοίως καὶ οἱ Ὀπισθοδάκτυλοι καὶ οἱ Ἀγελαστοῦντες.

In quem locum ipsius exstat Scholium Tzetzae in Cramerii Ann. III, p. 370, 8. ad v. 764. „Στερονόφθαλμοι δὲ Ἀλκμᾶνος· Αἰσχύλου δὲ οἱ Στερονόφθαλμοι. Cramerus: „Non liquet ad quam vocem Alcmanis mentio referatur, στεγανόποδες, an in pr. v. ἡμίκυνες, μακρόκρανοι etc.” Recte ad Στεγανόποδας refertur: spondet Strabonis auctoritas. Straboni et Apollodoro habenda igitur fides est, Alcmanem Στεγανόποδας nominasse. Aristides quum Σκιάποδας ponit, respicit ad ea quae a Grammaticis, quos in malam rem abire jubet cum inanibus quaestiunculis suis, ad illustrandum carmen Alcmanis prolata fuere. Iidem enim Steganopodes qui Sciapodes. Jam Xylander ad Strabon. p. 347. Friedemann. licet praeterierit eum locus Aristidis, Steganopodas vertit *Latipedes*, qui supini recumbentes umbra totum corpus tegant. Cur autem iidem Στεγανόποδες vocitati sint qui Σκιάποδες, aperit Ctesias apud Harpocrat. p. 167, 31. Σκιάποδες: Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῖας ²⁾. ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησὶν· „Υπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα τοὺς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατέας, καὶ ὅταν θέρμη ᾗ, ὑπτιοὶ ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη σκιάζονται τοῖς ποσίν. Eadem fere habet Photius p. 519, 24. Pors. Eosdemque describit Hierocles, (de quo v. Vossii de Hist. Græ. p. 458. Westerm.,) apud Tzetzam VII, 716 sqq. si credere libet, testis oculatus:

Alii dubitaverunt. Non fecissent, si Tzetzae testimonium vel Apollodori potius cognitum habuissent, quod vel Muetzellii diligentiam fugit de Emend. Hesiod. Theog. p. 449. De Epicis dico: de poetis lyricis et Atticis vide quae notavi in Delectu p. 342.

1) Μονοτοκῆται vereor ne barbarum sit. Scribendum puto Μονοτόχοι τε. Dicit eos quos Scylax Ἐνοτίκτοντας.

2) In eadem oratione Antiphon commemoravit Μακροκεφάλους, Harpocrat. p. 123. 6. et Τρωγλοδύτας vel Κατοιδαιούς appellaverat ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας, Harpocrat. p. 179, 13.

Ἰεροκλῆς ὡσαύτως τε φιλιστοροσιν ἐν λόγοις·
 Ἐξῆς δὲ λέγων εἶδομεν χώραν ἀγχιροσάτην
 ἠλίῳ φλεγομένην τε καὶ περὶ ταύτην ἄνδρας
 γυμνοὺς καὶ ἀνεστίους δὲ πρὸς χώραις τῆς ἐρήμου,
 ὧν οἱ μὲν ἐπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ὠτίοις,
 τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντες τὸ σύμπαν ἄλλο
 σῶμα.

Alteros Ὠτολίκνους, alteros dicit Σκιάποδας.

Satis adumbravimus Umbripedés. Unum non est praetermittendum. Alcman qua in terra sibi finxerit habitantem eum populum, forsitan ne ipsius quidem simulacrum ex Orco excitatum rationem reddere potuerit. Sed puto tamen universe in extremum orientem removisse. Nam qui de Umbripedibus verba fecerunt Geographi aliique scriptores, vel Indos vel Aethiopus vel Libyes fuisse perhibent. Licuit quod libuit. Modo ei plagae oportebat assignari, quae aestu solis torreretur. In Libya quidem reponi non mirum est: αἰεὶ γὰρ ἡ Λιβύη καινὸν φέρει, ut est in proverbio.

Pergimus in explorandis aliis gentibus, quas ab Alcmane in celeberrimo illo carmine commemoratas fuisse statuimus. Quarum recensum instituemus sic, ut ordiamur ab Oriente. Huc refero

II. Steph. Byz. s. v. Ἀννίχωρον: μέμνηται Ἀλκμάν· οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.

Est Welckero fr. LXXXIX. Praeter Annichoros vel Annichorenses — similia populorum nomina paraschematista vide apud Lobeckium Paralipp. I. p. 147. — ab aliis quod noverim non memoratos huc revoco quae sunt

III. apud Steph. Byz. s. v. Ἄσσος, Welckero fr. XCI. Ἄσσος· πόλις Λυκίας πλησίον Ἀτάρνης ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὄξεος καὶ δυσανόδου τόπου· — δευτέρα πόλις Αἰολίδος κατὰ τὸν Ἑλλάσποντον ἢ Κεκρόπειον. Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμάνι τοπικῶς ἱστορημένων Μιτυληναίων ἄποιον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἄσσον, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος.

De quo lapide dixit Plinius Nat. Hist. XXXVI, 27. In Asso Troadis sarcophagus lapis fissili vena scinditur.

IV. Non reperio apud Welckerum hunc locum Steph. Byz. s. v. Ἡράκλεια: ἰθ' (urbs nomine Heracleae) Καρίας, ἢ λεγομένη Ἀλκμᾶνι Λάτμος.

Haec quoque ex Alexandro Polyhistore profluxerunt: in nostro carmine sedem habuisse non praestiterim.

Praeter haec ad Orientem pertinere conjicere licet haec

V. apud eundem Stephanum: Ἀρύββα· τὸ ἐθνικὸν Ἀρύββας· οὕτω γὰρ Ἀλκμᾶν.

Sic haec edidit Westermannus: legebatur Ἀρῶύβα vel Ἀρῶύβα et Ἀρῶύβας. Et Ἀρύββα quidem, quod in codice praestantissimo Rehdigerano rectius signatum est Ἀρυββα, flagitat ordo literarum: in eodem codice Ἀρύββας scriptum. Reliqui scriptores Arybbas ignorare videntur. Quos cur Orienti vindicandos suspicer, caussa haec est, quod simile Arybantis nomen, hominis Sidonii, emergit in Odyssea XV, 426.

Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·

Κούρη δ' εἶμ' Ἀρύββαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

Dubitationem ab altera parte facit rex ille Molossus, avunculus Olympiadis, cujus nomen varie scribitur Ἀρύβας, Ἀρύββας, Ἀρύμβας, apud Demosthenem Olynth. I, (III) 12., Plutarchum, Pausaniam, Diodorum. Et Diodoro quidem XVI, 72. audit Ἀρύμβας, Justino VIII, 6. Arrubas, Harpocrat. p. 35, 20. exstat Ἀρύβας, sed codex Angelicus Ἀρύμβας. Apud Pausan. I, 11, 3. libri fere omnes exhibent Ἀρῶύβου, pauci Ἀρύββου, Claviger et Siebelis de suo dederunt Ἀρύμβου. Et μ̄ quidem insertum διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου, ut ante β alias fit, ut in ἄμβροτος, φασίμβροτος et in similibus ἀμφασία, τερψίμβροτος, τύμπανον, πίμπλημι, χρίμπτω, Eustath. Odys. p. 1382, 36. Hinc dubium manebit, utrum Orientem versus Arybbae habitaverint, an in septentrionali plaga. Hoc verisimilius.

Lustrabimus deinceps quae ad Septentrionem pertinere manifestum est. Primum animum advertit praeclarus locus poetae qui est in Scholl. Soph. Oed. Col. 1242., apud Welckerum fr. CXXIII., in Delectu nostro fr. 41., hujus autem de quo sermo est carminis

VI. Τὰ ἀπὸ τῶν ὄρων φησι τῶν προσαγορευομένων Ῥιπαίων· οὕτω δὲ καλοῦσι Ῥίπαια ὄρη. λέγει δὲ αὐτὰ ἐν-

νύχια, διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κείσθαι. μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμάν λέγων οὕτως·

Ῥιπὰς ὄρος ἐνθεον ὕλας

Νυκτὸς μελαίνης στέρνον.

Codex Romanus ὕλαι, h. e. ὕλα. Brunckius Ῥιπᾶν. Sed quid ἐνθεον ὕλας sibi vellet quum intelligi non posset, Hermannus in Dissertatione de Aeschyli Heliadibus Opuscul. III, p. 130 sq. sic iudicavit: „Sensus tale quid requirere videtur: Ῥίπας ὄρος, ἐνθ' ἀντολαὶ Νυκτὸς μελαίνας στέρνων. Compara Sophoclis Orithyiae fragmentum apud Strabonem VII, p. 295. (452), quod Brunckio est incertum XCIII. (Dindorfio 655.): Σοφοκλῆς περὶ τῆς Ὠριθυίας λέγει, ὡς ἀσπαρχεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθεῖη

Ἐπὲρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός,

Νυκτὸς τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπνυχάς,

Φοῖβον [τε] παλαιὸν κῆπον.”

Vellem verbulo significasset Hermannus, quomodo intelligendum arbitretur ἀντολαὶ Νυκτὸς στέρνων. Longe certiore Alcmanis verbis salutem attulit Lobeckius in Phrynich. p. 284. sic scribendum praecipiens: Ῥιπᾶν ὄρος ἀνθέον ὕλας. Sic in Hymno Homer. in Bacch. V, 8. ὕπατον ὄρος ἀνθέον ὕλη legitur, et Hymn. in Apoll. Del. 139. si Lobeckio obtemperandum, rescribi debet: ἀνθοῦσ' ὡς ὅτε τε ῥίον οὐρεος ἀνθέον ὕλη. Ego apud Alcmanem in Delectu nonnisi tenorem vulgatae scripturae ita retraxi, ut ἐνθέον ederem. Alcman enim συνεχῶς αἰολίζων, ut testatur Apollonius Dyscolus, Aeolica forma usus videtur. Praeterea Ῥιπὰς ambigere licet an recte a Brunckio in Ῥιπᾶν mutatum sit. Nam ut plerumque Ῥιπαῖα ὄρη vocati sint illi montes, interdum Ῥίπαι ὄρος occurrit. Uti Callimachus in Scholiis Apoll. Rh. IV, 284. Ῥιπαῖον ὄρος dicit, Eustathius in Odys. p. 1967, 32. Ῥίπη μὲν πόλις (Il. II, 606.), καὶ ὄρος Ῥίπαι. Sic igitur videtur locus integrandus esse:

Ῥιπὰς, ὄρος ἐνθέον ὕλας,

Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

Interpretatione autem eget locutio Νυκτὸς μελαίνας στέρνον. Noctis sedem erant qui non ad Occidentem referrent, sed ad Septemtrionem. Hos secutus Alcman Rhipas pectus obscurae Noctis vocavit, h. e. montes plagae septemtrionalis. Cave expli-

ces ubera, quibus alitur Nox. Στέρονον enim non ubera sonat, sed pectus. Similiter Sophocles l. c. Noctis fontes collocavit Septemtrionem versus, ubi Apollo ab Hyperboreis eximie coli putabatur.

Si audimus Scholiastam, Sophocles quoque Rhipaeos montes intelligit in his versibus ad quos illa Alcmanis interpretationis gratia adscripta sunt:

ὡς καὶ τὸνδε κατάκρας
 δειναὶ κυματοαγεῖς
 ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
 αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
 δυσιᾶν, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν
 ἀκτῖν', αἱ δὲ νυχιαῶν ἀπὸ Ῥιπᾶν.

Verum Hermannus *ρηπᾶν* edidit, de Rhipaeis montibus quenam cogitare potuisse etiam atque etiam miratus. Chororum enim intelligere tempus, de quo, propter illam qua usus sit poeta undarum comparationem, similiter ut de locis loquatur. Loqui autem de perpetuitate malorum Oedipi: *ρηπᾶν* intelligi ventos, quos noctu maxime auribus percipiamus. Haec subtiliora quam vera. Semper laborare Oedipum dixit Sophocles versu: *ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι*. Jam undique calamitates in Oedipi miserum caput confluere explicat in sequentibus ita, ut quattuor caeli plagas nominet. Et septemtrionem quidem, non ventum a septemtrionali plaga flantem, quod placet Ellendtio Lex. Soph. II. p. 694., vocat *νυχίας Ῥιπᾶς*. Nam quod Hermannus Boreae potius nomine usurum fuisse ponit poetam, si septemtrionalem partem caeli dicere voluisset: eximie Sophocles *Ῥιπᾶς* ut a *ρηπαις* ventorum appellatas ponere maluit.

Ut Sophocles, sic Alcman Rhiparum nomine designavit extrema terrarum Septemtrionem versus. Nam teste Aristotele Meteor. I, 13. *ὅπ' αὐτήν τήν ἄρκτον ὑπὲρ τῆς ἐσχάτης Σινθίας αἱ καλούμεναι Ῥίπαι, περὶ ὧν τοῦ μεγέθους λίαν εἰσὶν οἱ λεγόμενοι λόγοι μυθώδεις*. Hellenicus tamen Hyperboreos vel ultra Rhipas relegavit, v. p. 144. Sturz. et Aeschylus *ἐν λυομένῳ Προμηθεὶ* de Rhipis defluere Istrum dicit in Scholl. Apoll. Rhod. IV, 284.

A Rhiparum mentione non sunt divellendi Issedones, quos commemoraverat Alcman.

VII. Stephanus s. v. Ἴσσηδόνες: ἔθνος Σκυθικόν. Ἐκαταῖος Ἀσία (fr. 168. Klausen.). Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσεδόνας αὐτοὺς φησιν· εὕρισκεται καὶ ἡ δευτέρα γραφή παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ἔ. λέγονται καὶ Ἴσσιδοι τρισυλλάβως. ἔστι καὶ Ἴσσηδὼν πόλις.

Sic haec in eo exemplari prostant, quod edidit Antonius Westermannus. Welckero est fr. XCIV. Codicis Rehdigerani optimam scripturam Ἐσσεδόνας incuriosior transmisit editor. Ἐσσεδόνας vocasse Alcmanem, qui vulgo Ἴσσηδόνες, manifesto arguunt quae addit Stephanus: εὕρισκεται καὶ ἡ δευτέρα (syllabam dicit) παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ἔ. Unde enim γραφή, quod in exemplari Pinedoniano certe non com-
paret, inculcaverit Westermannus ignoro. Hoc video, interpolata ea voce omnem loci intellectum obstructum esse. Erant poetae, qui Ἴσσεδόνας in versus gratiam novarent. Ut in barbarorum nominibus efferendis dominabatur libido. Tertia Westermanni negligentia in paucis his versibus deprehenditur statim post: Ἴσσιδοι a nullo sunt unquam vocati Issedones, sed Ἴσσηδοί. Vel Rehdigerani codicis vitium debebat ad eximendum illud mendum compellere. Nam Ἴσσηδὼν in eo codice depravatam est in ἰσιδὼν, ut Ἴσσιδοι in vulgatis: Rehdigeranus exhibet Ἴσιδοι. Meam emendationem confirmat usus poetarum: sic Zenothemis ἐν τῷ περίπλω apud Tzetzam Chill. VII, 684. dicit:

Σύγχορτον δ' Ἀριμασποΐσιν ναίει μέγα φύλον
Ἴσσηδῶν Σκυθίης νόμασι παρὸς ποταμοῦ.

Et statim post ex Arimaspeis Aristeae hic apponitur versus:

Ἴσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι, ταναῆσιν ¹⁾.

1) Eximios versus Simmiae Rhodii ex Apolline ipsius excerptos apud Tzetzam l. c. v. 693 sqq. foedissimae quaedam cicatrices apud Kiesslingium deturpant, dudum a Brunckio sublatae. Expectant medelam pauca quaedam, ut v. 1 scriptum exstat:

Τηλυγέτων δ' ἀφνειὸν Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
Τοῖς δὴ καὶ ποτ' ἀναξ' ἤρωος παρεδαΐσατο Περασεύς.

Pendet elocutio: corrige ἀφικανόν. Nam Simmias aliquem loquentem inducit, qui se complures mirificos populos peregrinantem attigisse narrat.

Sic statim post:

Θεσπέσιόν τε περὶ ῥόον ἤλυθον ἀνείοιο
Καμπάσου, ὅστ' ἄλα δῖαν ἐς ἀθανάτην φέρει ὕδωρ.
Ἐκ δ' ἐκόμεν ἔκλ.

Solent autem Issedones vel Essedones cum Arimaspiis et Rhipis conjungi, vide Voelckeri Geographiam Mythicam I. p. 163 sqq., qui de celebratissimo populo disputans scite admonuit, apud Alcmanem quoque Rhiparum et Essedonum mentionem arte cohaesisse videri. Aristaeae Proconnesio, qui in peregrinationibus suis ad ipsos Issedonas penetrasse narraverat ipse, v. Herodotum IV, 13 sqq., Arimaspi ὑπὲρ τῶν Ἰσσηδόνων habitabant.

VIII. Steph. Byz. s. v. Ἄραξα: πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἄραξις, ὡς Πιναρῆις, Λιμυρεῖς καὶ Μυρεῖς. Ἄραξαι ἢ Ἄραξοὶ ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξανδρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

Disceptari potest, fateor, utrum Alcman ipse Araxas vel Araxos commemoraverit, an Alexander in commentariis Alcmanicis ad hos aliosque populos excurrerit. Illud certum, similes certe Illyriae incolas perstrinxisse Alcmanem.

Ad Occidentem festino. Unum video fragmentum, quod in censum veniat. Est id

IX. apud Stephanum s. v. Πιτυούσαι: νῆσοι διάφοροι, ὡς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμᾶν. τὸ ἐθνικὸν Πιτυούσιος. Eustathius II. p. 355, 45. Ἰστέον, ὅτι ἐκ τῶν πιτύων οὐχ ἢ Πιτύα παρωνόμασται μόνον, ἀλλὰ καὶ νῆσοι διάφοροι Πιτυούσαι λεγόμεναι, ὡς ὁ Ἀλκμᾶν Πιτυώδεις καλεῖ.

Videndus de his insulis maris mediterranei Ukertus in Geographia Graecorum et Romanorum II, 1. p. 469 sqq.

Denique ne quid praeternittam, certari potest, num ad barbaras terras spectet memoria Alcmanis apud Stephanum s. v. Αἰγιαλός: μεταξύ Σικκῶνος καὶ τοῦ Βουπρασίου καλούμενος τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, ὡς Ἰστρος ἐν ἀποικίαις τῆς Αἰγύπτου. ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλός προσεχῆς τῷ πόντῳ μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν, ὡς Ἀπολλώνιος. ἔχει δὲ καὶ κόμην ὁμώνυμον. Ὅμηρος (II. B, 855.)· Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε. γράφεται δὲ Κρώμναν Κρωβιαλὸν τε. ἔστι καὶ Θράκης αἰγιαλὸς παρὰ τῷ Στρώμονι, ὡς Ἐκα-

Et statim:

Ἡμικύων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν.

ταῖος (fr. 125. Klausen.). ἔστι καὶ ἄλλος αἰγιαλὸς μέγας καλούμενος ἐν Αἰθιοπία κατ' Αἴγυπτον. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεὺς ἀπὸ τῆς αἰγιαλοῦ γενικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεὺς. εὐρίσκεται δὲ καὶ αἰγιαλεὺς ἐπὶ ἰχθύος. τὸ θηλυκὸν Αἰγιαλεία, καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι, καὶ Αἰγιαλίτης ἀρσενικῶς.

Poterat Αἰγιαλὶς (παρθένος) Aethiopicum istum αἰγιαλὸν spectare. Sed manum de tabula. Nec enim incertiora cupidius cumulando fidem detraham iis, quae vel certo vel probabiliter tamen ad carmen Alcmanis pertinuisse exposui. Vel ex his quaedam demas licet: rei summa constabit, singula in conjecturae alea posita defensitare velle arrogantiae esset.

Alcmanem igitur si ludens jocatusque tot gentes longinquas et barbaras vel fabulosas cumulavit in illo carmine, patet non accurata Geographiae cognitione imbutum scripsisse, sed quae mira fabellis popularium suorum jactarentur vel quorum tenuis fama ad Laconas perlata fuisset, in carmen illud tanquam in unam Myconum congregasse per ridiculum. Modo peregrinitatem sonarent. Veluti Pityussarum accuratior notitia debebatur Phocaeensibus, qui inde ab Olympiade XXXV. mare mediterraneum perscrutabantur. Tamen poterat Alcman ex subobscura narratione earum insularum mentionem injicere vel ante Phocaeenses. Muellero enim non plane assentior, qui in pluribus argumentis, quibus Alcmanis florem ad Olympiadem XLII. deprimere studet, posuit hoc, ante Phocaeensium navigationes Pityussarum accuratior notitia caruisse Graecos, v. Historiam Litt. Græ. I. p. 193. edit. Angl. Verum, si de Pityussarum mentione recte judicamus, accuratior notitia ne opus quidem fuit Alcmani. Nec multum tribuerim notationi Eusebii, qui postquam Alcmanem Olympiadi XXX. adscripsit, rursus sub Olympiadem XLII. posuit haec: Ἀλκμᾶν κατὰ τινὰς ἐγνωρίζετο. Alcman enim tum dudum ἐγνωρίσθη. Sin quis urgebit, Pityussas, ante Olympiadem XXXV. notas Graecis esse non potuisse: Alcman procul dubio senex conscripsit illud carmen. Eumque ad Olympiadem XXXV. et ultra vitam producere potuisse facile largior. Sed Alcmanis aetas accuratior indiget quaestione.

Quaerat quispiam, cujusnam speciei carminum Alcmanicorum hoc nostrum carmen fuerit. Parthenium fuisse respon-

deo. Alcman enim in iis potissimum carminibus, quae virginibus popularibus scripsit, laete exsultabat. Nam quum Pindari chorus nonnisi ipsius poetae sensa effatur: Alcmanicus nativa quadam simplicitate vel ipsum poetam alloquitur vel a poeta compellatur vicissim. Ut in praeclaro fragmento, quod supra adscripsi p. 20. Cujus carminis colorem concedetur non valde abluere videri ab ejus carminis indole, quod *καλλωπιζόμενος* de sua suorumque carminum celebritate conscripserat. Fortasse et illa de semetipso dixerat quae sunt fr. LXXIII. Welcker., fr. 16. Del. nostri:

*Ὅσαι δὲ παῖδες ἀμείων
ἔντι, τὸν κίθαριστὰν αἰνέοντι.*

Habet coacervatio ipsa complurium remotiorum populorum regionumque dissitarum ludicrum nescio quid et jocosum. Videturque carminis Alcmanici ratio et indoles tanquam per traducem ad complures poetas Romanos propagata esse, ut hodieque persentiscere liceat illud quod in Alcmane dicebam festivum et jocosum. Exstat Catulli carmen XI. in diverso consilio non dissimile:

Furi et Aureli, comites Catulli,

Sive in extremos penetrabit Indos,

Litus ut longe resonante Eoa

Tunditur unda,

Sive in Hyrcanos Arabesque molles

Seu Sacas sagittiferosque Parthos,

Sive qua septemgeminus colorat

Aequora Nilus,

Sive trans grandes gradietur Alpes,

Caesaris visens monimenta magni,

Gallicum Rhenum horribilesque ulti-

mosque Britannos,

Omnia haec, quaecunque feret voluntas

Caelitum, temptare simul parati,

Pauca nuntiate meae puellae

Non bona dicta.

Cum suis vivat valeatque moechis,

Quos simul complexa tenet trecentos,

Nullum amans vere, sed identidem omnium

Ilia rumpens:

*Nec meum respectet, ut ante, amorem,
 Qui illius culpa cecidit velut prati
 Ultimi flos, praetereunte postquam
 Tactus aratro est.*

Cui carmini simulationem subesse cate perspexit Naekius in Indice Lectt. Bonnens. 1823 — 24. Nec minus recte Eichstaedtius Horatii carmen II, 20. jocose a poeta compositum arbitratus est. Confer vv. 9 sqq.

*Jam jam residunt cruribus asperae
 Pelles et albam mutor in alitem
 Superne, nascunturque leves*

Per digitos humerosque plumae;

Jam Daedaleo octor Icaro

Visam gementis litora Bospori

Syrtesque Gaetulas canorus

Ales Hyperboreosque campos.

Me Colchus et qui dissimulat metum

Marsae cohortis Dacus et ultimi

Noscent Geloni, me peritus

Discet Iber Rhodanique poter.

Quod quam prudenter latum judicium sit patebit comparanti ea quae in fine libri III carminum sumens superbiam quaesitam meritis gloriatur jure suo et de animi sententia:

Usque ego postera

Crescam laude recens, dum Capitolium

Scandet cum tacita virgine pontifex.

Dicar qua violens obstrepit Aufidus

Et qua pauper aquae Daunus agrestium

Regnavit populorum, ex humili potens,

Princeps Aeolium carmen ad Italos

Deduxisse modos.

III.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΝΩΜΙΚΟΥ

ΩΡΙΩΝΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ.

ORIONIS

GRAMMATICI CAESAREENSIS

ANTHOLOGNOMICI TITULI OCTO.

EX CODICE BIBLIOTHECAE CAESAREAE VINDOBONENSIS

NUNC PRIMUM EDITI.

"Ἔστι καὶ ἐν νεοῖσι φιλάμοισι ἀδία τέρψις.

10

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

P R O O E M I U M.

Δόσω affero ὀλίγην τε φίλην τε: exiguam a multis desiderati operis Orioniani particulam, sed eam tamen particulam ad studia literarum Graecarum promovenda non inefficacem. Ut desperem fore qui non quum nobis, qui haec in lucem protulimus, tum ei, cui ferimus accepta, gratiam sint habituri. Descripsit autem ex codice bibliothecae Caesareae Vindobonensis summa diligentia I. H. C. SCHUBARTUS, Cassellanus, cum Walzio Pausaniae editor, descripta mihi donavit. Cui viro humanissimo, qui munere exoptatissimo me sibi valde obstrinxit, gratiae maximae actae sunt.

De codice SCHUBARTUS haec narrat: „Codex Philol. et Philos. CCXXI. est chartaceus (immerito Nesselio audit membranaceus) in octavo; foliis nunc constat, praeter recentiora nonnulla affixa, 319; in quibus singularia aliquot; saepe a bibliopega ordine perverso sunt religata. Scriptus est atramento pallido, literis minutissimis, compendiis frequentissimis, ita ut non mediocriter his rebus versato facessat difficultates, ubique oculos fatiget. Continet, si fides indicii praefixo (ipse enim in numeris prioribus novem oculis abuti nolui, Georgii Tornici orationes et epistolas, Ioannis Tzetzae carmina quaedam, Pselli epistolas et orationes, Theodori Ducae Lascaris Imperaris epistolas, oratione set hymnos.” Multa praeterea alia, quae accurate describit Schubartus, ego cur enumerarem

caussa non erat. Orioniana exstant fol. 263.: praecedunt fol. 256. usque ad fol. 263. Progymnasmata varia Nicephori τοῦ χρυσοβέργη καὶ Μαιστῶ....; sequuntur poetici tropi viginti sex.

Probe igitur hic codex discernendus est ab eo, de quo rettulit Lambecius Comm. V. p. 590. Is enim in codice quodam Vindobonensi tradit exstare quattuor paginis perscripta *Apophthegmata quaedam miscellanea*, quorum hoc sit initium: Ὠρίων ὁ Φιλόσοφος εἶρηκεν. Fefellisse jam patet opinionem Ritschelium meum, qui in libello quem de Oro et Orione edidit p. 7. Lambeciana ista *ex Anthologio Orionis excerpta esse* suspicatus non magni addidit momenti videri esse. Nam illorum quidem jocularis fuit error, qui cum Schoellio Etymologicum Orionis a Larchero ex tenebris protractum ab Anthologio ejusdem Orionis non diversum esse arbitrati sunt dicam an oscitanter hallucinati.

Si verum est, quod narrat Franciscus Passovius *Notitia de Anthologio Orionis Thebani* in Opusculis p. 198 sqq., exstitisse Varsaviae in bibliotheca viri cujusdam principis, quam ipsius rogatu Ludovicus Chiarius, professor Varsaviensis, perlustraverit, ante luctuosam quidem rerum Polonicarum cladem, Florilegii Orionis exemplar sic inscriptum: Ὠρίωνος Θεβαίου Ἀνθολόγιον πρὸς Εὐδοκίαν βιβλία γ', κατὰ στοιχεῖα: id igitur si verum est, Excerpta Vindobonensia manifestum erit longe a pristina forma sua delapsa esse. Veluti ordinem literarum elementarem in his frustra quaesiveris. Nisi diffidas inscriptionis Varsaviensis fidei, in qua insolenter dictum κατὰ στοιχεῖα — κατὰ στοιχεῖον veteres loquuntur — ante nos offensui fuit Friderico Ritschelio. At ne trium librorum quidem ulla est in libro Vindobonensi significatio.

Verum librarium Vindobonensem non integrum opus in manibus habuisse apparet ex titulo: Ἐκ τοῦ ἀνθολογικικοῦ Ὀρίωνος γραμματικοῦ Καίσαρσείας. Is quidem titulus duplicem habet explicationem. Aut enim librarius significabat, libri Orioniani illa sola in codice quem describebat, superfuisset, aut ea ex integro opere in angustiorem alveum esse coacta. Hanc sententiam vel id commendat, quod Orionis opus integrum minus exile fuisse statuere par est Stobensium titulorum lautitiam intuentem.

Excerpta Orionis deficiunt in mediis verbis. Platonis VIII, 13. Id ipse librarius appicto in margine λείπει admonuit. Post enim flosculi Euripidei excipiunt varii et nulla sententiarum similitudine dispositi. Qui utrum ex laciniis Orionianis supersint an aliunde petiti et tanquam ab illo loco non alieni superioribus assuti, non habeo dicere. Unum tamen est, ex quo de alio illa fonte promanasse videtur certum esse. Recurrunt enim quaedam ab ipso Orione proposita supra, conf. Euripidearum sententiarum 1. 19. cum Orionis Tit. V, 4. et VII, 4. Nec opposuerim illud, quod Io. Stobaeum eosdem locos diversis locis proponere videmus et ipsum. Rem enim conficere videtur, quod excerpta Euripidea priora unius sunt ejusdemque fabulae, Hecubae, ex ordine fabulae conserta, quibus pauca quaedam ex Alcestide adhaeserunt.

Apographum Schubartianum. quum diligenter exprimendum curaverim, non est quod librarii vel inscientiam exagitem vel dexteritatem extollam laudibus. Literis tamen minusculis in lemmatis substitui majusculas communem morem secutus: distinxi versibus suis locos poetarum a librario non notatis: interpunctionem denique ubi aperte vitiosa esset nec quicquam referre videretur, codicis vitia nosse, tacite mutavi. Scripturam in-

tegriores imò margine signatas vides. In commentariis indicavi, quae nota aliunde essent, quae recens prodirent: si quid praeterea memorabilius incideret, explanavi breviter. In quo cursu quoniam rursus cum fragmentis, a quibus vix divortium feceram, mihi res erat, non absonum visum est, hic illic interspergere quae natura sua ab huiusmodi opusculorum indole non aliena notularum mearum exilem tenuitatem dissimulant.

De Orione ipso quis fuerit et quando vixerit, deque opere ejus antholognomico, brevi licebit et universa admonitione defungi. Est enim in manibus omnium disputatio Passovii et elegantissimus libellus Ritschelii, cujus summam paucis complexus est Lehrsus in Zimmermanni Diario Philol. 1835. nr. 56. p. 449. De Anthologio testimonium habemus Suidae: *Ὀρίων, Θεβαῖος τῆς Αἰγύπτου. Συναγωγὴν γνωμῶν, ἣ γοῦν Ἀνθολόγιον, πρὸς Εὐδοκίαν τὴν βασιλίδα* (sic codd. AE: vulgo βασιλέως), *γυναῖκα Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, βιβλία γ'.* Ad Eudociam misit Anthologion, quae ipsius disciplina aliquando usa fuisset, teste Tzetzæ Chill. X, 57.

Ὡς ποῦ καὶ ἡ βασίλισσα ἐκείνη Εὐδοκία ἡ τοῦ μεγάλου Λέοντος ἡ πάνσοφος θυγάτηρ γραμματικοῖς μαθήτρια οὖσα Ὑπερεχίου ποτὲ καὶ τοῦ Ὀρίωνος μικρὸν ἀκρωμένη κτλ. Hinc aetatem Orionis incidere in saeculum V. medium certum est. Concordat Marinus Vita Proculi VIII. *Ἐφοίτησε δὲ καὶ εἰς γραμματικὸῦ Ὀρίωνος, ὃς ἦν ἐκ τοῦ παρ' Αἰγυπτίους ἱερατικοῦ γένους καταγόμενος καὶ μετρίως τὰ τῆς τέχνης ἐπεσκευμένος, οὕτως ὥστε καὶ συγγράμματα ἑαυτοῦ ἴδια ἐκπονήσαι καὶ τοῖς μεθ' ἑαυτὸν χρήσιμα καταλιπεῖν.* Proculus autem quum Alexandriae eruditus sit ibique Orionem audisse

dicatur, patet Orionem natu Thebanum Alexandriae ludum aperuisse, unde, ut mobilibus illae aetate domiciliis vagari solebant Grammatici et Rhetores, se et Byzantium conferret, — ibi enim ab eo institutam legimus Eudociam — et Caesareae, Cappadociae ut putatur, sedem stabilem figeret. Nam γραμματικὸς Καισαρείας quum in Etymologici et initio et fine dicitur tum in titulo Antholognici. Jam quum Suidas praeterea alterum Orionem memoret, Alexandrinum, qui et ipse Anthologion concinnaverit, consentiens fere est eruditorum hominum vox, Suidae hoc quoque loco accidisse, quod multis, ut duos homines faceret ex uno. Bernhardy tamen falli crediderim, qui Suidae fractas tabulas concinnae narrationis sic in ordinem redigat: Ὁρίων Ἀλεξανδρεὺς ἢ Θηβαῖος τῆς Αἰγύπτου: alterum enim praeponi debebat.

Idem Suidas Oro, quem Alexandrinum vocat Grammaticum, παιδεύσαντα ἐν Κωνσταντίνου πόλει, et ipsi adscribit Ἀνθολόγιον περὶ γνωμῶν. Ad denegandam potius quam habendam fidem recte inclinant Passovius et Ritschelius, confidenter denegat Bernhardy; summa enim est probabilitas, hanc quoque esse de Orionis nostri Anthologio notationem in alienum locum insertam. In verbis autem illis Kustero aut περὶ inducendum videbatur aut Ἀνθολόγιον ἢ περὶ γνωμῶν rescribendum: Toupio Ἀνθολόγιον, περὶ Γνωμῶν in mentem venit. Id amplectitur Gaisfordius. Quasi diversum opus significaretur. Vera Kusteri sententia, qui Ἀνθολόγιον γνωμῶν integram scripturam arbitratus est: Συναγωγὴν γνωμῶν, ἣ γουν Ἀνθολόγιον vocat Suidas, rursus idem simpliciter Ἀνθολόγιον cum libro Varsaviensi: novo titulo exornatus codex noster, cui est Ἀνθολογνωμικόν. Quod verbum quisquis finxit — nam

ab Orione ipso profectum esse quis vel prae fracte negaverit vel affirmet asseveranter? — pro eo q. e. ἀνθολογογνωμικὸν instar eorum de quibus Lobeckius videndus Paralipp. I. p. 43 sq. — dicebat *librum sententiosorum locorum ex variis scriptoribus tanquam flores decerptos*. Quod Antholognomicum quum tribus libris constituisse auctor Suidas sit et liber Varsaviensis, succurrit descriptio Stobaei, qui flores suos in quattuor libros digessit ita, ut primus liber comprehenderet Physica, alter ordiretur a Logicis, desineret in Politicis et Ethicis, quibus maximam partem etiam tertius concessus fuit, vide Photium Bibl. Cod. CLXVII. vel Gaisford. Stob. T. I. p. LXV sq. In Excerptis Orionianis, quae Stobaei exemplar fuisse videntur quum ad alia, tum in eo, quod loci poetici antecedunt ex prosae orationis auctoribus delibatos, Ethica a Physicis tam exiguo intervallo distant, ut vel hinc intelligas, pristinum ordinem valde turbatum esse. Vestigia tamen quaedam ordinis literarum elementaris hic illic agnoscas. De qua re dixi in Commentariis. —

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΗΝΩΜΙΚΟΥ
Ω Ρ Ι Ω Ν Ο Σ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ.

TITULUS I.

Περὶ λόγου καὶ φρονησεως.

1. Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου.
Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.
2. Ἐκ τοῦ Ὁρέστου Εὐριπίδου. 5
Μὴ νῦν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθεν βουλευέου τάδε.
3. Ἐξ Ἀ^ξ ^{ν/}
Μισῶ
σοφὸν ἐν λόγοισιν, ἐς δ' ὄνησιν οὐ σοφόν. 10
4. Ἐξ Ἐκάβης.
Γίνωσκε δ' ἀλήτην καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν· σοφόν τι κἂν κακοῖς ἂ δει φρονεῖν.
5. Ἐκ τῆς Ἥνοῦς. 15
Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσαις γενῆ χρεῶν,
σιγᾶν θ' ὅπου χρεὴ καὶ λέγειν ἴν' ἀσφαλές,
ὄραν θ' ἂ δει με, κούχ ὄραν ἂ μὴ πρέπει.
6. Ἐκ Παλαμήδους.
"Ὅστις λέγει μὲν εὖ τὰ δ' ἔρ... οἷς λέγει
αἰσχρὸν ἔστιν αὐτοῦ, τὸ σοφὸν οὐκ αἰνῶ τόδε. 20

Emendata scriptura. 7. πρόσθε 9. Μισῶ δ' ἐγὼ 10. σο-
φὸν λόγοισιν 12. γίνωσκε 14. Ἴνοῦς 15. ὅσ' εὐγενῆ
19. ἔργ' ἐφ' οἷς

7. Ἐκ τοῦ Ῥήσου·
 Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρη̄ σοφόν τι μανθάνειν.
8. Ἐκ Φοινισσῶν·
 Χρη̄ δ' αὐτὸν οὐχ ὄπλοισι τὰς διαλογὰς
 5 μη̄τερ ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος.
 ὃ καὶ σιδήρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
9. Ἐπινίκιον Πινδάρου·
 Πράσσει γὰρ ἔργον μὲν σθένος,
 βουλαῖσι δὲ φρῆν ἐσόμενον προιδεῖν,
 10 συγγενὲς οἷς ἔπεται.
10. Ἐκ τῶν Σκυρίων·
 Σοφοὶ δὲ συγκρούπτουσι οἰκείας βλάβας.
11. Ἐξ Ἀρήφóρου Μενάνδρου·
 Ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
- 15 12. Ἐκ Πωλουμένων·
 Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρόν.
13. Ἐκ Διδὸς καλουμένου Πλάτωνος Κωμικοῦ·
 Γλώττης ἀγαθῆς οὐκ ἔστ' ἄμεινον οὐδὲ ἐν.
14. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος·
 20 Ἡ γλώττια δύναμιν τοὺς λόγους ἐπήσατο·
 ἐκ τῶν λόγων δ' αὐτὸς ἐπιθυμῆς ἔχεις.
15. Ἐκ Ῥαπιζομένου Μενάνδρου·
 Ἄρ' ἔστιν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων ἀξία
 ἢ σύνεσις, ἐν ἣ πρὸς τὰ βελτίω σοφῆ;
- 25 16. Ὀρέσσης Εὐριπίδου·
 Σύ τοι διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
 καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
17. Ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου·
 Ὅρῶν τι βούλευσαι κατὰ σαυτὸν γενόμενος·
 30 τὸ συμφέρον γὰρ οὐχ ὁράται τῷ βοᾶν,
 ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

Emendata scriptura. 4. χρη̄ν δ' αὐτὸν οὐχ ὄ. τ. διαλλαγὰς
 8. ἔργῳ 9. ἐσόμενον προιδεῖν 12. συγκρούπτουσι
 13. Ἀρήφóρου 17. κακουμένου 22. Ῥαπιζομένης 23. Ἄρ'
 ἔστιν 24. ἄν ἦ 30. τῷ βοᾶν 31. ἐν τῷ ibidem
 ἀναλογισμῷ

18. Ἐκ τῶν Κωνιαζομένων·

Τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐστὶν ἂν τὰ πράγματ'
ἴδῃς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

19. Ἐκ τοῦ Γεωργοῦ·

Εἰμὶ μὲν ἄγροικος, καὐτὸς οὐκ ἄλλος ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἐμπειρος· ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

5

20. Ἐκ τῶν Βατράχων Ἀριστοφάνους·

Ταῦτα μέντοι πρὸς ἄνδρὸς ἐστὶ
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας καὶ
πολλὰ περιπεπλευκός
μετακλίνδειν αὐτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸ εὖ πράττειν τὰ τυχόντα.

10

21. Ἐκ τῶν Ὀρνίθων τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοφάνους· 15

Ἐπὶ γὰρ λόγων ὁ νοῦς γε μετεωρίζεται
ἐπαίρεται τ' ἄνθρωπος· οὕτω καὶ σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

22. Ἐκ τῶν Φωκυλλίδου·

Νυκτὸς βουλευεῖν· νυκτὸς δέ τοι ὀξύτερη φρῆν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴ διζημένῳ ἐσθλή.

20

23. Ἐκ τῆς Ψ Ἰλιάδος·

Μή τι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἢ ἐ βίηφιν,
μή τι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει σπερχομένην ἀνέμοισιν,
μή τι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνιόχοιο.

25

24. Ἐκ τοῦ Ἡσιόδου·

Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει
φρασάμενος τά γ' ἔπειτα καὶ εἰς τέλος ἐστὶν ἀμείνω· 30

Emendata scriptura. 1. Κωνιαζομένων 2. πράγματα

3. ἴδῃς	5. καὐτὸς οὐκ ἄλλως	10. μὲν πρὸς ἄνδρὸς ἐστὶ
13. αὐτὸν	14. πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῦτον.	16. νοῦς τε με-
13. θεωρίζεται	20. Φωκυλλίδου	22. ἀρετὴν διζημένῳ
25. πόντῳ	26. ἐρετθομένην?	27. περιγίνεται
30. φρασάμενος τά γ' ἔπειτα		29. αὐτῷ

- ἔσθλός δ' αὐτὸν κάκεινος ὅς κ' εὖ εἰπόντι πίθηται
 ὅς δέ κε μητ' αὐτῶν νοεῖ μῆτ' ἄλλου ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὐτὸς ἀγρήϊος ἀνῆρ.
 25. Τοῦ αὐτοῦ.
 Νήπιος ὅς τὰ ἔτοιμα λείπων ἀνέτοιμα διώκει. 5
 26. Ἐκ τῆς αἰ παρ..... τοῦ Σωκράτους.
 Ἄ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι
 καλόν.
 27. Ἐκ τῆς αὐτῆς.
 Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν. 10

TITULUS II.

Περὶ Φύσεως.

1. Ἐξ Ἀντιόπης Εὐριπίδου.
 Ἄπαντα τίκτει χθῶν πάλιν τε λαμβάνει.
 2. Ἐκ τοῦ Ὁρέστου. 15
 Ὡ φύσις ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μὲγ' εἶ κακόν.
 3. Ἐπιχαρμοῦ Κωμικοῦ.
 Φύσις ἀνθρώπων ἄσκοι πεφυσωμένοι· ἀνδρῶν δέ γ' εἰ
 σωφρονοῦντων ἴδιον μὴ προλήψει δουλεύειν.
 4. Ἰσοκράτους. 20
 Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων
 φιληγοίαν.

TITULUS III.

Περὶ εὐσεβείας.

1. Ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου. 25
 Εἰ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι τ' αὐξήματα
 μεγάλα φέρουσι, πάντα δ' ἀνθρώποις
 τὰδ' ἔστι χροῖματα ἢν τις εὐσεβῆ θεόν.

Emendata scriptura. 1. ὅς εὖ 2. μῆτ' αὐτὸς νοεῖ 3. θυμῷ
 β., ὃ δ' αὐτ' ἀγρήϊος 5. λιπὼν 6. Ἐκ τῆς παραινέσεως Ἰσοκρά-
 τος· 17. Ἐπιχάρμου 21. τῷ βίῳ 26. Vide Commentarios.
 28. χροῖματ'

2. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος·
Μακάριος ὅστις νοῦν ἔχων τιμᾶ θεὸν
καὶ κέρδος αὐτῷ τοῦτο ποιεῖται μέγα.
3. Ἐξ Ἰππολύτου Στεφανηφόρου.
Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὃ δέσποινα, κοσμήσας φέρω· 5
ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοὶ φέρβειν βοτὰ
οὔτ ἤλθέ που σίδηρος· ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἑαρινὸν διέρχεται·
αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις 10
ὅσοις διδακτὸν μηδέν· ἀλλὰ τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν· εἰς τὰ πάντ' ὅμως
τούτοις δρέπεσθαι· τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
ἀλλ', ὃ φίλη δέσποινα, χρυσίας κόμης
ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπο· 15
μόνω γὰρ ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βρότων.
σοὶ καὶ ξύν^εμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι
κλύων μὲν αὐδὴν, ὅμμα δ' οὐχ ὄρων τὸ σόν·
τέλος δὲ κάμψαιμι' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.
4. Ἡσιόδου ἐκ τῶν Ἔργων· 20
Ἄνδρὸς δ' εὐόρου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
5. Ἐκ τῶν Θεόγνιδος ἐλεγείων·
Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δεῖδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἶργει μήτε παθεῖν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
6. Ἰσοκράτους παρ^ε 25
Τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ· τοὺς δὲ γονεῖς τίμα· τοὺς δὲ
φίλους αἰσχύνου· τοῖς δὲ νόμοις πείθου· τὰς ἡδονὰς
θήρνευε τὰς μετὰ δόξης· τέρψις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν
ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον.
7. Δημοσθένους Φιλιππικῶν· 30
Τὸ δ' εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον ἂν τ' ἐπὶ μικροῦ, ἂν τ'
ἐπὶ μείζονος παραβαίῃ, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν.

Emendata scriptura. 2. τιμᾶ

3. αὐτῷ

11. τῇ φύσει

12. εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ὁμῶς,

16. μόνω γὰρ ἐστὶ

ibid. βροτῶν

17. ξύνεμι

25. Παρανίσει

29. τῷ καλῷ

TITULUS IV.

Περὶ προνοίας.

1. Ἐκ τοῦ Ἠνιόχου Μενάνδρου.
Ἄλλὰ θεὸς οὐδείς εἰς τὸν προκόλπιον φέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὐνοὺς γενόμενος,
πόρνης βουλήν ἔδειξεν εὐπορίας τινός·
ἦν ἂν παρῆς μηκέτι τὸν θεὸν αἰτῶ,
ἤδη δὲ τῆ σαντοῦ ζυγομάχει μαλθακία. 5
2. Ἐκ τοῦ Ἰππόπου Σοφοκλέους.
Σωτηρίας γὰρ φάρμακα οὐχὶ πανταχοῦ
βλέπαι πάρεστι· ἐν δὲ τῇ προμηθείᾳ·
καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος. 10
3. Εὐριπίδου Ὀρέστης.
Ἔα τὸ μέλλον ὡς κακὸν τό μ' εἰδέναι.
4. Ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Σοφιστῶν Ἰσοκράτους. 15
Οἶμαι γὰρ εἶναι πᾶσιν φανερόν ὅτι τὰ μέλλοντα γι-
νώσκειν οὐ τῆς ἡμετέρας φύσεως ἐστί· ἀλλὰ τοσοῦτον
ἀπέχομεν ταύτης τῆς φρονήσεως, ὥσθ' Ὅμηρος ὁ με-
γίστην ἐπὶ σοφία δόξαν εἰληφώς καὶ τοὺς θεοὺς πεποιή-
κεν ἔστιν ὅτε βουλευομένους ὑπὲρ ἑαυτῶν, οὐ τὴν ἐκεί- 20
νων γνώμην εἰδώς, ἀλλ' ἡμῖν ἐνδείξασθαι βουλόμενος
ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ... τοῦτο τῶν ἀδυνάτων ἐστί.

TITULUS V.

Περὶ Θεοῦ.

1. Ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου. 25
Δοκίς τὰ τῶν θεῶν ξυνετὰ νικήσειν ποτέ
καὶ τὴν Δίκην ποῦ μακρὰν ἀποκείσθαι βροσιῶν;

Emendata scriptura. 4. ἐς προκόλπιον φέρει 6. βολήν τ' ἔδειξεν
7. παρῆς, μηκέτι αἰτῶ τὸν θεόν. Vel potius μηκέτι αἰτῶ θεόν. 8. τῆ
σ. ζ. μαλθακία. An ἤδη δὲ σαντοῦ ζυγομάχει τῆ μαλθακία? 10. φάρ-
μακ' 11. πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθείᾳ. 12. τῷ. Vide Com-
mentarios. 19. σοφία 22. ἐν τι τοῦτο 26. ποῦ

- ἢ δ' ἔστιν ἐγγύς· οὐχ ὀρωμένη δ' ὄρα.
2. Ἐκ τῶν Ἰκετίδων·
 Ὡς Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
 φρονεῖν λέγουσι· σὺ γὰρ ἐξηρτήμε...
 δρωμέν δὲ τοιαῦθ' ἅ σὺ τυγχάνης θέλων. 5
3. Ἐκ Μελανίππης Δεσμώτιδος Εὐριπίδου·
 Σὺν τῷ θεῷ χρὴ τοὺς σοφοὺς ἀνατρέφειν
 βουλεύματ' ἀεὶ πρὸς τὸ χρησιμότερον.
4. Ἐκ τοῦ Φιλοκλήτου·
 Φεῦ μή ποτ' εἶην ἄλλο πλὴν θεοῖς φίλος,
 ὡς πάντ' ἔχωσι κἄν βραδύνωσι χρόνω. 10
5. Ἐκ τοῦ Οἰνομάου·
 Ἐγὼ μὲν εὖτ' ἂν τοὺς κακῶς ὀρῶ βροτῶν
 πίπτοντας, εἶναι φημὶ δαιμόνων γένος.
6. Ἐκ τοῦ Θυέστου· 15
 Θεοῦ θέλοντος κἄν ἐπὶ ῥιπὸς πλείοις.
7. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ·
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώπων, θεῶν.
 σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
 πόνουσ ἔχοντες οὐδὲν εἰδότες σαφεῖς. 20
8. Ἐκ τῶν Ὀρῶν·
 Πανευμαρὲς θεοῖσι κούδα μὴ μακράν.
9. Ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου σατυρικῆς·
 Κρεῖσσον θεοῖς γὰρ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν.
10. Ἐκ τοῦ ἁ Θυέστου· 25
 Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾶ θεός.
 ἀλλ' εἰς θεοὺς ὀρῶντα κἄν ἔξω δίκης
 χωρεῖν κελεύῃ, κείσ' ὀδοιπορεῖν χρεῶν·
 αἰσχροὺς γὰρ οὐδὲν ὧν ὑφηγοῦνται θεοί.
11. Ἐκ τῆς Ὁμολογούσης τῶν Βίωνος βουκο- 30
 λικῶν·

Emendata scriptura. 1. ἢ δ' ἔστιν ἐγγύς, οὐχ ὀρωμένη δ' ὄρα
 3. σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα, 4. ἂν σὺ τυγχάνης 7. τῷ θεῷ
 8. χρησιμότερον 11. ἔχουσι 13. κακούς 18. ἀνθρώποις
 22. Πᾶν εὐμαρὲς 23. Ἡρακλίσκου σατυρικῆς 26. τιμᾶ
 28. κελεύῃ

- Πάντα θεοῦ γὰρ θέλοντος ἀνύσιμα πάντα βροτοῖσι·
ἐκ μακάρων γὰρ ῥάστα καὶ οὐκ ἀτέλεστα γένοιντο.
12. Ἐκ τῶν Θεόγνιδος Ἐλεγείων·
Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν εἰδότες οὐδέν·
οἱ δὲ κατὰ σφετέρων πάντα τελοῦσι νόον. 5
13. Ἐκ τῆς Υἱλιάδος·
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει μινύθει τε
ὅπως κ' ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κράτιστος ἀπάντων.
14. Ἐκ τῶν Ἀράτου Φαινομένων·
Αὐτὸς γὰρ τάδε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν 10
ἄστρα διακρίνας· ἐσκέφατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν
ἀστέρων, οἳ καὶ μάλιστα τεττηγμένα σημαίνουσιν
ἀνδράσιν ὠραῖον ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύονται.
15. Ἐκ τῆς Ηἱλιάδος·
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. 15
16. Ἐκ τῆς Ρῶν Ιλιάδος·
Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσιν
παντοῖοι τελεθόντες ἐπιστροφῶσι πόλιος
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
17. Ἐκ τῶν Πυθαγορικῶν· 20
Ζεῦ Κρονίδη, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένοις ἀπερέουκισ.

TITULUS VI.

Περὶ δίκης καὶ δικαιοσύνης.

1. Ἐκ τοῦ Αἰγέως Εὐριπίδου· 25
Κρείσσον δὲ πλούτου καὶ βαθυσπόρου χθονὸς
ἀνδρῶν δικαίων καγαθῶν ὀμιλίαι.
2. Ἐκ τῆς Ἐκάβης·
Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῆ δίκη θ' ὑπηρετεῖν

Emendata scriptura. 1. Πάντα θεῶ γ' ἐθέλοντος 2. ῥάστα κεν
οὐκ ἀτέλεστα 5. σφετέρων 7. ὀφέλλει τε μινύθει τε 8. ὅπ-
πως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κράτιστος 10. οὐρανῷ 12. οἳ κε μάλ-
ιστα τεττηγμένα 13. ὠραίων et φύονται 15. γούνασι
18. τελεθόντες ἐ. πόλιος 29. τῆ δίκη

καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί.

3. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος·
Οὐκ ἂν δυναίμην· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλήθῃ καὶ τὰ μὴ φίλα.
4. Ἐκ τῶν Ἐπιτρεπόντων Μενάνδρου· 5
Μὴ καταφρονήσης θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον επικρατεῖν ἀπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινὸν ἔστι τῷ βίῳ.
5. Ἐκ τῶν Δήμων Εὐπόλιδος· 10
Τὸ γὰρ δίκαιον πανταχοῦ φυλακτέον.
6. Ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου Σοφοκλέους·
Τὸν δρωῖντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.
7. Ἐκ τῆς Φαίδρας· 15
Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν ὅπου γε δίκαια τέρπεται.
8. Ἐκ τῆς Ἠλέκτρας·
Ἄλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
9. Αἴαντος Μαστιγοφόρου· 20
Ἐὖν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν.
10. Ἡσιόδου·
Τὸν δέ γ' ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
ἰχθυῖσι μὲν καὶ θηρῶσι καὶ οἰωνοῖς πετεγνοῖς
ἔσθαι ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστι μετ' αὐτοῖς.
ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλῶν ἀρίστη 25
γίνεται· εἰ γὰρ τις καὶ θέλει τὰ δίκαια ἀγορεύειν
γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς.
11. Τοῦ αὐτοῦ· 30
Ὅς δέ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπὶ ὄρκον ὁμόσας
ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβης, νήκεστον ἀἴσῃ·

Emendata scriptura.		6. Μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν·	7. καιρῷ
8. τούτου τοῦ μέρους	9. τῷ βίῳ	12. Ἡρακλίσκου	16. ὅπου
γε μὴ δίκαια	18. χ' ἢ	20. τῷ δικαίῳ	22. Τόνδε γὰρ ἀν-
θρώποισι	23. ἰχθυῖσι	25. πολλόν	26. τις κ' ἐθίγη τὰ δί-
καὶ ἀγορεύειν	29. μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσας		
30. αἰσθῆ			

- τοῦ δ' ἀμαυροτέρη γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.
12. Ἐκ τῆς Ξ Ὀδυσσεΐας.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἴσιμ' ἔργ' ἀνθρώπων.
13. Ἑσιόδου. 5
Πολλάκις καὶ ξύμπασα πόλεις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηρσα.
14. Ἐκ τοῦ Εὐθύφρονος Πλάτωνος.
Τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, τὸ μέρος τοῦ
δικαίου εἶναι εὐσεβές τε καὶ ὅσιον τὸ περὶ τὴν τῶν
θεῶν θεραπείαν· τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων τὸ
λοιπὸν εἶναι τοῦ δικαίου μέρος. 10
15. Ἐκ τοῦ Κρείτωνος.
Ἄλλ', ὃ Σώκρατες, πειθόμενος τοῖς σοῖς τροφεῦσιν μήτε
παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε [τὸ ζῆν, [μήτ' ἄλλο
μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. 15
16. Ἰσοκράτους.
Καὶ μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν, ὡς ἔστι δικαιοσύνη δι-
δακτόν· ὅλως μὲν γὰρ οὐδεμίαν ἠγοῦμαι τοιαύτην τέ-
χνην εἶναι, ἣτις τοῖς κακῶς πεφυκῶσι πρὸς τὴν ἀρετὴν
σωφροσύνην ἂν ἐμπούσειεν· οὐ μὲν ἀλλὰ συμπαρα-
σκεύασαι τε καὶ συνασκῆσαι μάλιστα ἂν οἶμαι τὴν τῶν
πολιτικῶν ἐπιμέλειαν.
17. Ἐκ τοῦ περὶ Στεφάνου Δημοσθένους.
Θεάσασθε τοίνυν, ὡς σαθρὸν, ὡς ἔοικεν, ἔστι φύσει
πᾶν ὅ τι ἂν μὴ δικαίως ἢ πεπραγμένον. 25

TITULUS VII.

Περὶ ἀρετῆς.

1. Ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου.
Τὸ τ. . κράτιστον. κᾶν γυνή κράτι. . ἦ,
τουτ' ἔστ' ἀρετή· τὸ δὲ ὄνομα οὐ διαφέρει. 30

Emendata scriptura. 1. τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρη 4. αἴσιμα ἔργ'
6. Πολλάκις κ. ξ. π. κ. ἀ. ἀπηρσα 12. Κρείτωνος 29. τό τοι
κράτιστον, κᾶν γυνή κράτιστον ἦ? 30. τουτ' ἔστιν ἀρετή· τὸ δ' ὄνομα
οὐδὲν διαφέρει vel τουτ' ἔστιν ἀρετή· τὸ δ' ὄνομα οὐ διαφέρει

2. Ἐκ τοῦ Ἐρεχθίδεως·
Ἐν τῶν πόνων γὰρ τὰγαθ' αὐξεται βροτοῖς.
ὁ δ' ἠδύς ἀγὼν ἢ κακίστ' ἀτολμία
οὔτε οἶκον, οὔτε γαίαν ὀρθώσειεν ἄν.
3. Ἐκ τοῦ Ἀρχελάου· 5
Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.
4. Θεέστου·
Γνώμης γὰρ οὐδὲν ἀρετὴ μονουμένη.
5. Ἐκ τῆς Ὑψιπύλης· 10
Πρὸς τὰς χρήσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν
καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε καγαθῶν,
πειθῶ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλὴν ἔχειν,
τοῖς μὴ δίκαιοις δ' οὐδὲν συμβάλλειν χρεῶν.
6. Ἐκ τοῦ Ἡνιόχου Μενάνδρου· 15
Ἐλεεῖν δ' ἐκείνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος·
ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ·
μία ἐστὶν ἀρετὴ τὸν ἀποπον φεύγειν αἰεὶ.
7. Εὐριπίδου·
Ἡ δ' ἀρετὴ καὶ θανούσι λάμπει.
8. Ἐκ τοῦ γεωργίου· (Schubartus: Hoc loco margini 20
ascriptum est eadem manu: ἐκ τῶν ἀποτρεπόντων.)
Οὐδὲν δὲ πέπονθας δεινὸν ἄν μὴ προσποιῆ.
9. Τοῦ αὐτοῦ· 25
Οὗτος κράτιστος ἐστὶν ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστα ἐπίστατ' ἐγκρατῶς·
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δείγμα ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.
10. Σοφοκλέους Ἰωνος·
Πρὸς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πάντα γενναίως φέρειν.
11. Ἐκ τῆς Ἠλέκτρας· 30
Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν

Emendata scriptura. 2. Ἐκ τῶν πόνων γὰρ τὰγαθ' 3. αἰὼν ἢ
κακὴ τ' ἀτολμία 4. οὔτ' οἶκον 8. ἀρετὴ 10. πρὸς τὰς δὲ
χρήσεις καὶ τὰ πράγματα 13. οὐδὲ συμβάλλειν 17. μὴ ἐστὶν
ἀρετὴ 20. Γεωργίου 21. Ἐπιτρεπόντων, vide Commentarios.
24. ἐστ' ἀνὴρ 25. πλεῖστ' ἐπίστατ' 27. δείγμα ἐστὶν

ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχύναι θέλοι.

12. Ἡσιόδου·

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροισιν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἴκηται, 5
ῥηϊδίῃ ἔπειτα πέλει χαλεπὴ περ εἰούσα.

13. Ἴσοκράτους·

Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτίσις οἷς ἂν ἀκίβδηλος ταῖς διανοαῖς
συναυξηθῆ, μόνιμον συγγρασκει· πλούτου δὲ κρείττων,
χρησιμωτέρα δ' εὐγενείας ἐστί· τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύ- 10
νατὰ δυνατὰ καθιστάσα, τὰ δὲ τῷ πλήθει φοβερὰ θαρ-
σαλέως ὑπομένουσα, καὶ τὸν μὲν ὄκνον ψόγον, τὸν δὲ
πόνον ἔπαινον ἡγουμένη.

14. Τοῦ αὐτοῦ·

Χρῆ δὲ δοκιμάζειν τὰς ἀρετὰς οὐκ ἐν ταῖς ἰδέαις ταῖς 15
αὐταῖς ἀπάσαις, ἀλλὰ τὴν μὲν δικαιοσύνην ἐν ταῖς ἀπο-
ρίαις· τὴν δὲ σωφροσύνην ἐν ταῖς δυναστεαῖς· τὴν δὲ
καρτερίαν ἐν ταῖς τῶν νέων ἡλικίαις.

15. Ἐκ τοῦ Μένωνος Πλάτωνος·

Οὐκ ἐν χρημάτων ἀρετὴ γίνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρῆ- 20
ματα καὶ ἄλλα ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις.

TITULUS VIII.

Περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

1. Εὐριπίδου·

Ἄει τί καινὸν ἡμέρα παιδεύεται. 25

2. Ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου·

Πάλαι σκοπῶμεν τὰς τύχας τῶν βροτῶν
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· οὐ γὰρ ἀσφαλῶς
εἰς ὄρθον ἔστη· πίπτει δ' ὁ πρὶν εὐτυχῶν.

3. Ἐκ τῆς Ἀνδρομάχης·

Χρῆ δ' οὐποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν 30

Emendata scriptura. 1. αἰσχύναι θέλει 5. ἐπὶ 6. ῥηϊδίῃ
δὴ 8. κτήσις 9. συναυξηθῆ 11. καθιστάσα τῷ πλήθει
15. δοκιμάζειν 25. Ἄει τι 27. σκοποῦμαι (vel σκοπῶ μὲν) τὰς
τῶν βροτῶν 28. ὅς γὰρ ἂν σφαλῆ, 29. καὶ πρὶν εὐτυχῶν πιτνεῖ.

πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω.

4. Ἐκ τῆς Ἀλκησιτίδος·

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται·

οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ξεπίσταται

5

τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·

τὸ τῆς ψυχῆς γὰρ ἀφανὲς ποῖ προβήσεται,

οὐκ ἔστι διδακτὸν οὐδ' ἀλίσκεται τέχνη·

τοῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα

εὐφραϊνε σαυτὸν, πίνε, τὸν καθ' ἡμέραν

10

βίον λογίζου σ', τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης.

5. Ἐκ τοῦ Πλοκίου·

Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

6. Ἐκ τοῦ Ὀρέστου·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,

15

οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,

ἧς οὐκ ἂν ἄρειτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

7. Ἐκ τῆς Ἠλέκτρας·

Οὐκ ἔστιν ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν·

ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν·

20

ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς

τὸ μηθὲν ὄντα, χρῆσθ' ἄν ἐκ κακῶν τέχνα.

8. Ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ἀυλίδι·

Θνατῶν δ' ὄλβιος ἐς τέλος οὐδεὶς

οὐδ' εὐδαίμων·

25

οὔπω γὰρ ἔφην τις ἄλυπος.

9. Ἐκ τῶν Κυβερνήτων·

Οἶοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τριζάθλιοι

ἅπαντες οἱ φροσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·

οὔτοι γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν·

30

οὔτος μακάριος ἐν ἀγοραῖς νομίζεται,

ἐπ' ἂν δ' ἀνοίξη τὰς θύρας, τριζάθλιος.

Emendata scriptura. 1. ἴδῃς

3. Ἀλκήσιτιδος

7. τύχης γ.

ἀ. οἷ προφ.

8. κάστ' οὐ διδακτὸν οὐδ' ἀλίσκεται τέχνη

10. πῖνε

11. σὸν

15. δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν

17. ἄραιτ'

19. ἔστ'

32. ἀνοίξη

10. *Εὐπολίδος*.
 Ὡς πολλά γ' ἐν μακρῷ χρόνῳ γίνεται μεταλλαγῆται
 πραγμάτων· μένει δὲ χρῆμ' οὐδὲν ἐν ταύτῳ ῥυθμῷ.
11. *Φανιέως*.
 Ἄνθρωπος ὦν ἡμαρτον· οὐ θαυμαστόν· 5
 μήποτ' ἐπαννέσης πρὶν ἄνδρα ἴδης σῶφρονα.
12. *Δημοσθένους*.
 Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ πλείστοι κτῶνται μὲν τὰγαθὰ
 τῷ καλῶς βουλευέσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν· φυ-
 λάττειν δὲ οὐκ ἐθέλουσι τοῖς αὐτοῖς τούτοις. 10
13. *Πλάτωνος*.
 Καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς ὅσον μὲν χρόνον παρα-
 μένουσιν, καλὸν τὸ χρῆμα καὶ πάντα ἀγαθὰ ἐργάζον-
 ται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ
 δραπετεύειν (sic) τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου· ὥστε οὐ 15
 πολλοῦ ἄξια εἰσὶν ἕως ἄν τις αὐτάς·.
14.
 ὡς εἰς τὸ πλείστον ἤκομεν φρονήματος·.
15.
 ἐν κακοῖσιν οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα. 20
 (Schubartus: Sic omnino; in margine adnotatur: λείπει,
 et sane non pauca esse videntur, quae exciderunt. Post
 spatium vacuum:)
16.
 Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα 25
17.
 Ἐκ τοῦ σιότους τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
 φίλτρων μερίστη γίνεται θνητοῖς χάρις.
18.
 Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίσιον. 30
19.
 Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν

Emendata scriptura. 1. *Εὐπόλιδος* 2. *μακρῷ χρόνῳ γίνεται*
μεταλλαγαί 3. *τῶν πραγμάτων* *ταύτῳ ῥυθμῷ* 5. *ἡμαρτον*
 8. *Vide Commentarios.* 9. *τῷ καλῶς* 20. *ἐν τοι κακοῖς Οὐ ῥί-*
διον 16 sqq. *Vide Commentarios.* 32. *τῇ δίκῃ*

- καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί.
20.
Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιπνῆ
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι ἀώρισαν.
21. 5
Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
ἢ χρημάτων γὰρ δούλος ἐστὶν ἢ τύχης.
22.
Οὐκ ἔστιν οὐδέν πιστόν οὔτ' εὐδοξία
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντος μὴ πράξειν καλῶς. 10
23.
Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.
24.
Ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
- Εὐριπίδου. 15
1.
Φεῦ μήποτ' εἶην ἄλλο πλὴν θ...σ' φίλος.
ὡς παντ' ἔχουσι κἄν βραδύνουσι χρόνον.
2.
Εὖ ἴσθ' ὅτ' ἂν τις εὐσεβῶν θύει θεοῖς,
κἄν μικρὰ θύῃ, τυγχάνει σωτηρίας. 20
3.
Ἡ πολλὰ καὶ δύσγνωστα βουλευεῖ θεός.
4.
Τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν
κάλλιστον· οἴμαι δ' ἀντὶ καὶ σοφώτατον
θνητοῖσιν εἶναι κτῆμα τοῖσι χρωμένοις. 25
5.
Οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικα· ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσις ἔχειν πολλήν. 30
6.
Θεοῖς ἀρέσκου· πᾶν γὰρ ἐκ θεῶν τέλος.

Emendata scriptura. 4. διώρισαν 10. πράσσοντα μὴ πράξειν
κακῶς 13. Ῥᾶον 16. θεοῖς 17. πάντ' ἔχουσι κἄν βρ. χρόνον.
20. θύῃ 21. θύῃ 29. ἄδικ' 30. πολλήν ἔχει

7. Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει
 ὃδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανῶν θεοῖς φίλος·
 ὅστις δὲ τοὺς φυσάντας μὴ τιμᾶν θέλη,
 μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης τοῖς θεοῖς,
 μήτ' ἐν θαλάσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος. 5
8. Οὐκ ἔστι μητρός οὐδὲν ἥδιον τέκνοις·
 ἐρᾶτε μητρός παῖδες, ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
 τοιοῦτος ἄλλος ὅστις ἥδιον ἐρᾶν. 10
9. Οὐκ ἔστι παισὶ τοῦδε καλλίων γέρας
 ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι.
10. Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν. 15
11. Ἐγὼ δ' ὅθεν μέγιστον ἄρξομαι λέγειν
 ἐκ τοῦδε πατρὶ πείθεσθαι χρῶν παιδας.
 νομίζειν δ' αὐτὸ τὴν δίκην.
12. Ὡς ἡδὺ πατέρα παισὶν ἥπιον κύρειν
 καὶ παιδας εἶναι πατρὶ μὴ στυγουμενοὺς. 20
13. Ἄν οἱ τεκόντες τοῦτο γινώσκωσιν ὅτι
 νέοι ποτ' ἦσαν, ἡπίως τὴν τῶν τέκνων
 οἴσουσι Κύπριν, ὄνντες οὐ σκαιοὶ φύσιν. 25
14. Ὅστις πατὴρ πρὸς παιδας ἐκβαίνει πικρῶς,
 τὸ γῆρας οὗτος τερματίζεται βαρῦ.
15. 30

Emendata scriptura. 2. βίῳ 4. τὸ φύσαντε μὴ τ. θέλη,
 5. συνθύτης θεοῖς 6. θαλάσῃ 12. κάλλιον
 18. Ἐκ τοῦδε πρώτον· πατρὶ πείθεσθαι χρῶν
 παιδας, νομίζειν δ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.
 21. κυρεῖν 24. γινώσκωσ', 26. ὄνντες

Μή μοι τὸ πρῶτον βῆμα ἐν δράμῃ καλῶς
νικῶν δοκεῖτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν τέλος
γραμμῆσι κεῖται καὶ πέρας κάμψει βίου.

16.

Τὴν δίκην λέγουσι παῖδα εἶναι χρόνου 5
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν ἀμαρτίας.

17.

Γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἷς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
σοφὸν γὰρ εὖ βούλευμα τὰς σοφὰς χεῖρας 10
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δὲ ἀμαθία πλείστον κακόν.

18.

Ἦ πόλλ' ἀμαρτάνοντες ἀνθρώποι μάτην·
τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε
καὶ πάντα μηχανᾶσθε κάξευρίσκετε, 15
ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθε οὐδὲ θηρᾶσθε δῆπω
φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς.

19.

Γνώμης γὰρ οὐδὲν ἢ ἀρετῇ μονουμένη.

20.

Οὔτοι βροτοῖσι κέρδος ἄργυρος μόνος 20
καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ χ' ἡ ἀρετὴ μέγα
νόμισμα κεῖται παῖσιν, ἢ χρῆσθαι χρεῶν.

21.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτήμα τιμιώτερον· 25
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων
οὔτ' εὐγενείας οὔτε θωπείας ὄχλων·
ἀρετῇ δ' ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,

Emendata scriptura.

1. βῆμ' ἐν δράμῃ καλῶς

3. γραμμῆς

κεῖται καὶ πέρας κάμψη

5. τὴν τοι Δίκην λ. παῖδ' εἶναι χρόνου

10. ἐν βούλευμα τὰς σοφὰς χεῖρας

11. νικᾷ· σὺν ὄχλῳ

16. ἐπίστασθ' οὐδ' ἐθηρᾶσασθ' ἐ πω

19. ἀρετῇ

22. χάρετῇ

23. ἢ

27. ὄχλου

28. ἀρετῇ δ' ὅσῳπερ

θέλῃς,

τοσῶδε μείζον αὔξεται τελουμένη.

22.

Νεανίαν γὰρ ὄντα χρὴ τολμᾶν πονεῖν·
οὐδείς γὰρ ὢν ἄθυμος εὐκλεῆς ἀνήρ·
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν.

5

Emendata scriptura. 1. τοσῶδε

C O M M E N T A R I I .

TITULUS I.

Περὶ λόγου καὶ Φρονήσεως.

Aliqua certe ordinis literarum elementaris memoria in hoc titulo videtur custodita esse. Exorditur Orio a sententiis Euripidis, poetae sententiosissimi, ita, ut si excipias locum Orestis 2., fabularum elogia ordinem literarum servent: 1. Antigona, 2. Alexander (?), 4. Hecuba, 5. Ino, 6. Palamedes, 7. Rhesus, 8. Phoenissae. Sed post Pindarum rursus Scyriae sequuntur, 16. Orestes. Fortasse ex eo, quod ad Scyrias nomen poetae adscriptum non est, colligas, de loco suo versus illos motos esse. Menandrei loci recte procedunt: 11. Arrhephoros, 12. Πωλούμενοι, 15. Ραπιζομένη, 17. Στρατιῶται — ecce recalcitrant 18. Κωνεαζόμεναι, 19. Γεωργός. Homeri Hesiodique sententias universe notabis Euripideas Menandreasque solere subsequi. Cum illis aliorum poetarum versus heroici et elegiaci componuntur.

1. *Antigoniae* fragmentum II. apud Matthiam et Dindorfium, qui, quod in Praefatione Poetarum Scenicorum vindicat, *ἰρὸν* dedit. Sententiam illustrant Musgravius et Pflugkius ad Helen. v. 1002.

2. *Orestis* v. 628 sq., ubi editur *μὴ νῦν* et altero versu *βουλεύου τότε*. Augusto Matthiae *νῦν* aptius videtur, cui sequens *τότε* respondeat. In uno codice Florentino repertum est quod Orio praebet *τάδε*, cui tamen eadem manus superscripsit *τότε*. Difficile est eligere: nam et *μὴ νῦν* et *τότε* recte habent nec *μὴ νῦν* et *τάδε* ab indole loci Euripidei abhorrent, denique nec *μὴ νῦν* et *τάδε* jure vituperaveris. Certe *πρόσθε* non desiderat addi *τότε*. Encliticae *νῦν* amantiores fere editores esse disputant Lobeckius in Soph. Ajacem 1332. et Lehrsus Quaestt. Epic. p. 130 sq.

3. Titulum fabulae non satis certo expedio. Sed elementa codicis videntur ad *Ἀλεξάνδρου* ducere. Sententia aliunde mihi non nota. Ceterum Schubarti Apographum ἐξ ha-

bet suo loco, sed fabulae titulum in margine. Credo non quod in codice ita repperit, sed ut ductus literarum accuratissime exprimeret.

4. *Hecubae* v. 226 sq. Porsonus et qui post eum ediderunt illam fabulam σοφόν τοι scripserunt ex codice Augustano b et Eumathio, quibus Matthiae addidit auctoritatem codd. Florentinorum 10. 21. 33. 34. Mihi τι et aptius et a librorum testiumque fide magis communitum videtur.

5. *Inonis* fr. III. Alterum versum qui afferunt scriptores ὄπου δεῖ exhibent omnes. Nec imiter Orionem, quum Euripides Aeschyleum illum versum expresserit ex Prometheo Ignifero:

Σιγῶν θ' ὄπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Socium tamen noster Grammaticus habet — non raro enim δεῖ et χρῆ conflagunt — Anonymum in Walzii Rhett. III. p. 643., qui alterum versum sic scriptum apponit:

Σιγῶν ὄπου χρῆ καὶ λέγειν ἴν' ἀσφαλές.

Contra ἄ μὴ πρέπει versu tertio non repudiem: reliqui ἄ μὴ χρεῶν sistunt. Quod ex primo versu irrepsisse videtur.

6. *Palamedis* fr. VI., quod sic editur:

Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἰσχρὸν ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτέ.

Exquisitiora Orio. Constructionis inversione ne offendare, compara Panyasin fr. 16, 1. ἀρετὴ νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτὴ Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλείστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθῃ πίνῃ. Aristophanes Thesmoph. 177. Σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους. Cfr. Meinekium Menandr. p. 107 sq., qui praeterea affert Gellii Ennium Noctt. Att. VII, 17.

Ea libertas est, qui pectus purum et firmum gestitat.

7. *Rhesi* v. 206.

8. *Phoenissarum* v. 525. Porsonus ἐξαιρεί: ἐξαιρεῖ strenue vindicavit Matthiae.

9. *Pindari* Nem. I, 26.

10. *Scyriarum* fr. III.

11. Exstat versiculus in Sententiis Singularibus 26. p. 312. Meinek. Idem affertur apud Maximum p. 278. pen. et in Appendice Stobaei Florentina p. 69, 23. Ex Ἀρρήφω esse non constabat.

12. Plenius fragmentum exstat apud Clementem Alex. Stromm. VI. p. 264. (Meinek. p. 150.) *Καλλία τῷ κωμικῷ γράφοντι*

Μετὰ μαινομένων φασὶν χρῆναι μαινεσθαι πάντας ὁμοίως, Μένανδρος ἐν Παλουμένοις παρισάζεται λέγων·

Ὁὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρὸν, καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.

In Sententiis Singularibus 54. p. 338. Meinek. exstat prior versiculus sic scriptus:

Ὁὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δοκεῖ.

13. 14. *Platonis fabula Ζεὺς κακούμενος* inscribitur. Ejusdem erroris, quo id in *καλούμενος* abiit, non immunes sunt alii vel scriptores vel librarii, velut apud Athenaeum aliquoties delinquant. Etiam in Andronici recensu fabularum Platoniarum a Bekkero edito Anecd. III. p. 1461. *Ζεὺς καλούμενος* citatur, v. Meinek. Quaest. Scenn. II. p. 17.

In aliqua parte ejus fabulae nescio quis ex vocis *γλώττης* variis significationibus risus captabat. Compara Athen. XV. p. 677, A. *Σὺ δὲ οἶμι μ', ἔφη, Θετταλὲ ποικιλόμυθε, τῶν κοινῶν τούτων καὶ καθημαξευμένων ἐρεῖν τι; διὰ δὲ τὴν σὴν γλώσσαν τῆς ὑπογλωττίδος μνησθήσομαι, ἧς Πλάτων ἐμνήσθη ἐν Διὶ κακούμένῳ·*

Καίτοι φορεῖτε γλώτταν ἐν ὑποδήμασι, στεφανοῦσθ' ὑπογλωττίσιν, ὅταν πίνητέ που, καὶ ἂν καλλιερῆτε, γλώτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Nempe *γλώτταν ἐν ὑποδήμασι lingulam* vocat, *ὑπογλωττίδας* intelligit *πλοκῆς στεφάνων γένος τι*, ut Θεόδωρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς φωναῖς teste Pamphilo Athenaei explicabat: denique *γλώτταν ἀγαθὴν πέμπειν* est i. q. *bona verba dicere, εὐφημεῖν*. Patet autem non procul ab hoc ultimo versu locum habuisse versiculum Orionis:

Γλώττης ἀγαθῆς οὐκ ἔστ' ἄμεινον οὐδὲ ἔν.

Eodem pertinuisse videntur versus qui statim subjunguntur:

Ἡ γλώττα δύναμιν τοὺς λόγους ἐκτήσατο·

ἐκ τῶν λόγων δ' ἄτ' αὐτὸς ἐπιθυμεῖς ἔχεις.

15. Exstat locus Menandri misere habitus in Incertis fr. LXX. ex Stobaei Floril. III, 7. Gaisford.:

Ἄρ' ἐστὶν ἀγαθῶν παμπλείστων αἰτία ἡ σύνεσις, ἂν ἢ πρὸς τὰ βελτίω σοφῆ;

Meinekus: „Pro *παμπλείστων* quid scripserit poeta, fortasse alii eruent. Barbarum est, quod scripsit Grotius, *πανταπλείστων*.” Barbarum tamen illud nulla scripturae discrepantia ex libris annotata edidit Gaisfordius. In Addendis Meinekus p. 585. conjecturam proponebat hanc sanequam sagacem:

Ἄρ' ἔστιν ἀγαθῶν, Πάμφιλε, πλείστων αἰτία.

Fluctus am componit Orio.

16. *Euripidis Orest.* 245., ubi vide Porsoni notam. Pro Orionis scriptura *σύ τοι* editur *σύ νυν*: nam *σύ νύν* libri Euripidis et Stobaeus atque Eustathius. Cum Orione tamen *σύ τοι* Plutarchus *Morall.* II. p. 88, C.

17. Eo jucundius hoc fragmentum aliunde non notum, quia praecidit litem quae est inter homines doctos de fabulae Menandreae titulo agitata. Audi Meinekium p. 156. sic disputantem:

*Οὐδεὶς ξύνοιδεν ἐξαμαρτάνων πόσον
ἀμαρτάνει τὸ μέγεθος, ὕστερον δ' ὄρα.*

„Servavit Stobaeus *Serm.* IV. p. 52. Gesner. ubi deest fabulae titulus, quem e Codd. adjecisse videtur Grotius. Quae praeterea e Plutarcho ad hanc fabulam Clericus fragmenta retulit, ea ad alias quasvis fabulas, in quibus militum partes fuerunt, referri posse, monuit Boettiger. *Spec. Terent.* p. 60., falsus tamen in eo, quod hanc fabulam *Στρατιωτῶν* nomine inscriptam e Clerici cerebro natam credidit, *quamquam ejus fidem admodum incerta auctoritate niti non negem*. Tetigit hanc causam Wytttenbachius ad *Plutarch.* de *Adul. et Amic.* p. 62, E., qui titulum Grotianum *Στρατιώταις* corruptum esse suspicatur e vero *Στρατιώτη*, quam ille fabulam non diversam fuisse a Misumeno conjicit. Atqui docere debebat Misumenum sub Militis titulo ab ullo unquam scriptore laudatum esse. Probabilius videri possit illud *Στρατιώταις* corruptum esse e *Συναριστώταις*.”

Haec Meinekus. Grotium ex Stobaei codice optimo A reposuisse *Στρατιώταις* docet Gaisfordii editio, in qua est IV, 7. Nunc Orio firmum tituli fabulaeque fulcrum. Verba autem videntur esse alicujus nescio quem commententis, ut secum tacitus potius consilia ineat de eo quod conducere videatur, quam tumultuans et vociferans. An *ὄρμῶν τι*, *aliquid volvens?*

18. Ex hoc quoque testimonio dupliciter proficimus.

Nam primum eximie confirmatur Meinekii quaedam conjectura, qui Menandr. p. 102. posito titulo fabulae *Κωνιαζόμεναι* sic disputat: „Ita Margo Stobaei Gesner. Serm. CVI. p. 568. ubi hoc Menandri fragmentum servatum est:

Ἦστε μηδεὶς πρὸς θεῶν
πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·

ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίνεται.

Idem locus in Grotii Floril. exhibetur Titul. CVIII. p. 454., sed omisso fabulae elogio, quod an recte in *Κονιζόμεναι*, *Luctatrices* mutarit Clericus, vehementer dubito. Fortasse *Κωνειαζόμεναι cicutam bibentes.*” *Κωνιαζόμεναις* teste Gaisfordio repertum est in codice A, v. Floril. CVIII, 48. Fabulae verum titulum praeter Orionem vindicamus altero testimonio, quo Meinekio uti nondum licebat. Nam Scholiasta Clementis Alexandrini T. IV. p. 103. Klotz. haec tradit: Ἐπιμενίδης ἦν Κρης τῷ γένει καὶ σοφώτατος, οὗ καὶ Μένανδρος μέμνηται Κωνεαζόμεναις. Mirus consensus in scriptura *Κωνεαζόμεναι*, quae forma num usitata fuerit a doctioribus edoceri velim.

Verum alterum quoque nos inde lucrari dicebam. Id hoc est. Alia enim fabula, cujus titulus *Κοτταβίζουσαι* fuisse fertur, nulla unquam fuit. Certe fontes nostros si consideramus. Meinekios p. 103. sub *Κοτταβίζουσῶν* inscriptione exhibet hos versus:

Τὸ γινῶθι σαυτὸν ἔστιν ἂν τὰ πράγματα
ἴδῃς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

At eosdem esse ex *Κωνεαζόμεναις* docet Orio. Scilicet apud Stobaeum Floril. XXI, 2. Schowii codices perspicue *Μενάνδρου ἐκ Κοτταβίζουσῶν* dicuntur exhibere. Grotius cur solo Menandri nomine apponendo contentus fuerit docet farrago variantium lectionum a Gaisfordio congesta. Nam *Μενάνδρου Κοτταβίζούσαις* fere exhibere dicuntur codices B et Vossianus: Gesnerus *Menandri in Catazom.* adscripserat: propius a vero abest optimus codex A, in quo *Μενάνδρου κωταζομῆσις* exstat. Ceterum quod Meinekios *εἰδῆς* scribendum dicit, falli videtur. Eodem significato positum *ἴδῃς* quo 17, 1. ὄρῶν (?) et altero versu ὄρᾶται. Est enim *mentem in aliquam rem intendere, explorare.*

19. Haec quoque nova sunt. Pertinent autem ad ora-

tionem ipsius illius hominis rustici, unde inscriptio fabulae ducta est. Idem loquitur haec apud Stobaeum Floril. LV, 5. (apud Meinek. p. 36.)

Ἄγρον εὐσεβέστερον γεωργεῖν οἰδένα
οἴμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ,
κιττὸν, δάφνην· κριθὰς δ' εἰάν σπείρω, πάνυ
δίκαϊος ὢν ἀπέδωχ', ὅσας ἂν καταβάλω.

Versu tertio pro vulgato κριθὰς τ' εἰάν ex codd. AB δ' εἰάν scripsi: quanquam ii δ' ἂν exhibent. Huc pertinet memoria Scholiastae Aristidis p. 205. Frommel. Ἀντὶ σπόρου καὶ Μένανδρος (utitur voce καταβαλεῖν). Τὰ δ' ἄλλ' ἄν τις καταβάλη. Apogr. τᾶλλα θ' ἂν τις καταβάλη. Scribe: Τὰ δ' ἄλλ' εἰάν τις καταβάλη... Hoc dicit rusticus: Flores diis caros fert ager: hordeum autem reddit eadem mensura qua accepit, reliquas autem fruges si quis severit, ne eadem quidem reddit mensura. Nempe hordeo abundabat Attica, tritico et rell. non item.

Fortasse eidem Γεωργῶ vindicanda quae sunt apud Stobaeum Floril. LV, 1. (fr. inc. CLXXIV. Meinek.)

Ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τὰ δεινὰ παραμυθούμενος.

Legebatur τάλγεινά: dedi quod suppeditavit codex A. In alio fragmento hujus fabulae quod est p. 36. Meinek.

Ἐμβεβρόντησαι γελοῖον, ὅς κόρης ἐλευθέρας
εἰς ἔρωθ' ἤκων σιωπᾶς καὶ μάτην ποιουμένους
περιορᾶς γάμους σεαυτῶ

Heringa non male πονουμένους coniecit. Sed apud Walzium Rhett. V. p. 525. ex Sic. alia affertur scriptura: ὡς μάτην ποθουμένης omissis versus tertii verbis. Hinc καὶ μάτην ποθουμένης scribendum suspicor.

Ceterum apud Menandrum Orionis frustra versu primo ἀγροῖκος desideraveris, vide Goettlingium de Accent. p. 321 sq. Quanquam fr. inc. CCLIII. p. 265. Meinek. exstat:

Ἄγροῖκος εἶναι προσποιῆ πονηρὸς ὢν,
quem versum non improbable est ad nostram fabulam spectare.

20. Aristophanis Ranarum 533 sqq. Editur μετακλύινδειν αὐτόν.

21. Aristophanis Avium 1447 sqq.

22. Eximia sententia Phocylidis nec ab alio scriptore prodita est nec in carmine νουθετικῶ reperitur. Ut non du-

bitandum videatur de auctore Milesio. Fortasse Phocylidea sententia obversabatur Epicharmo, qui fr. inc. XXXVII. Polman-Kruseman. scripsit:

Αἴτε τι ζατεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.

Et rursus:

Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται.
Legebatur ζητεῖ. In Menandri Sententiis Singularibus fertur versiculus 150. p. 318. Meinek.

Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.

Ceterum Phocylidis reliquiis in Delectum meum receptis aggregandi tres eximii versus; primum versiculus a Diogeniano IV, 39. appositus:

Δίξεσθαι βιοτήν, ἀρετήν δ' ὅταν ἦ βίος,
quem Phocylideum esse cll. Plat. Rep. III. p. 407, A. vidit Leutschius. Scribendum *δίξεσθαι* et addendum *ἀσκεῖν*. Tum duo versus qui in Appendice Stobaei Florent. prostant p. 10, 10. Gaisford. *Φωκυλίδου*.

*Πολλοὶ τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοι περ ἔόντες.*
Parechesis alterius versus ne scrupulum injiciat, confer exempla Homericæ apud Nitzschium in Odys. I, 40. Suspiciosior Tyrwhittus fuit, qui in Praefatione Orphei Lithicæ p. V. duo tantum statuebat veri Phocylidis fragmenta servata esse apud Stobaeum LXXIII, 60. et LXXXVII, 2. (in Delectu nostro fr. 3. 4.) At injuria damnavit fr. Stobaei LVI, 6. (Del. 2.)

Etiam in carmine *νουθετικῶ*, propter cujus *νοθείαν* omnis ista suspicio gliscit, esse multa praeclara et vetusto poeta digna quivis sentiet. Et summis laudibus extulit summus vir Iosephus Scaliger. Nec pauca insunt, quae vetustiore aetate sapiunt. Eaque non dubito ad ipsum Phocylidem referre. Genuina fere dialectus Ionica et nitor quidam et elegantia sermonis produnt. Quae quaestio accuratius tractabitur alio tempore.

23. *Homeri Iliad.* Ψ, 315 sqq. Versu 317. *ἐρεχθομένην* vulgata scriptura est. Scholia Veneta alteram lectionem commemorant *ἐεργομένην*. Utram exprimere voluerit Oratio haereas. Sed *ἐεργομένην* tamen probabilius est.

24. *Hesiodi Opp. et D.* 293 sqq., ubi sic edidit Goettlingius:
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήσῃ,

φρασσόμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω·
 ἔσθλός δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται· 295.
 ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέη μήτ' ἄλλου ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήσιος ἀνήρ.

Versu 293. αὐτὸς scriptum oportet, ut alii recte ediderunt. Et sic posuit Lehrsius Quaestt. Epp. p. 243. Versu 297. Orio hominum doctorum emendationem confirmat, qui pro vulgato ὃδ' substituerunt ὃ δ'. Si modo talia testibus indigent. Praeterea notabile est, versum 294. ab Aristide, Clemente, Eustathio praetermissum suo loco exhiberi ab Orione.

25. Hesiodi versum ad carmen quod *Χείρωνος ὑποθήκαι* inscriptum erat rettulit Goettlingius fr. CXVIII. Gaisfordio est fr. LXII. Affert Scholiasta Theocriti XI, 75. *Ἥσιδος·*

Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν τ'ἀνέτοιμα διώκει.

Et sine nomine auctoris Plutarchus Morall. II. p. 505, D. Gaisfordius et Goettlingius addiderunt γ' inter vv. τὰ ἔτοιμα, sed uncinis inclusum. Hiatus ne metuas, vel oppositionis libertas cavet. Ad Chironis *ὑποθήκας* quoniam sententiosus versus est, non continuo rettulerim. Sententiam expressit cuius versus est in Sententiis Singularibus Menandreis 18. p. 312. Meinek.

Ἀφείς τὰ φανερά μὴ δίωκε τὰ φανῆ.

Parergon I.

Spicilegium Hesiodium.

Hoc loco paullulum exspatiabor. Nam quum post ea, quae ante aliquot annos in reliquias carminum Hesiodiorum commentatus sum, succreverint quaedam nova ab Goettlingio praetermissa, quid vetat natura huius annotationis ea exprimere? Sed ea quae Hermannus in Opuscul. T. VI. praeripuit nolui recoquere.

1. Aegimii fr. IV.:

*Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε
 τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἀθάνατον δὲ οἱ ὥρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος¹
 πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.*

Tertio versu unde ἀθάνατον petierit Goettlingius nescio. In Scholiis Euripidis et apud Tzetam in Iliad. p. 153, 22. — quem neglexit Goettlingius — est ἀκάματον verissime. Et

sic Gaisfordius fr. XLVII. In fine quarti versus Scholiorum codices Aug. et Taurin. φυλακὴ δ' ἔχεν (Taur. ἔσχεν) ἔμπεδος αἰεὶ: Tzetzta ἔμπεδον αἰέν. Scribe ἔμπεδον αἰεὶ.

2. Fr. CL. (LXIX. Gaisford.):

Εἶνε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

In Provv. Coislinianis 132. Gaisf. est: *Εἰ πάθοι, τὰ γ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο: ἐπὶ τῶν ἀντιδιδόντων τιμωρίαν ἐφ' οἷς ἔπραξαν.* Scripsit Hesiodus:

Εἶνε πάθοι τὰ τ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

Sententiam illustrat Stanlejus in Aeschyli Choeph. 311. —

3. Frustra quaesiveris haec Strabonis IX. p. 393. (603.)

Ἐκαλεῖτο (ἢ Σαλαμίς) ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν. — καὶ Κυχρεία. — ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρεΐδης ὄφεις, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρύλοχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δημήτραν εἰς Ἐλευσίνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. Intempestiva interpretatione Hesiodiam narrationem infuscavit Stephanus Byz. s. v. *Κυχρεῖος πάγος. περὶ Σαλαμίνα. Σοφοκλῆς Τεύκρω* (fr. 506. Dindorf.) *ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμίνας καὶ Ποσειδῶνος, ὃς ὄφεις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων. ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. ἐδέξατο δ' ἐν Ἐλευσίνι Δημήτηρ καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. ὑπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμίς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων.* Euphorio ἐν *Ἰππομέδοντι* apud Tzetz. Lycophr. 451. (fr. XVIII. Meinek.) Cychrea regem Salaminis fecerat. Alii Cychrea Ὀφιν regem Salaminium interfecisse tradiderunt, unde ipse regnum adeptus fuerit, v. Etym. M. p. 707, 42. Adde Apollod. III, 12, 7. —

4. Et. M. p. 430, 56. (Hermann. Opuscc. VI. p. 267. nr. CLXX.) *Ἡμύω: ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῶ τοῦ ἦ. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χαμαῖζε εἶπε διὰ τοῦ ᾠ. Dixit de his formis Wernickius ad Tryphiodorum p. 56 sq. Integrum versus Hesiodium sine nomine tamen auctoris praebent Ann. Oxx. I. p. 85, 15. Τὸ ᾠ (vocis ἀσφάραγος) κατὰ πλεονασμόν, ὡς τὸ στεροπή παρὰ τὴν στέρησιν τῆς ὄψεως, καὶ ἀστραπή, καὶ ἀμύειν δὲ τὸ ἐπιπεκτωκέναι.*

Πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμαῖζε, ἀπὸ τοῦ μύοντα. — Cfr. Theocr. VII, 145. Τοὶ δ' ἐκέχυντο Ὀρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.

5. Probus in Virgilio Georg. I, 18. *Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris Choantis, qui Syriam Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait; regnavit in Cypro, ut Philostephanus in libro, quo quaestionis poeticae reddidit causas. Confer Apollodorum III, 14, 3. (Goettling. fr. XLVII.) Inse- rendum fragmentum post fr. XXXII. In Antimachi notatione Agenoris Choantis mirum est. An ille in Graecum sermonem transtulit nomen Agenoris Phoenicicum? Choeroboscus Bekker. Ann. p. 1181. 'Ο Χνᾶς τοῦ Χνᾶ· οὕτω δὲ ἐλέγετο ὁ Ἀγή- νωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη Ὀχνα̃ (Χνᾶ Goettlingius de Accent. p. 116.) λέγεται.*

6. Tzetzta περὶ μέτρων in Crameri Ann. Oxh. III. p. 318, 29. *Τὰ τετρασύλλαβα μέτρα καὶ τὸ ἥρωον μονοποδία διποδία μετροῦνται παρὰ τὸν Ἑφαιστίωνα· ἰαμβικὸς Ἡσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὐρεται καὶ ἥρωος·*

Πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλέϊ καπνῶ.

Idem versus recipit sane mensuram iambicam sic scriptus:

Πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλεῖ καπνῶ. —

7. Theonis Progymnasm. apud Walz. Rhett. I. p. 217. *Διύτερον ἀπὸ τοῦ ἀδυνάτου ἐπιχειρήσομεν, δεικνύντες ὅτι ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα οὕτω γενέσθαι, ὡς φησιν ὁ συγγρα- φεύς, ἦτοι διὰ τὸ μηδὲως πεφνέκναι γίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἶναι τὰ ἱστορούμενα· οἷον πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι Ἑρακλῆς ἀπέπτεινε Βούσιριν· κατὰ γὰρ Ἡσιόδον πρᾶσβύτερος Ἑρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσι- ρις ἔνδεκα γενεαῖς.*

Vix cuiquam credibile videbitur, Hesiodum ipsum id aperte testatum fuisse. Quod quidem esset ejus, qui narrationem eorum, qui de Herculis et Busiridis rebus rettulissent, infringere conniteretur. At id non cadit in poetam Hesiodium. Sed Catalogorum Hesiodorum — ad hos enim Theonis memoria referenda fuerit — is orbis videtur fuisse, ut singuli heroes et complexus heroum ad ordinem quendam aetatum digesti essent. Et sic Busiris ante Herculem positus erat undecim aetatibus. Herculis cum Busiride congressum quis primus exornaverit non constat: nam de Panyaside dubitatur: apud Pherecydem vulgaris narratio et ipsum nomen regis Aegyptii comparet, v. Scholia Apoll. Rhod. IV, 1396., Muelleri Dorr. II. p. 472. et Prolegg. Myth. p. 174. Ad alterum Bu-

siridem Aegypti filium (Apollod. II, 1, 5.) spectare Hesiodi memoriam frustra conjicit Heynius ad Apollod. p. 171. Ceterum non negligendus Isocrates in Busiride p. 228. (200. Dindorf.) *Τῆς τε Βουσίριδος ξενοφονίας κατηγοροῦσι καὶ φασὶν αὐτὸν ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν· ὁμολογεῖται δὲ παρὰ πάντων τῶν λογοποιῶν Περσέως τοῦ Διὸς καὶ Δανάης Ἡρακλέα μὲν εἶναι τέτρασι γενεαῖς νεώτερον, Βούσιριν δὲ πλεόν ἢ διακοσίοις ἔτεσι πρεσβύτερον.*

8. Varini Cameritis *Eclog.* p. 361, 4. Dindorf. (Eustath. II. p. 13, 42.) *Διὰ τοῦ ἀδῆς πατρωνυμοῦνται καὶ τὰ εἰς ἧς κύρια εἰς οὐ ἔχοντα τὴν γενικὴν, οἷον Ἰαπότης Ἰαπότου Ἰαποτάδης, Βούτης Βούτου Βουτάδης, ἐξ οὗ γένος οὐκ ἀνώνυμον οἱ Ἐτεοβουτάδαι, ὧν ἡ σύνθεσις κατὰ τοὺς Ἐτεοκρητας· ἣν δὲ φησι (Georgius Choeroboscus, ex quo haec hausta: accepta ab Herodiano) Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν Καταλόγῳ.*

Hoc testimonium nondum quod sciam a quoquam excussum est. Vulgo Butas, a quo et nomen et origo gentis Butadarum ducebatur, Pandionis et Zeuxippae filius fuisse perhibetur, v. Apollod. III, 14, 8. Cum Neptuno ea fabula conjungit Butam, qua Erichthonii nepos celebratur. Erichthonius enim cum Neptuno artissime cohaeret, v. Muellerum de Minerva Poliad. Cap. II. et Epimetr. 1., Bossler. de Gentibus et Familiis Att. Sacerdotall. I. p. 2. Hesiodium carmen cur ab ipso Neptuno genitum fecerit Butam, caussa haec est, quod ex gente Butadarum sacerdotes Minervae et Neptuni Erechthei legebantur. —

Sed redeundum est in viam, hoc est ad Orionem.

26. *Isocratis ad Demonic.* p. 5. (3, 24. Dindorf.) Socratis et Isocratis nominum saepenumero a librariis inter se permutatorum exempla dat Walzsius in Rhett. Grr. I. p. 22.

27. *Ibidem* lin. 30. Dindorf.

TITULUS II.

Ordo literarum servatus esse videtur.

1. *Antiopae* versus novus est. Idem autem versus variatus exstat in Sententiis Singularibus Menandri 89. (p. 314. Meinek.)

Γῆ πάντα τίνττει καὶ πάλιν κομίζεται.

Ibidem 539. (p. 334. Meinek.)

Χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται.

Et in Supplemento Sententiarum ex Aldo vers. 31. (p. 336. Meinek.)

Ἡ δούσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.

Simile dictum est Sophoclis Ajax. 700.

Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει.

2. *Orestis* v. 126.

3. *Epicharmi* sententiam de iis qui nihil credant nisi quod sensibus percipi possit intelligens Theodoretus de fide I. p. 15. Sylburg. sic scribit: *Καὶ ἴσως τοῖς οὕτω διακειμένοις ἀνθρώποις Ἐπίχαρμος ὁ κωμικὸς τὸν ἱαμβὸν ἐκεῖνον προσήρμοσε·*

Φύσις ἀνθρώπων ἄσκοι πεφουσημένοι.

Est apud Polman-Kruseman. fr. inc. XXII. p. 90. Rectius Clemens Alexandrinus mentem Comici intellexisse videtur, qui Stromatt. IV. p. 584. Potter. componit cum versibus illis Aristophaneis:

*Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμανρόβιοι, φύλλον γενεᾶ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοσιδέα φύλ', ἀμενηνοί,
ἀπτῆνες, ἐφημέριοι.*

Apud Clementem editur:

Αὔτα φύσις ἀνθρώπων, ἄσκοι πεφουσημένοι.

Sed apud hunc quoque, ut apud Theodoretum, vulgata est *πεφουσημένοι*, quod se correxisse ait Klotzsius. Tertium illius ipsius scripturae testem affero Grammaticum Cramerii Ann. IV. p. 254, 25. *Ἐπίχαρμος· Φύσις ἀνθρώπων ἄσκοι πεφουσημένοι.* Klotziana emendatio qualem formam obtrudat poetae ignoro: voluit fortasse *πεφουσιωμένοι* vel Dorice *πεφουσιάμενοι*. Versui includere verba illa nefas duco. Videtur enim apophthegma esse poetae, non ex comoedia excerptum. Poetae erat *πεφουσαμένοι*. At, ait, Theodoretus τὸν ἱαμβὸν ἐκεῖνον vocat. Vel sic versum non esse teneo. Fallitur Pater. Argumento est Orio. Nisi forte post v. *πεφουσωμένοι* alius auctoris nomen excidit. At id parum habet probabilitatis, quum demptis illis prioribus verbis de φύσει nihil superesset. Sed poterat aliquid ejusmodi omissione plurium verborum obscurari. —

Nunc quoque paullisper extra oleam vagari animus est.

Comprehendam paucis quae post Exercitt. Critt. VIII. p. 50 sqq. observavi Epicharme a Polman - Krusemano praetermissa.

Parergon alterum.

Spicilegium Epicharmeum.

1. Troum fr. 1. Ἐκ παντὸς ξύλου κύφων γένοιτ' ἄν ex Zenob. Prov. IV, 7. Arbitror verum ipsum Epicharmi servatum esse in Proverbiis Coislin. 168. Ἐκ παντὸς ξύλου κλωῶς γένοιτ' ἄν καὶ θεός. Οἱ Δωριεῖς τὸν κύφωνα κλωῶν λέγουσι. Λέγει γοῦν ἡ παροιμία, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δύναται γενέσθαι καὶ καλὸν καὶ κακόν, καὶ μέγα καὶ μικρόν, καὶ ἐξ ἐνὸς πατρὸς υἱοὶ ἀνόμοιοι, δειλὸς καὶ ἀνδρεῖος. Doriensem enim poetam monstrat vel Grammatici admonitio de v. κλωῶς vel κλωός. Praeterea quum in Troibus sententia illa lecta esse dicatur addatque Grammaticus, usurpari proverbium velut si ex eodem patre diversae indolis filii prognati fuerint: facile est ad suspicandum, Epicharmum de Priami filiis celebratissimis locutum esse, Hectore et Paride. In quos plane cadit proverbium. Scripserat autem:

Ἐκ παντὸς ξύλω

κλωός γένοιτ' ἄν καὶ θεός.

2. In eadem fabula, de cujus argumento ex illis verbis conjecturam facimus, fortasse Priamus rex senio confectus lepide vocabatur *Πριαμιλλύδριον*. Quam formam ex Theognosto prodidit Bekkerus Ann. III. p. 1413. et Cramerus Ann. Oxh. II. p. 126, 23. Τὰ διὰ τοῦ ὑδρίου τὴν δευτέραν ἀπὸ τέλους ἔχει διὰ τοῦ τ̄ καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς διὰ τοῦ ὕ, οἷον· Τρωγλύδριον, Πριαμιλλύδριον, νεανισκύδριον. Nunc Epicharmum auctorem profert Michaelis Syngeli Syntaxis, ex cuius capite περὶ ὑποκοριστικῶν ὀνομάτων in Crameri Ann. Oxh. IV. p. 254. haec sunt: Γίνεται τὰ ὑποκοριστικὰ διὰ γελοῖον, ὥστε παρ' Ἐπιχάρμῳ Πριαμιλλύδριον. —

3. Refert Strabo VIII. p. 364. Ἐπιχάρμος τὸ λίαν λι, Συρακῶ δὲ τὰς Συρακούσας (λέγει). Dixit de forma Συρακῶ Lobeckius Parall. I. p. 115 sq. Strabonis testimonium commemoravit Polman - Kruseman fr. inc. XCI. Sed fugit eum ipsa Epicharmi verba superesse in Etym. M. p. 736, 26. Καὶ τὰς κλεινὰς Συρακούσας: — ἀποβολῇ ἐκ τοῦ Συρακούσας. Scribe ad mentem Strabonis:

Καὶ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς. —

4. In Pyrrhae et Deucalionis fr. IV. p. 66. εὐωρέστερον comparet: fr. CXX. p. 120. διακονέστερον dixit poeta. Neglexit comparativos illis persimiles editor Batavus, quos ex Epicharmo protulit in copiosissima disputatione Eustathius in Odys. p. 1441, 15. Ἐπίχαρμος καὶ ἀλλοιέστερον λέγει καὶ ἐπιηρέστερον καὶ ἀναγκαιέστατον καὶ ὠραιέστατον. Omnino quo quis est vetustior poeta, eo liberius in formatione comparativorum sancitam more et praescriptam a Grammaticis normam ludibrio habet multifariam. Vide Grammaticum Baroccianum in Museo Philolog. Cantabrig. II. p. 114 sq. Βαρεώτερος· ἀπὸ τῆς γενικῆς εἶπον βαρεῶς βαρεώτερος, σπανίως μέντοι· καὶ ἐτι Δισχύλος μειζωνώτερος ὑπερτερώτερός τε (sic), καὶ χειριώτερος καὶ ῥήτερος καὶ πλειότερος· ὡς δὲ καὶ τοῦ ὑπερθειτικοῦ τὸ πρότιστος· εἴλαυσαν εἰς τὸ πρότιστον. Cramerus ἤλασαν. Lenius possis εἴλκυσαν. Confer Buttmannum in Gramm. Ampl. I. p. 280. Euripideum φιλοξενέστατος infra tango.

Verum revocat Orio.

4. *Isocrat. ad Demonic.* p. 5. fin. (4, 9. Dindorf.)

TITULUS III.

Ordo literarum satis integer: Euripidis fabulae agmen ducunt, Archelaus, Hippolytus: excipiunt Ἡσίοδος, Θέογνις, Ἰσοκράτης: claudit tamen Demosthenes.

1. Sententiam loci aliunde non noti non satis intelligo nec certa medela verbis corruptis praesto est. Sed quum εἰ punctis suppositis errori deberi significaverit librarius, fortasse sic refingenda sunt Euripidea:

Τῶν γὰρ δικαίων οἱ νόμοι ταυξήματα
μεγάλα φέρουσι· πάντα δ' ἀνθρώποις τάδε
πάρεστι χροῖματ', ἣν τις εὐσεβῆ θεόν.

Hac sententia: Nam eorum qui juste agunt auctus afferunt leges magnos: omnia autem haec — quae in praegressis exposita fuerint — hominibus contingunt, si quis deum colit. Quae poterant in Cisseum nefario dolo Archelaum obruncaturum dicta esse.

Paullo aliter Rankius meus locum Euripideum intelligit. Scribit enim sic:

Οἱ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι ταῦξήματα
 μεγάλα φέρονσι, πάντα δ' ἀνθρώποισι τοι
 τάδ' ἔστι χρέματ', ἣν τις εὐσεβῆ θεόν.

Itaque explicat: *Leges enim a justis hominibus constitutae magnopere juvant; sed omnia profecto haec hominibus contingunt, si quis deum colet. Ut ea salus, cujus hominibus leges auctores sint, repetatur tamen a pietate erga deos.*

2. Nec haec alibi legere memini. Altero versu Rankio ἀντὸ τοῦτο scribendum videbatur, mihi non item.

3. *Euripides Hippolyt.* 74 sqq. Versu 76. quum vulgo οὐδ' ἤλθε legeretur, Monkus ex Elmsleji decreto οὐτ' ἤλθε edidit. Secutus est L. Dindorfus. Confirmat Orio. Sed omnes πω praeter Orionem. Versu 77. ἡρινόν scribitur, sed aliquot codices cum Orione ἐαρινόν. Valckenarii et Iortini coniecturis nec ab Orione robur accedit. Idem de sqq. versibus dictum esto. Versu 79. scribitur ἀλλ' ἐν τῇ φύσει et v. 80. ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς. Illud cedere debet Orionis scripturae. Versu 85. σ' ante ἀμείβομαι ex mente Valckenarii, post ex uno codice insertum abeat. Hecubae v. 1172. scite contulit Monkus.

4. *Hesiodi Opp.* v. 285.

5. *Theognid.* v. 1170 sq. Versu altero Theognidis libri omnes μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν. Praeclara est Orionis scriptura. Sonabit enim: *hoc enim prohibet, quominus quis eo se abripi patiatur, ut sceleste agat.*

6. *Isocrates ad Demonic.* p. 5. (3, 32. Dindorf.)

7. *Demosthenes Philipp.* III, p. 114. Rsk. (I, p. 89, 19. Dindorf.) Τὸ δ' εὐσεβὲς καὶ τὸ δίκαιον ἄν τ' ἐπὶ μικροῦ τις ἄν τ' ἐπὶ μείζονος παραβαίῃη, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν.

TITULUS IV.

Περὶ προνοίας.

Fabularum tituli ordinem literarum sequuntur: 'Ηνίοχος, 'Ιππόνοος, 'Ορέστης.

1. Menandri eximium fragmentum Heniochi nunc primum comparet. Adde Meinekio p. 71. Versu tertio quod

summa felicitas, ad quam via expedita monstretur divinitus, πόρνης βολή εὐπορίας τινὸς vocatur, vulgare est Ἀφροδίτης βολήν, Venereum jactum, Venerem dicere, vide vel Intpp. Horatii Carmm. II, 7, 25. Πόρνης βολήν qui praeter Menandrum subrogaverit novi neminem. Facilis vero transitus, quum Venus ipsa, meretricum praeses, hic illic Πόρνης cognomine coleretur, velut apud Abydenos, v. Pamphilum Ath. XIII, p. 571, D. Socculum Menandreum id non dedecet.

2. Nondum haec in fragmentis Sophoclis exstant. Versus alter et tertius male inter se concinunt. Nec auctor sim ut ἡ δέ τοι προμηθία rescripto contaminatio fiat. Quid multa? Hipponoi versus erant:

Σωτηρίας γὰρ φάρμακ' οὐχὶ πανταχοῦ
βλέψαι πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθία.

Tum Orio attulerat haec ex Electra 978. (990. Brunck.)

Ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

Vox προμηθία librarii oculos calamumque in errorem pellexit. Fragmento ex Hipponoo allato fortasse adhaesit fr. inc. 725. Dindorf.

Προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

3. Orestis v. 472. Pors., ubi est:

Ἐὰ τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.

4. Isocratis κατὰ τῶν Σοφιστῶν p. 291. (257, 10. Dindorf.) Ibi est γὰρ ἅπασιν εἶναι, τὰ μέλλοντα προγιγνώσκειν, ὑπὲρ αὐτῶν, τοῖς ἀνθρώποις ἐν τούτῳ.

TITULUS V.

Π ε ρ ἰ θ ε ο ῦ.

Ordinem vides literarum non ordinem. Proficiscitur Orio ex fabulis Euripideis, quae literarum seriem ab initio habent integram: Ἀρχέλαος, Ἰκέτιδες, Μελανίππη, Φιλοκτήτης — en turbat Οἰνόμαος, Θυέστης et quae sequuntur. Sed hoc loco Orionis descriptionem violatam esse evincere videtur, quod Sophoclis nomen excidit ad 10., fortasse etiam ad 6. 8. In fine collocati sunt poetae heroici et elegiacus Theognis.

1. Ex Archelao Euripidis haec esse nunc demum comperimus. Nam Incerti nomine versus exstabant illi qui-

dem apud Stobaeum Eclogg. I, 4, 47. Rettulit ad Euripidem Valckenarius in Diatriba Eurip. p. 186. Idem mutata sententia Sophoclis esse judicabat ad Theocriti Adoniaz. p. 238, B. Pleniōra autem servavit Stobaeus:

*Δοκεῖς τὰ θεῶν σὺ ξυνετὰ νικῆσαι ποτε
καὶ τὴν Δίκην που μακρὸ ἀποικεῖσθαι βροτῶν;
Ἦδ' ἐγγύς ἐστιν· οὐχ ὀρωμένη δ' ὄρα,
ὄν χρὴ κολάζειν τ' οἶδεν, ἀλλ' οὐκ οἶσθα οὐ,
ὀπόταν ἄφνω μολοῦσα διολέσῃ κακούς.*

Versu primo codex Heerenii V recte νικῆσειν. Altero versu quod editur Grotiana est conjectura, minime illa ferenda, quandoquidem non dicitur neque μακρὰ ἀποικεῖσθαι, neque ἀποικεῖσθαι, sed ἀποικεῖν. Codex V consentit cum Orione, E habet ἀπωκεισθ. (sic video notatum esse). Valckenarius ad Adoniaz. l. c. ex codice Parisino sic legendum arbitrabatur:

*Δοκεῖς τὰ [τῶν] θεῶν ξυνετὰ νικῆσαι ποτε
καὶ τὴν Δίκην που μακρὰν ἀπωκίσθαι βροτῶν;*
numeris aperte vitiosis. Inducto που sic scribendum:

*Δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ξυνετὰ νικῆσειν ποτέ
καὶ τὴν Δίκην μακρὰν ἀπωκίσθαι βροτῶν;*

Archelaus haec proloqui videtur. Optime enim quadrant in regem Cisseum, qui quum dati jurisjurandi oblitus Archelaum in foveam injicere vellet per fraudem, ipse ab Archelao injectus est. Quod ita adornaverat poeta, ut Archelaum remotis arbitris cum Cisseo colloquentem fingeret, v. Hygini Fab. 219. Revera igitur Δίκη erat ἐγγύς et ἔωρα σὺχ ὀρωμένη. Chorus non multo post cecinisse ea videtur, quae sunt fr. XXV.

*Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρᾶσσόμεν' ὀρθῶς
τοῖς πρᾶσσουσιν κακὸν ἤλθειν.*

Confer fr. XXVI., quod Orio affert infra. Ceterum ne Aeschylea apponam, ex Euripideis persimilem sententiam habent versus Melanippae Desmot. fr. XII, 7.

Ἄλλ' ἢ Δίκη

ἐνταῦθά που ὅστιν ἐγγύς, εἰ βούλεσθ' ὄραν.

Cfr. Valckenarii Diatr. p. 186.

2. *Supplicum* v. 736. (756. Herm.)

3. *Melanippae Vinctae* fragmentum novum. Olim fuerit

γὰρ ἀνατρέφειν, vide exempla rejectae particulae sub finem versus apud Meinekium Menandr. p. 7. Nisi forte poeta ἀναστρέφειν posuerat.

4. Nec hoc *Philoctetae* fragmentum ab alio quoquam alatum video. Videtur ex fine fabulae esse. Infra in farragine versuum Euripideorum post Titulum VIII, 1. iidem versus redeunt. Cum iisdem redit vitiosum illud ἔχῳσι.

5. Idem in hoc *Oenomai* fragmentum cadit.

6. Versum apponunt alii: sed aut non annotant cuius sit aut dubitanter loquuntur. Sic Plutarchus Morall. II, p. 405, B. sub Pindari nomine laudans addit: εἶγε Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας, v. Boeckh. ad Fragmm. Pindari p. 554. Versiculus in proverbium abiit: Scholia Euripidis Phoeniss. 398. Ἡ παροιμία

Κέρδους ἕκατι κᾶν ἐπὶ ῥιπὸς πλείοι
ἐπὶ τῶν εἰς κινδύνους κέρδους χάριν ἑαυτοὺς ῥιπτοῦντων
λαμβανομένη· ἐκφέρεται δὲ οὕτως·

Θεοῦ θῆλοντος κᾶν ἐπὶ ῥιπὸς πλείοις.

Hac specie comparet inter Sententias Singulares Menandri 34. p. 337. Meinek., qui Simonidis Iambographi esse versum animadvertit provocans ad Stobaeum Eclog. I, 3, 19. At ibi lemma supplevit Heerenius, qui de Simonide Ceo cogitabat, v. nos Simonid. Cei Prolegg. p. XXVII. Pariter Welckerus Simonidi Amorgino vindicabat, v. Simonid. Amorg. Reliqq. p. 88. Orioni autem debetur quod Gatakeri quandam opinionem funditus evertere licet. Qui quum apud Theophilum ad Autol. II, 9, p. 108. Θεόστιον auctorem perhiberi versiculi legisset, *Thespin* inde exsculpsit. Scilicet natum illud Θεόστιος ex prave lecto Θυέστης. Sic alias quoque tituli fabularum nomina poetarum pepererunt.

Verum Sophoclisne an Euripidis Thyesten dicit Orio? Thyestes Euripidea ab aliis quoque scriptoribus citatur. Ipse Orio infra VII, 4. videndus. At Valckenarius in Diatriba Eurip. p. 12. *Thyestem* et *Cressas* diversos ejusdem fabulae titulos fuisse posuit. Verum eam opinionem ab Aug. Matthiae et Ed. Muellero Histor. Theor. Artt. p. 267., qui Euripidis fabulam, Senecae Thyestae exemplar, ab Aristophane in *Προαγῶνι* traductam fuisse statuit, probatam idoneis argumentis ipmugnavit nuper Hermannus in Praefatione Eurip. Cy-

clap. p. XII sq., qui neglectum a Matthia Thyestae fragmentum supplevit ex Appendice Florentina Stobaei p. 11, 19. Gaisf. hoc:

Οὐ πάποτ' ἔργου μᾶλλον εἰλόμην λόγους.

Nam qui adhaeret versus trochaicus:

Τῷ λόγῳ μὲν εὖ διέρχῃ πάντα, τῷ δ' ἔργῳ κακῶς
divellendus est. Quamquam et is Euripideus esse videtur. Sed etiamsi *Cressae* et *Thyestes* unius fabulae tituli fuissent diversi, tamen et apud Orionem de Euripide nihil obstaret quominus cogitares.

Validissimum autem proferam argumentum, quo ad Sophocleam potius fabulam referendum appareat fragmentum. Nempe jam persentiscere licet aculeos loci Aristophanei, qui est in Pace v. 695 sq. Ibi Mercurius:

Πρῶτον δ' ὅ τι πρᾶττοι Σοφοκλῆς ἀνήρετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ἙΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίννεται Σιμωνίδης.

ἙΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι γέρων ὦν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

In ipsum enim auctorem sententiae retorsit versiculum per ludibrium aliorum traductum. Accedit quod apud Orionem statim post nr. 9. 10. Sophocleae fabulae nullo auctoris elogio afferuntur. Ceterum apud Aristophanem nec κέρδους ἕκατι caret festivitate sua. Tragici enim ἕκατι illud valde adamaverant et ipsa illa verba κέρδους ἕκατι occurrunt in Euripidis Oenei fr. VII.

Ἦς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων·

κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.*

At Sophoclem esse auctorem versiculi statuenti video ad-versari quod sequenti frustulo praeponitur: ἐκ τοῦ αὐτοῦ. Et tamen certum videtur Euripidem illa scripsisse Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτλ. Ex his angustiis qua machina emergam non ha-

beo. Nisi horiolari placeat, spectare illud ἐν τοῦ αὐτοῦ ad Oenomaum paullo ante laudatam. Ordinem sententiarum h. l. videri vitiatum esse monui supra.

7. Noti sunt hi versus, sed inhonestiore loco positi et misere dilaniati. Prior enim versus est fr. inc. fabb. CIV, 6. Matth. ex Theophilo, ubi sincerius scriptum:

Οὐκ ἔστιν οὐδέν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

Tum versus duo posteriores sunt fr. CVI. ex eodem loco Theophili petiti, ubi sic scribuntur:

Σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
πόνους ἔχοντες, οὐδέν εἰδότες.

Quae a Grotio et Heathio infeliciter tentata evincit Orio.

8. Ex Ὠραϊς. Cratini an Aristophanis? Aegre crediderim. Tragicum potius spirant, quam Comicum poetam. Et Comici quidem poetae nomen expresse additum foret. Haereo. Utut est, μακρὰν similiter dixit Sophocles Philoct. 26. ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις, h. c. οὐ μακροῦ πόνου δεόμενον, ut explicat Scholiasta. Proprie est: *non longe abest*. Aeschylus Agam. 1659. τοῦργον οὐχ ἐκὰς τόδε. De copulato adjectivo et adverbio cum verbo substantivo, quod supplendum, v. Lobeckii Parall. p. 150 sqq.

9. Vel index fabulae Sophocleae nunc primum in vitam revocatur. Mirum vero est, Ἡρακλίσκον vocari σατυρικὴν: etenim Ἴρις dicitur σατυρική, Ἡρακλῆς vero σατυρικός, vide vel Crenii notam ad Casaubonum de Satyr. Gr. p. 19. ed. Rambach. Sed id videtur inscitia librarii commissum esse. Cautiorem tamen reddiderit quod apud Steph. Byz. s. v. Χώρα, ubi laudatur Αἰσχύλος ἐν Λέοντι σατυρικῶ, codex Vratislaviensis σατυρικῆν, h. e. σατυρικήν, intellige ποιήσει, πραγματεία.

Gravius hoc est, quod jam ad Casauboni sententiam redeundum erit, qui de Satyr. Gr. p. 133. binas fabulas satyricas Sophoclis existitisse arbitrabatur, alteram Ἐπιταινάριον Σατυρικόν, alteram Ἡρακλῆ Σατυρικόν in scriptam. Deserta est haec sententia post Toupium, qui quum scriptores vel Σοφοκλῆ ἐπὶ ταινάροις vel ταιναρίοις, vel Ἡρακλῆ Σατυρικόν citare vidisset: diversa statuit haec ejusdem fabulae nomina decurtata ex sincero elogio: Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ Σατυρι-

κός, v. Epist. Crit. p. 123. Argumentum autem fuisse Herculis descensum ad inferos Cerberum in lucem educturi.

Quum autem Orio doceat, Ἡρακλίσκον exstitisse fabulam satyricam et vix credibile videatur, poetam Herculem parvulum cum infernalibus bestiis luctantem fecisse: duae fabulae disparandae videntur. Altera Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ, altera Ἡρακλίσκος vel Ἡρακλῆς Σατυρικός. Quid quod prior titulus idonea auctoritate carere videtur, quum Σοφοκλῆ ἐν Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ nusquam citari videas, sed aut Σοφοκλῆ ἐπὶ Ταινάρῳ vel Ἐπιταιναρίοις scriptores afferant? Ea autem quae ex Ἡρακλεῖ (Steph. Byz. s. v. Χώρα) vel Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ (sic Pollux) afferuntur, ad eandem revoca fabulam, quae Orioni inscribitur Ἡρακλίσκος σατυρική.

Cum Heraclisco Sophocleo componas Sophronis Ἡρακλῆον, cfr. Exercitatt. Critt. VIII, p. 52.

10. Eximium fragmentum Sophocleae esse fabulae, prioris *Thyestae* significatio evincit. Nam binas scripserat Sophocles fabulas *Θυέστην τὸν ἐν Σικυῶνι* et *Θυέστην δεύτερον*. Versum ultimum alibi legisse mihi videor. *Κελεύη, juberis.*

11. *Bionis* eo jucundior memoria, quod vel titulus ipse carminis latebat adhuc in tenebris, qui titulus quorsum spectet ex Moschi Epitaphio *Bionis* v. 60 sqq. probabiliter elicias. Correctio loci, cujus sententia claret, incerta est. Mihi quidem haec videbatur lenissima esse emendatio:

Πάντα θεῶ γ' ἐθέλοντος ἀνύσιμα, πάντα βρο-
τῶσιν·

ἐκ μακάρων γὰρ ῥᾶστα κεν οὐκ ἀτέλεστα γέ-
νοιτο.

Omnia deo quidem volente perfici possunt mortalibus, omnia: ex divinis enim facillime omnia perducuntur ad finem. Fortasse γε *θέλοντος* rectius scripseris, quum Moschum et Theocritum hanc formam usurpasse constet, v. Meinek. Mosch. II, 156. Primum ne quem male habeat repetitum illud πάντα, meminerit bucolicos potissimum poetas ejusmodi vividis repetitionibus sermonis quotidiani imitari solere consuetudinem. Similiter Theocritus Idyll. XXI, 15.

Πάντα περισσά

πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας· πενία σφὰ ἐταίρα.

Quae olim conjecturis vexata jam omnes pro sanissimis habemus. Sic I, 15.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν.

Incertus poeta apud Meinek. Theocr. VIII, 73.

Καλαὶ μὲν ποτ' ἔσαν, καλαὶ κόμαι Εὐτελίδαο.

Et Idyll. V, 118. ad illorum exemplum sic refingo :

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμι' ὅκα μὰν ὅκα τυίδε τυ δῆσας
Εὐμάρας ἐκάθρηε, καλῶς μᾶλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

Vulgo ὅκα μὰν ποκα: sed ποκά, satis illud mirum post ὅκα, ut recte observat Meinek. omittunt codices plurimi et optimi. Improbabilem conjecturam Bergk. nuper protulit Musei Rhenani 1838. I, p. 33. Nec protulisset rursus illud ποκά, nisi ab aliis dicta spernere pulchrum existimaret. Cum nostra scriptura confer XXVII, 37. τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνίψω; V, 61. τίς ἄμμιε, τίς κρινεῖ; aliosque locos plures.

Deinde mirationem facit vox ἀνύσιμα producta media syllaba usurpata. Minus mirarer, si Epicos auctores praevisse constaret. Nunc in similibus licentia antiquitus monstrata excusationem habet Bio, ut in voce quattuor brevium syllabarum, quae versui hexametro aptari alia machina non posset. Ex eodem fonte ἀθάνατος prima producta fluxit aliaque ejusdem generis. An dicemus profuisse poetae ausuro, quod ἀνώ sigma duplicat in futuro et quae inde ducuntur temporibus? Scripturae fidem equidem certe non suspectaverim.

Altero versu ῥᾶστα summam habet vim sententiae. Καὶ ferri non poterat: quamquam optativus sine ἄν vel κεν particula ferri potuisset, v. exempla Theocritea apud Meinek. II, 31. —

Paullo plus juris in refingendis versibus Bionianis sibi sumpsit Rankius meus, cui sic scribendum videbatur:

Πάντα θεῶ γ' ἐθέλοντος ἀνύσιμα· πάντα βροτοῖσιν
ἐκ μακρόων, καὶ ῥᾶστά γ' ἄν οὐκ ἀτέλεστα γένοιτο.

12. Theognidis v. 141 sq. Editur θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον π. τ. ν. Nec libri Theognidis discrepant. Nunc Orio monstrat male coaluisse hoc distichum cum praegressis, a quibus dijungendum est. Consarcinata sunt propterea, quod in praecedentibus ἀνθρωποι et θεοὶ sibi opponuntur. Sed male

hoc distichum coit. Qui autem agglutinauerunt, θεοὶ δεβαντ rescrlbere, quoniam eorum appellatio remotior erat.

13. *Iliad.* V, 242 sq.

14. *Arati Phaenom.* v. 10 sq. Versu 13. legitur:

Ἀνδράσιν ὠραίων, ὄφρ' ἔμπειδα πάντα φύωνται,

sed codices Mosc. Par. F ὠραίων, ut intelligas Orionem non sine exemplo peccasse.

15. *Iliad.* P, 514. Γ, 435. *Odyss.* A, 267. 400. Π, 129.

16. Non *Iliadis*, sed *Odyssae* P, 485 sq.

17. Vetusiora haec sunt χρουσοῖς ἔπεισι: nam Plato qui dicitur Alcibiade II, p. 142, F. *Κινδυνεύει γοῦν φρόνιμός τις εἶναι ἐκείνος ὁ ποιητῆς, ὃς δοκεῖ μοι φίλοις ἀνοήτοις τισὶ χρησάμενος, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ πράττοντας καὶ εὐχομένους ἄπερ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ ἀπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι, λέγει δὲ πως ὡδί·*

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ
ἀνεύκτοις

ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπα-
λέξειν

κελεύει.

Orionis scriptura expressa est in *Anthologia* Pal. X. 108., ubi ἄδηλον est carmen, vel in *Analectis Brunckii* Adesp. 466., nisi quod ibi cum Platone Ζεῦ βασιλεῦ et versu 2. εὐχομένων legitur. Concinit Proclus in *Platonis Timaeum* et *Remp.* p. 402., praeterquam quod τὰ τε λυγρὰ exhibet. In locum *Platonicae* scripturae τὰ δὲ δεινὰ *Buttmannus* *Lexilog.* I, p. 129. τὰ δὲ δειλὰ subrogabat, quoniam δεινὸς vocabulum ab epicorum sermone abhorreat. At poetae erat λυγρὰ, Plato, vel si quis alius Alcibiadem alterum scripsit, δεινὰ memoriter citans substituit.

TITULUS VI.

Περὶ δίκης καὶ δικαιοσύνης.

Ordinem literarum aliquatenus custodiunt loci 1—4: *Euripidis* *Aegeus*, *Hecuba*, *Epitrepontes* *Menandri*: jam 5. *Eupolidis* *Demi*, 6. *Sophoclis* Ἡρακλίσκος, 7. *Φαίδρα*, 8. — Ἡλέκτρα. Deinceps ex more loci *Hesiodii* *Homerici* que sequuntur: desinit titulus in orationis pedestris auctoribus, ut solent *Orio* et *Stobaeus*.

1. Summam similitudinem refert *Thesei* fr. IX.

*Κρείσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρόσου χλιδῆς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι*

vel *παιρουσία* cum Valckenario. Vel sic tamen in utraque fabula haec inesse poterant paullulum variata.

2. *Hecubae* v. 844 sq.

3. *Ibidem* v. 1250 sq.

4. Apud Meinekium fr. CCLXXXII. p. 270. ex Stobaeo Floril. IX, 12. nonnisi versiculus exstat ex primo et altero conflatus in hunc modum:

Ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν.

Dicit autem is, cujus oratio eo spectabat, ut nescio quem a nefario facinore deterreret, hoc: *Ne vilipendas deos: in omni tempore ubique debet superius esse quod justum est: et is qui forte adest (injuste acturo), ut curet hanc partem (ut ad juste agendum alterius animum reflectat) vitae hominum commune est.*

5. Addendus versus nobilissimae fabulae frustulis, dignus ille Aristidis persona τοῦ Δικαίου.

6. Notissima ab Aeschylo accepta sententia, cfr. Aeschylum apud Stobaeum Eclog. Phys. I, 4, 24.

Δράσαντι γὰρ τοὶ καὶ παθεῖν ὀφείλεται,
quibuscum compares Choephoror. v. 311. De Heraclisco Sophoclea dixi supra p. 60. Et Sophoclem potius quam Aeschylum dicere videtur Scholiasta Pindari Nem. IV, 51. *Παρὰ τοῦτο ὁ τραγικός:*

Τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Idem eandem sententiam Ajac. Locr. fr. 11. sic extulit:

Εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.

7. *Phaedrae* Sophocleae fr. II. Brunck. ex Stobaei Floril. XVII, 2. (Dindorf. fr. 605.)

*Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.*

8. *Electrae* v. 1042.

9. *Ajacis* v. 1225.

10. *Hesiodi Opp. et D.* v. 276 sqq. Versu 278. vulgatur *ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς.* Praestabit Orionem sequi, quum praesertim in quibusdam libris ἐπ' αὐτοῖς legatur.

11. *Ibidem* v. 282 sq.

12. *Odysseae* Ξ, 82 sq.

13. *Hesiodi Opp. et D.* v. 240.

14. *Plato Euthyphr.* p. 12, E. Steph.

15. *Idem Critone* p. 54, B., ubi Leges Atheniensium, a quibus se compelliari facit Socrates, loquuntur. Apud Platonem *πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι* exstat.

16. *Isocrates κατὰ τῶν Σοφιστῶν* p. 295. (261, 14. Dindorf.) Differunt haec apud Isocratem: *εἶναι τέχνην, πρὸς ἀρετὴν, σωφροσύνην ἂν καὶ δικαιοσύνην ἐμποιήσειεν, συμπαρακελεύσασθαι γε.*

17. *Demosthenes pro Corona* p. 303. Rsk.

TITULUS VII.

Π ε ρ ῖ ἀ ρ ε τ ῆ ς.

1. Mentem poetae si satis recte assecutum me esse dicerem, profecto mentirer. Sed quantum video sic expediendus locus est: *Quod potentissimum est, etiamsi femina sit potentissimum, hoc est virtus: nomen vero nihil differt.* Virtus igitur — sic enim illud *κράτιστον* vocatur — etsi femina est, nihil refert: est illa potentissimum. Oratio haec qua ratione cum reliquis nexa fuerit imaginari poterit quivis: ego quid sentiam, sentiam, non effabor, nisi hoc unum, Atalantam haec proloqui putandam esse. Sic autem fortasse scribenda verba:

*Τό τοι κράτιστον, καὶ γυνὴ κράτιστον ἦ,
τοῦτ' ἐστὶν ἀρετῆ· τὸ δ' ὄνομα οὐδὲν διαφέρει.*

2. *Erechthei* fr. IX., (*Stobaei Floril.* XXIX, 11.) ubi est:

Ἐν τῶν πόγων τοι τὰγάθ' αὔξεται βροτοῖς·

ὁ δ' ἠδὺς αἰὼν ἢ κακὴ τ' ἀτολμία

οὔτ' οἶκον οὔτε βίον οὐδὲν ὠφελεῖ.

Rursus paene eadem *Archelai* fr. VII. (*Stobaei Floril.* VIII, 13.)

Ὁ δ' ἠδὺς αἰὼν ἢ κακὴ τ' ἀνανδρία

οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν,

ubi *ἀνορθώσειεν* fluxit ex conjectura Valckenarii: libri *ὀρθώσειεν*, quo Orionis scriptura commendatur *γαῖαν*, h. e. neque unam domum neque omnem civitatem.

3. *Archelai* fr. XIV.

4. *Euripidis Thyestes* indicatur, non Sophoclea. *Nihil virtus quae caret prudentia.* Idem versus recurrit infra *Farragine Eurip.* 19.

5. Novum *Hypsipylae* fragmentum sic concinnandum:

Πρὸς τὰς δὲ χρήσεις καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν
καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν,
πειθῶ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλήν ἔχειν,
τοῖς μὴ δικάοις δ' οὐδὲ συμβάλλειν χρεῶν.

Primo versu χρῆ ad juvandam structurae facilitatem ab interprete interpositum expuli: ultimi versus χρεῶν in omnem prae-
gressorum tenorem viam suam exserit. Hoc dicit poeta: *Spe-*
ctanda est agendi ratio bonorum hominum et malorum: confidendum
autem illis, injustis ne miscendae quidem sunt res et rationes.

6. *Ἡνιόχου* fragmentis addendum, ut supra illa IV, 1. Offendit orationis omni vinculo exemptae perpetuitas. At id in sententiarum cumulatione saepius fieri observabis. Versus prioris intellectus hic est: *Ille solus* — qui *χορηστός* est — *quum fortunatus vivit, miserescere didicit*, nam malis ubi bene agitur, misericordiam exuerunt. Alter versus editus est in Menandreis Boissonadii Ann. Grr. I. p. 158. Versus tertius latet in Sententiis Singularibus 339 p. 326. Meinek.,

Μί' ἐστὶν ἀρετὴ τ' ἄτοπον φεύγειν αἰεί.

Codices *μία* ἐστὶν ἀρετὴ τὸ ἄτοπον φ. αἰ. At τὸν ἄτοπον Orionī non invidiam: nam quum a consuetudine malorum et ineptorum hominum dehortari poeta videatur, compellere ad proborum, τὸν ἄτοπον recte habere videtur.

7. *Andromachae* v. 775.

8. Librarii in titulis fabularum appingendis trepidationem ut liceat vitare, facit Gorgiae in fr. 9. mentio. Eum enim in *Γεωργῶ* compellari videbis apud Meinek. p. 34 sq. Prius fragmentum non cunctanter ad *Ἐπιτρέποντας* adscribo. Memoratur versiculus in Sententiis Singularibus ex Aldo petitis v. 52. p. 337. Meinek. et omisso fabulae elogio apud Stobaeum Floril. CVIII, 57., ubi deest δέ.

9. *Γεωργοῦ* fragmentum sic emendatius legetur:

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίστατ' ἐγκρατῶς·
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δειγμ' ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

Nota haec aliunde omnia, sed et misere disjecta et artificiosius quam vere in corpus compacta, minus denique sincere

scripta. Nam versus priores ex Γεωργῶ allati a Stobaeo Floril. V, 1. apud Meinekium p. 35. sic exhibentur:

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλείστ' ἐπίσταται βροτῶν.

Rursus in incertarum fabularum fragmentis p. 206. fr. XXV. posteriora sic prostant:

Εἰ καὶ σφόδρ' ἀλγείς, μηδὲν ἠρεθισμένος
πράξης προπετῶς· ὀργῆς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
ἐν ταῖς παραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ·
τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρὸν
δειγμ' ἐστὶν εὐθύς πᾶσι μικροψυχίας.

Scilicet versus postremos Meinekii prioribus sociavit. Apud Stobaeum Floril. XX, 21. a tribus prioribus recte distinentur vocum τοῦ αὐτοῦ interpositu. Eximio hoc exemplo esse potest, quam vel acutissimorum Criticorum acies interdum eludatur veritatis quadam specie fallaci. Retundendusque pruritus eorum est, qui sententias similes continuo in unum corpus coartare gestiunt, in Euripideis maxime et Menandreis; hi enim poetae easdem vel similes sententias sexcenties inculcant.

10. Ex *Ione Sophoclea* apud Stobaeum Floril. CIII, 10. afferuntur haec:

Ἐν Διὸς κήποις ἀρουῖσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

Ad quem locum Dindorfius: „De fragmento ad hanc fabulam non recte relato dixi infra ad Oeneum fr. 417. Superest igitur solum Stobaei testimonium: cujus in libris videndum est ne *Ἴωνος* ex *Σίνωνος* sit corruptum.” Iam Orionis testimonio duhitationes omnes de elogi sinceritate profligantur. Immo fortasse Oeneus fabula invalido innixa fundamento cedit Ionί. Istam enim fabulam Dindorfius visus est sibi agnoscere in duobus locis Hesychii a Musuro deformatis. Primus locus exstat s. v. *Ἀλυτον· ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς ἰνεῖ.* Dindorfius *Οἶνεῖ.* Alter s. v. *Χερσεύει· Σοφοκλῆς ἰονι* (sic Venetus). Dindorfius rursus *Οἶνεῖ*, plaudente Ellentio Lex. Soph. s. v. *Χερσεύει.*

Pariter dubitando locus est in fr. 487., quod ad *Sinonem* refertur. Hesychius s. v. *Ἀξέστους· τραχείας. Σοφοκλῆς σιώνη*: unde ut facile *Σίνωνι* exsculpas, sic nec *Ἴωνι* esset

de nihilo. Potest enim σ ex fine praegressae vocis repetitum esse. Ceterum quod Adolphus Schoellius in *Symboll. cognosc. Graecor. Tragoed. I*, p. 313. cl. p. 274. Ionem et Creusam, Hipponoum et Iobatem, Laocoontem et Sinonem multosque alios fabularum Sophoclearum indices ad unam demum fabulam restringit: vereor ne nubem, ut ajunt, pro Iunone. Mihi haec probabiliter conjectata viderentur, si qui forte locus reperiretur, quem, ut hoc utar, hic ad Ionem, ille ad Creusam referret. Nunc autem, quum Sophocles binos docuerit Thyestas, binos Hercules, binos Alcmaeones Euripides, binas Melanippas, cur de Sophocleae venae ubertate tantopere detrahemus, ut ne diversarum quidem personarum fata, quanquam arte ligatarum, diversis fabulis conscribendis ipsi ansam materiamque dedisse suspicemur? Posset Schoellii opinio aliis quoque argumentis expugnari. Sed talia cito efflorescunt, citius marcescunt. De fabularum Sophoclearum numero accuratius quaesivit Clintonus *Mus. Philol. Cantabrig. I*, p. 74 sqq.

11. *Sophoclis Electrae* v. 1083 sq. (1071 sq.) ubi editur:

Οὐδείς τῶν ἀγαθῶν γὰρ

Ζῶν κακῶς, εὐκλειαν αἰσχῦναι θέλει.

Γὰρ inseruit Hermannus, cui nec libri nec Orio et Stobaeus patrocinantur. Mutata versuum descriptione et quibusdam aliter conformatis huic carmini succurrebat Th. Bergkiius apud Zimmermann. *Diar. Philoll. 1836*, 5. p. 48.

12. *Hesiodi Opp. et F.* v. 289 sqq.

13. *Isocratis ad Demonic.* p. 3. (2, 8. Dindorf.) Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτήσις οἷς ἂν ἀκιβδήλως ταῖς διανοαῖς συναυξηθῆ, μόνη μὲν συγγηράσκει κτλ.

14. *Ejusdem Nicocl.* p. 36. (28, 17. Dindorf.) Ibi recte scribitur ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις ἀπάσας. Pro v. καρτερίαν editur ἐγκράτειαν, pro τῶν νέων autem τῶν νεωτέρων.

15. *Plato Menone?*

16. *Thucydid.* II, 53.

TITULUS VIII.

Περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Agnosces quendam ordinem literarum elementarem. Nam misso fr. 1. tria comparent Euripidearum fabularum elogia

Archelai, Andromachae, Alcestidis. Intercurrit quinto loco exhibitum *Plocii Menandreae* frustulum, quod locum suum commutasse ex eo intelligas, quod nomen poetae desideratur — ut ab initio inter complura *Menandrea* collocatum fuisse status —: rursus *Orestis Euripideae* reluctantur versus. Sed 7. 8. 9. bene procedunt: *Electra, Iphigenia Euripideae, Κυβερονήτα* *Menandri.*

1. Non memini versum legere.

2. *Archelai* fr. XXVI. ex *Stobaei Floril. CV, 31.*

Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὅς γὰρ ἂν σφαλῆ,
εἰς ὄρθον ἔσται γὼ πρὶν εὐτυχῶν πιτνεῖ.

Haec sine offensa fluunt. Similibus tamen vitiis haec offuscata in scriptis *Stobaei* exemplaribus atque apud *Orionem*. Versu primo ex uno codice *B* accessit τὰς; altero μεταβάλλουσιν codex *A*. Mira vero ejusdem optimi libri conspiratio, qui loco vulg. σφαλῆ praebeat ἀσφαλῶς cum *Orione*, et πίπτει cum eodem pro vulgato πιτνεῖ, sed eo tamen verborum ordine qui ad verum ducat, γὼ πρὶν εὐτυχῶν πίπτει. Pro γὼ *Arsenius οὐχ*. Quicquid id est, qui locum concinnavit eruditus grammaticus, laudabiliter officio functus est, ut desperem meliora elici posse, etiamsi quis minus recedat a vestigiis librorum.

3. *Andromachae* v. 100 sqq.

4. *Alcestidis* v. 799 sqq. (792 sqq.). Versu quinto editur καὶ σὺ οὐ διδακτόν; sexto ταῦτ' οὐν.

5. *Ex Plocio Menandri.* Nomen poetae est statim post nr. 9. pariter neglectum. Recurrit idem versus in fragmentis incertarum fabularum *Euripidis* fr. LXXXVII. *Matth.*, qui ex *Ant. Melissa* et *Sancto Maximo Confessore* protulit sic scriptum:

Οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν βίον ἄλυπον [ἐν] οὐδενί.

Uncinis seclusa est ἐν vocula monitu *Porsoni*. Eodem modo legitur in *Crameri Ann. Oxx. IV. p. 253, 32.* *Euripidis* nomine addito. Sed eundem versum usurpant *Rhetores*; *Hermogenes Walzii I, p. 25.*, ubi duo codices cum *Orione οὐδενός*, unus ἐν οὐδενί, duo ad mentem *Porsoni οὐδενί*: tum *Aphthonius I, p. 68.*, ubi editur οὐδενί, sed codex *Monacensis* alter ἐν praefigit, sicut codex *Mazarin. A. 86.* apud *Boissonad. Ann. Grr. I, p. 453.*; et sic repetitus est in *Anonymi*

Epitome Aphthonii I, p. 130. et a Theodoro Metochita Misc. cap. 28. Eundem versum dicit opinor Tzetzta in Hermogenem Cramer. Ann. IV, p. 545, 2. *Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοίου*. Denique Georgides Gnomologus in Boissonadii Ann. Grr. I, p. 69. *Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν τὸν βίον ἄλυπον οὐδενός* legit. Quum autem eodem versu et Menander dicatur et Euripides usus esse, alteri fortasse *οὐδενί*, alteri *οὐδενός* placuit scribere. Cur Boissonadius in Fragmm. Eurip., ubi ipsi est fr. ξβ', ediderit: *οὐκ ἔστι βίον εὐρεῖν ἄλυπον οὐδενί*, non exputo.

6. *Orestis* initium.

7. *Electrae* v. 365 sqq. (367 sqq.).

8. *Iphigeniae Aulidensis* v. 159 sq. In tanta raritate locorum ex hac fabula Euripidea citatorum non ingratum est testimonium Philosophi Stoici, cujus tractatum dialecticum edet Letronnius, qui v. 28. apponit, non addito quidem Euripidis nomine, sed ut non referat: quippe is omnia doctrinae suae firmamenta ex uno Euripide, inter Tragicos quidem, repetit, v. nostrum libellum de fragmentis poetarum Graecorum a Letronnio editis p. 5. Praeterea Longinus affert versus 1181. 1182 et dimidium sequentis in Walzii Rhett. IX, p. 592 sq. *Εὐριπίδης τὴν Κλυταιμνήστραν ἔλεον εἰσάγει κινούσαν μετὰ τὸν τῆς Ἰφιγενείας θάνατον*. Et vv. 1157. 58. Scholia Q Homeri Odys. A, 430. *Εὐριπίδης εἰσάγει αὐτὴν λέγουσαν "Εγῆμας ἄκουσαν με καμβάλες βία κτλ.*, ubi Buttmano *καμβάλες βίαν* scribendum rato humani quid accidit.

9. Hoc testimonio Orionis quam haec membra poetarum interdum amputando consiliis suis aptaverint Florilegiorum concinnatores perspicitur. Nam ex Stobaei Floril. XXII, 11. et Ant. Melissa Meinekii Menandr. p. 104. haec posuit:

Ὡ τρισάθλιοι

ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα

αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπου φύσιν.

Praeterea Meinekii ad Menandrum rettulit cum Wyttenbachio et Porsono locum hunc Plutarchi Morall. II, p. 471. (v. fragmm. poetarum probabiliter ad Menandrum referenda VI. p. 302.) *Ὁ Πιπτακὸς εἰστία ξένους· εἰσελθοῦσα δὲ ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν τῶν δὲ ξένων διατραπέντων, Ἐκά-*

στω τι, ἔφη, ἡμῶν κακόν ἐστιν, ᾧ δὲ τοῦμόν, ἄριστα
πράττει·

Οἷτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας τρισάθλιος·
γυνή κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰεί,
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

In *Κυβερνήταις* igitur simile quid repraesentavit poeta, atque illud quod accidit Pittaco. Nam omnem locum ex *Κυβερνήταις* fluxisse ope Orionis nunc constat. Estque is sic concinendus:

Οἶοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
ἅπαντες οἱ φυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·
οὔτοι γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
Οὔτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος·
γυνή κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰεί,
ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

10. Eupolidis eximium fragmentum nunc demum ex situ et oblivione liberatum:

Ὡς πολλά γ' ἐν μακρῷ χρόνῳ γίνεται μεταλ-
λαγαί
τῶν πραγμάτων· μένει δὲ χρῆμ' οὐδὲν ἐν ταύτῳ
ῥυθμῷ.

Est ex aliqua Parabasi. Arguit metrum, de quo Hephaestio p. 94. Gaisf. "Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου *Εὐριπιδείου*· οἶον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις (Delect. nostr. fr. 94.)·

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.
Confer Hermannii Elem. D. M. p. 598 sq. Eo metro usum praeter Eupolidem novi neminem: at frequentatur Aristophani metrum quod *Εὐριπιδεῖον* vocat Hephaestio, Eupolideo illo et Archilochico uno pede brevius, hoc:

Ἐὼς ἡνίχ' ἰππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ,
Euripidis fr. inc. CXCVIII., v. Scholia in Aristoph. Eqq. 753.
et Hermannum ad Nubb. 1117.

Praeter metrum notabilis est structura verbi γίνεται cum nomine plurali feminini generis συμφοραί. Plato Symposio

p. 188, B. Καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐν πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν, ubi unus Stobaeus γίγνονται, v. Interpretes. Cratinus junior Ath. XV. p. 669, B. Μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι. Poeta, quem Sophoclem esse puto, apud Herodianum περὶ σολοικισμοῦ in Boissonadii Ann. Gr. III. p. 244. Ἥλθεν δὲ λαοὶ μυρῖοι πρὸς ἦνα. Id cur in verbis ἦν, γίνεται, similibus a capite sententiarum plerumque collocatis maxime sibi concessum putaverint Graeci caussa patet. Exempla alia dedit Matthiae in Grammatica §. 303, 1. et Osannus in Symbolis Hist. Litt. Gr. et Rom. I. p. 126 sq. cl. Fr. Frankio in Hom. Hymn. Ven. 90. Bernhardy quum in Syntaxi Gr. p. 417. ex Atticorum scriptis nihil ad hanc normam exigendum esse prodocet, exemplis supra positus redarguitur: *e reliquiis cascae Graecorum linguae* hoc esse censebat Schaeferus in Plut. V. p. 143., quem miror probatum esse Ellendtio Lex. Soph. I. p. 523. Vide Hermann. in Eurip. Ion. 1161. Ubi-cunque a probis scriptoribus haec structura usurpatur, menti ipsorum notio aliqua collectiva, ut ita dicam, obversatur. Ut in nominibus neutrius generis.

11. Φανίως quid sit nescio. Sed omnis hic locus librarii inscitia pessime mulcatus est. Prior versus:

"*Ἀνθρωπος ὦν ἡμαρτον· οὐ θαυμαστόον,*
is igitur ex Phanio Menandrea fluxisse videtur, cujus fabulae titulus apud alios in Φανῶ et Φανία depravatus reperitur. Ad sententiam facit locus Βάτωνος ἐξ Αἰτωλοῦ Stobaei Floril. XCVIII, 18.

"*Ἀνθρωπος ὦν ἐπταικας, ἐν δὲ τῷ βίῳ
τέρας ἐστιν, εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βίου.*

Post illum versum Orio excitaverat locum Theognidis 963 sq.

Μή ποτ' ἐπαινήσης, πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς

ὄργην καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ἦ.

Quorum quidem in codice Orionis vix umbram quandam agnoscas. At ἴδης certe praeter codices Theognidis apud Bekkerum duos corruptum exstat apud Stobaeum Floril. III, 28. et ἄνδρα σαφηνῶς in libris Stobaei pariter abiit in ἄνδρας ἀφανέως vel ἄνδρα σαφανέως.

12. Demosthenis in Leptinem p. 472. Rsk. (I, 336, 8. Dind.)

13. *Plato Menone* p. 97, E sq. Καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσι, καλὸν τὸ χρῆμα καὶ πάντα τὰ γὰ θὰ ἐργάζονται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου κτλ. Post locum Platonis novus jam rerum nascitur ordo. Sequuntur flores Euripidei ἀναμιξ̄ nexi. Sic qui continuo positi sunt, excerpti sunt ex Hecuba omnes et ex ordine quidem versuum: in fine duo sunt loci ex Alceste. Vide Prooem. p. 37.

14. *Euripidis Hecub.* 642. (615.)

Ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἤκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες.

15. *Ibidem* 663. (651.)

Ἐν κακοῖσι δὲ

οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.

16. *Ibid.* 814. (795.)

17. *Ibid.* post v. 831. (811.) inseruntur vulgo hi versus, quos ab aliquo nugatore procusos eliminaverunt Matthiae et Hermannus. In Aldina sic scripti sunt:

Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων
φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

In plerisque codicibus sic:

Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ
φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.

Pulchre denique excerpta Vindobonensia:

Ἐκ τοῦ σκότους τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
φίλτρων μεγίστη γίνεται θνητοῖς χάρις.

18. *Ibid.* 836. (815.)

19. *Ibid.* 843 sq. (823 sq.)

20. *Ibid.* 846 sq. (825 sq.)

21. *Ibid.* 863 sq. (844 sq.)

22. *Ibid.* 957 sq. (930 sq.):

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστόν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' ἂν καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.

23. *Euripidis Alcest.* 313. Idem versus est in *Sententiis Singularibus Menandri* v. 552. p. 334. Meinek.

24. *Ibid.* 1078. Idem exstat in *Menandris* v. 471. p. 331. Meinek.

Lanx Saturae Euripideae.

Primum occurrunt sententiæ de Diis, 1—6. Tum de parentibus et liberis, 7—14. Postremo de δίκη, σοφία, φρονήσσει, ἀρετῇ. Vide Prooemium.

1. Vide Orionis Anthologn. V, 4. Est ex Philocteta.

2. Novus locus, quocum eximie concordat Horatius Carmm. III, 23, 17 sqq.

Immunis aram si tetigit manus,

Non sumptuosa blandior hostia

Molliquit aversos Penatis

Farre pio et saliente mica.

Similia apposuit Mitscherlichius, cfr. Eurip. Danaæ fr. XII, 4.

Ἐγὼ δὲ πολλάν τις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων·
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτοῦντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

3. Novus rursus locus. Recte δύσγνωστα, non δύσγνωτα, ut alias εὐγνωστος Euripides. Uberrime disputantem de diversa horum verbalium formatione ejusque causis et fontibus vide Lobeckium in Sophoclis Ajac. v. 704.

4. Baccharum v. 1150 sqq. (1142 sqq. Hermann.) Confirmatur libro Vindobonensi Hermanni scriptura, qui mutata vulgari distinctione ex Christi Patientis v. 1143. οἶμαι δ' αὐτὸ revocavit in locum tralaticii οἶμαί γ' αὐτὸ, quod Reiskio obsecuti in οἶμαι ταὐτὸ mutaverunt Elmslejus et Matthiae. Pro κτῆμα versu tertio Euripides χρῆμα.

5. Peliadum fr. II., ubi apud Stobaeum illatum erat τὰ τῶν θεῶν, certatim expulerunt. Recte Vindobonensis. Sententiam expressit Euripides Homerici Iovis Od. A, 32 sqq.

6. Non novi.

7. Duo priores versus Stobaeus Floril. LXXI, 2. affert nomine Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν, sed ex incerto dramate esse observavit Valckenarius Diatr. p. 228. Et Trincavellus solum habet nomen Εὐριπίδου. Est fr. inc. CCXLI. Versu altero ὁ δ' ἐστὶ Stobaeus Gaisfordii. Tres ultimi versus accedunt novi. In tertio θέλη attractare nefas fuerit, licet prius ὅστις habeat indicativum. Exempla Euripideae sunt Alcest. 76. Ion. 855. et quae habent Lobeckius ad Ajac. 761. et Hermannus

de *ἀν* part. II, 15. Suppar quidem nostro loco exemplum non est in promptu. Sed ne sic quidem mutaverim vel conjunctivum hoc versu vel indicativum in primo. Quid intersit discriminis sentire proclivius est quam eloqui. Sententiam nobilissimis versibus exprimit Horatius Carmm. III, 2, 56. 12

Vetabo qui Cereris sacrum

Volgarit arcanae, sub isdem

Sit trabibus fragilemoe mecum

Solvat phaselon. Saepe Diespiter

Neglectus incesto addidit integrum.

Dioscuri Euripidis Electr. 1354. (1349.)

Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω

μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω·

θεὸς ὦν θνητοῖς ἀγορεύω.

Aeschylus Septem c. Th. 584. (587.)

Ἡ γὰρ ξυνεισβάς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνῆρ

ναίτησι θερμοῖς καὶ πανουργία τινὶ

ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει.

Caussam reddit Supplic. 238 sqq.

Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος

τοῖς τοῦ νοσοῦντος πῆμασιν διώλεσεν

τὸν οὐ νοσοῦντα κοῦδὲν ἡδίκηκότα.

Eandem sententiam per medelam ingeniosam intulit Bergkii noster in locum Theocriti *insanabiliter corruptum* (sic Meinekio visum) XXVI, 27 sqq.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμενου Διονύσου

φροντίζοι· μηδ', εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,

εἶη ὅδ' ἐνναέτης κοινᾶς τ' ἀνάτω ἐπιβαίνοι.

An probabiliter correxerit alia quaestio. Sed valde dubito.

8. *Erechthei* fr. XIX. ex Stobaei Floril. LXXVII, 4.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἡδίων τέκνοις·

ἔρατε μητρὸς, παῖδες, ὡς οὐκ ἔστ' ἔρωσ

τοιούτος ἄλλος, οἶος ἡδίων ἐραῶν.

Versu primo recte Excerpta, Vindobonensia *οὐκ ἔστι μητρὸς οὐδέεν*. Tertio versu Boissonadius et Matthiae calidius Grotii οἰκείων pro ἡδίων amplexati sunt: poetae manum rursus custodivit Vindobonensis liber sinceram.

9. 10. *Heracidarum* v. 298 sq.

Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,

ἡ πατρὸς ἐσθλοῦ ἀγαθοῦ περικένοι.

Cum nostris Excerptis facit Stobaeus Floril. LXXVII, 3., qui tertium quoque versum nullo lemmate interposito addidit. Avolsit Grotius, qui pro καὶ τοῖς τεκοῦσιν dedit χρὴ τ. τ., vide Valckenarii Diatrib. p. 228. Matthiae tertius versus, quem et ipsi separavimus, est fr. inc. fabb. CCXXXIII.

11. *Alopa* fr. V. apud Stobaeum Floril. LXXVII, 29.

Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρώτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεῶν
παίδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

Ex nostris excerptis δ' αὐτὸ versu tertio adoptabis. Nec illico quisquam repudiaverit ὄθεν versu primo. Nam quum poetae scribendum esset: ἐγὼ δ' ὄθεν ἄρξομαι λέγειν, μέγιστον ἐστὶ τόδε, illud ὄθεν assimilavit v. ἐκ τοῦδε, ut Soph. Trach. 701. Ἐκ δὲ γῆς, ὄθεν προὔκειτ', ἀνάξιοισι θρομβώδεισ ἀφροί, v. Kruegerum de Attract. p. 302 sqq. Simplicitate tamen sua praestare videtur scriptura Stobaei. Nec plane simile est exemplum Sophocleum.

12. Non novi. De formis κύρειν et κυρεῖν dixit Ellendtius Lex. Soph. I. p. 1101.

13. Nec hoc novi. Digna vero Philoxeno Plautino sententia.

14. Nec hoc.

15. *Electrae* v. 949 sqq. (954 sqq.)

Μὴ μοι, τὸ πρώϊον βῆμ' ἐὰν δράμη καλῶς,
νικᾶν δοκεῖτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας
γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος ἀμύση βίου.

Exquisitiora praebet Excerptor Vindobonensis. Quianquam τέλος δὲ ἀμύσαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου est Hippolyt. 87. et ὅταν δὲ ἀμύσης καὶ τελευτήσης βίον Helen. 1685. cl. Soph. Oed. C. 91.

16. *Andromedae* fr. XXXII.

Τὴν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν τιμωρίας.

Prior versus exstat rursus inter *Antiopae* fragmenta XVI.

Τὴν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου.

Iam cum Viudobonensi codice χρόνου etiam priori fragmento reddes. In altero versu Musgravius perversa scriptura τιμωρίας in fraudem implicatus τῶν βροτῶν scribendum putabat,

quod esset: *Et Poenas in vicinia hominum habitare.* Talia in futurum reprimet Grammaticus noster, per se incredibilia et vana.

17. *Antiopae* fr. XXXI. ex Stobaei Floril. LIV, 5.

Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἷς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεόν κικόν.

Versu primo γνώμῃς γὰρ ἀνδρῶν inuitus derelinquo. Quamquam ἰσχύει refragatur. Tertio versu vulgo εὐβούλευμα: codex A εὐβούλευμα supra scripso γρ. ἔν. Et sic ἐν βούλευμα B. Ab iisdem partibus stant Galenus, Sextus, Plutarchus alii. Versu eodem χεῖρας cum Vindobonensi (χεῖρας) codex A. Mihi non displiceret τὰς χεῖρας σοφὰς, quod argute dictum foret, comparabile Aeschyleo illi injuria suspectato χεῖρ δ' ὄρᾳ τὸ δρώσιμον. Ultimo versu πλειστον recte Sextus et Scholia Veneta Iliad. N, 372., cfr. Valckenarii Diatr. p. 72 sq. Exstat Nicolai exercitatio rhetorica Walzii Rhett. I. p. 278 sq. profecta ex dicto Euripideo: Σοφὸν ἐν βούλευμα ὑπὲρ χεῖρας πολλὰς. Rursus Doxopater ibid. II. p. 303, 25. Σοφὸν ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ.

18. *Hippolyt.* 916 sqq. Versu 3. editur οὐδ' ἐθιγράσαοθῆ πω, sed libri plures οὐδὲ δὴ θηγράσθῆ πω, οὐδὲ θηγράσθαι δὲ πω. Fortasse οὐδὲ θηγράσθ' οὐδέ πω.

19. Vide Orionem VII, 4.

20. *Oedipi* fr. IX. ex Stobaei Floril. I, 3.

Οὐ τοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσός ἐστιν, ἀλλὰ χηρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ἢ χοῆσθαι χρῶν.

Sophocli tribuit Clemens Alex. Stromm. IV. p. 574. Potter. Οὐκ οὖν μόνον τοῦτο νόμισμα λευκὸς ἄργυρος ἢ χρυσός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ βροτοῖς, ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς. Videatur Clementi obversari Antigonae v. 294 sq.

21. Fragmentum incert. fab. IV. Matth. ex Stobaei Floril. I, 6. apud Gesnerum: codices Gaisfordii non exhibent. Docet Grammaticus Vindobonensis Valckenarium Diatr. Eurip. p. 165. Sophocli vindicasse immerito. Versu tertio vulgatum ἀσφαλείας posthabendum nostrae scripturae. In quarto Gesnerus αὔξεται τελειομένη. Maculam varie eluebant: Valckenarius, ut erat exquisitiorum amator, αὔξεται ἡγλαϊομένη, Grotius αὔ-

ξεται τελευμένη, Schowius et Musgravius et Valckenarius in MSS. notis αὔξεται λειουμένη. Unus Conradus Rittershusius, Brunsvicensis, assecutus est manum poetae, quam praestat liber Vindobonensis.

22. Archelai fr. VIII. ex Stobaei Floril. LI, 4.

Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμῶν αἰεῖ·
οὐδείς γὰρ ὦν ῥάθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Codex Vossianus εὐανδρίαν. Rursus ibidem XXIX, 32.

Οὐδείς γὰρ ὦν ῥάθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσὶ τὴν εὐανδρίαν,

ubi in codice A εὐγενῆς suprascriptum, quod B habet m. sec. In fr. inc. fabb. LI, 7. redit versus:

Οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν.

Idem fr. advocas ad sustentandam nostrae scripturae veritatem v. 1. ὄντα pro vulgato ἄνδρα. Nam sic ibi est:

Νεανίας γὰρ ὅστις ὦν Ἄρη στυγεῖ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.

Nec ponere reijciculum videtur.

Parergon III.

Spicilegium fragmentorum Sophocleorum.

1. Ἀμφιαράου Σατυρικοῦ.

Crameri Ann. Oxx. I. p. 344. 9. Πολιοῖο*) ὄνομα ἐπιθετικόν· οὐκ ἀγνοοῦμεν τὴν ἀκριβῆ γραφὴν πελιοῖο·

*) II. κ, 334. Dolo

ἔσατο ἔκτοσθεν ἕινόν πολιοῖο λύκοιο.

Ubi πελιοῖο scripsisse quosdam et Scholia videntur innuere licet omissione plurium verborum luxata et Grammaticus Crameri contestatur aperte. Scholia AD: πολιοῖο· λευκοῦ, τεφρώδους, διὰ τὴν τῆς χροῆς ιδιότητα· καὶ γὰρ Πελίαν ἐντεῦθεν φασὶν ὀνομάσθαι· [hinc discitur, λευκοῦ et τεφρώδους discernenda esse interposito ἦ: λευκός redit ad πολιοῖός, τεφρώδης ad πελιός: haec Aristophanis scriptura fuisse videtur, vide Scholia paullo post: ἄλλως· λευκοῦ ὡς ἄφρων· κατάφωρος γὰρ δι' αὐτοῦ ἐγένετο· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τεφρώδους φησί· λέγει γὰρ μὴ εἶναι λύκον λευκόν.] Τρωὶ γὰρ ἡ Σαλμωνίως γεννήσασα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, παρὰ τοῖς Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ ἕϊθροισι κατέλιπε· τὸν μὲν οὖν ἔτερον κύνων ἀφαιρέσεντων αὐτῆς τῶν πόνων (τένων D) παρέχουσα θηλὴν ἔτρεφε· τὸν δὲ ἔτε-

οὐ γὰρ ἀρμόζον τὸν ἐπὶ κατασκοπὴν ἐξίοντα λαμβάνειν λευκὸν δέρμα· πελιοῦ οὖν παρὰ τὸ πέλλω (scr. πελλός).

"Ἐνθ' οὕτε πέλλεις οἱ ἄγραυλος βότος,
Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ Σατυρικῷ. Ἑλλάνικος δέ·
Καὶ τὸν Πελίαν ὠνόμαζον (legitur ὠνομάζετο, Saur-
pius volebat ὠνόμαζε, sed vide Scholl. II. in nota allata), ἐπεὶ
ἐπελιώθη αὐτῷ ἢ ὄψις λακτισθέντι ὑπὸ τοῦ ἵπ-
που. χωρὶς εἰ μὴ τις λαμβάνει κατ' ἀντίφρασιν τοῦ μέλανος.

Cramerus versum Sophocleum sic refingebat:

ἐνθ' οὕτε πέλλεις οἰά τ' ἄγραυλος βοτῆρ,
ut de πέλλω verbo non videatur dubitasse. Id autem novum
est et inauditum. Ut Grammatici doctrinam depravatam esse
intelligamus et tenor ipse admonet et suggerit memoria Ero-
tiani Lex. Hippocr. p. 306. Πέλον· ὑπόφαιον. ἀγροῦντες
δέ τινες γράφουσι πέλιον· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποι-
μέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησί·

Κυνὸς πέλης τε μηκάδος βοὸς ῥινέων.

Sic libri, nisi quod alii ῥηνέων. Probabiliter Brunckius μη-
κάδος ῥινὸν βοός, nisi quis cum Dindorfio Ellendtioque Lex.
Soph. II. p. 545. βοός in fine versus positum fuisse conjiciat.
Rettulere versum ad Amphiaraum, vid. fr. 122. Dindorf.: er-
rorem monstrant Anecdota Cramerī. Obscurior tamen doctrina
Erotiani: nam πέλος an πέλιος ex poeta attulerit vix dignoscas.
In fragmento Amphiarai conjeceris sic fere scribendum esse:

ἐνδύντα πελλῆς ῥινὸν ἀγραύλου βοός.

Memorantur enim formae πέλος, πελλός (Theocr. V, 99. τὰν
οἶν τὰν πελλάν), πελιός, ut apud Photium πελιοί· μέ-
λανες, ὠχροί, cfr. Hesych. s. v. Accuratissime Et. M. p. 659, 35.
Ἐτυμολογεῖται (πέλεια) παρὰ τὸ πέλαν (πελὸν codex Paris.),
ὃ σημαίνει τὸ μέλαν. Καὶ πελίωμα τὸ μέλαν (τὸ μελανὸν

ρον, ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν· ἐπελθόντες οὖν οἱ ἵπποφορβοὶ ἀνελό-
μενοὶ τε τὰ παιδία ἔτρεπον· καὶ ὠνόμασαν τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συνδρο-
μῆς αἵματος ἐπελιώθη, Πελίαν, τὸν δ' ἔτρεπον, ἐπεὶ κύνων κατηλέγησεν,
Ληλία. Haec fuit Hellenici narratio, cujus memoriam insere Sturzianis
post fr. XI, p. 54. Ad ἀγροῦντην Dolonis interpretando refert πολιοῖο cum
Scholiis Eustathius. Verum est πολιοῖο: quippe quod perpetuum sit λύκου
epitheton, Πολιὸς et πελιός alias quoque de sede certant, v. Nicand. Ther.
279. Apoll. Rhod. II, 124. Ruhnken. Ep. Crit. II, p. 205. Pierson. ad
Moerid. p. 325.

χρῶμα codex Havn. cum Et. Gud. p. 458, 27.). Καὶ γὰρ πέλλην (Codex Havn. πέλην: corrige πέλον vel πελλόν) λέγουσι βοῦν τὸν τοιοῦτο χρῶμα ἔχοντα. Καὶ Πέλλη πόλις Μακεδονίας, ὅτι βοῦς αὐτὴν εὔρε πέλλη τὸ χρῶμα (v. Sturz. de Dial. Maced. p. 44.). Καὶ ὁ πελίας ὄνος. Mihi probabile est, recte Salmasium πελλός desiderasse apud Sophoclem etiam in priore fragmento, v. Ellendtium l. c., ut Erotianus πελιόν formam rejecisse censendus sit. Unde Sophoclis verba ἐν Παιμέσι haec videntur fuisse:

Κυνὸς πελλῆς τε μηκάδος βοὸς
 ῥινόν.

Nunc non sine laetitia video Franzium ad Erotian. l. c. πέλλης afferre ex codice D: in lemmate πέλλον ex Bartholomaei Eustachii et Iuntae exemplaribus. Probavit igitur πέλλος — de accentu dixit Ellendtius —, reprobavit πελιός.

2. Μάντεων.

Cramer. Ann. Oxh. I. p. 226, 6. Τὸ θέμα κλείω, ὅπερ οἱ Ἴωνες κλήω διὰ τοῦ ἦ· καὶ Θουκυδίδης καὶ τραγικοί· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημμένην πύλην.

Οἱ Κωμικοὶ δὲ διὰ διφθόγγου τὸ κλειθρον ἐξ αὐτοῦ· καὶ ἐχορῆν κλειστρον, ὡς σείω σείστρον· ὁ μέντοι ἀόριστος ἐκλείσθην λέγεται, ὡς ἐπὶ τοῦ χρίω κέχοιμαι, ἐχορίσθην.

In versum Sophoclis, quem aliquis ad vatem vel vates ipse proferebat, irrepserat praeter Grammatici mentem κελισμένην. Eximie hic locus confirmat ea quae Ellendtius novissime disseruit de scriptura v. κλήω apud vetustiores scriptores Atticos, v. Lex. Soph. I. p. 964. cll. Lobeck. in Ajac. 1274. Cum dictionis magnificentia comparandus Euripides Medea 661. Καθαρὰν ἀνοίξαντα κληῖδα φρενῶν.

3. Incertae fabulae.

Cramer. Ann. Oxh. IV. p. 329, 19. Τὸ ἐτῆρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς·

Ἐτῆρας ἄμνους θεοῖς ἐρέξας ἐπακτίοις·
 γράφεται δὲ καὶ εὐείρας.

Si haec ex fabula satyrica sunt, leni accentu correctione res transigetur in v. ἐρέξας: sin minus, θεοῖσι ῥέξας ἀκτίοις

probabile erit a poeta profectum esse. Verum alios εὐείρας legendo numeros pessumdedisse quis credat? Vide de hac voce Ellendtii Lex. Soph. I. p. 701. Dubitanter εὐήρας proposuerim, quod rediret ad i. q. e. εὐήρ, ut Homericum εἰρήρες ἑταῖροι ad nominativum εἰρήρ. Estque id fortasse reponendum apud Hesychium: εὐήρας ἵππους: εὐαγώγους καὶ εὐήρμοσμένους. Possis εὐήρας. Sed codex Venetus εὐηρέας. Ceterum ἐτήρες ἄμνοι diis litoralibus sacrificati admonent Homericorum βούη ἦνιν, εὐρυμέτωπον, quae vovetur Minervae. Litorales autem Dii sunt Pan, Theocrit. V, 14., Apollo, Apoll. Rhod. I, 404., Venus et rell.

4.

Cramer. Ann. Oxh. I. p. 223, 9. Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος (loco vulg. κρῖκος).

Ῥήξασα κίρκους

παρὰ Σοφοκλεῖ, ὡσπερ τὸ κερκίς· παρὰ τὸ κρέκειν γάρ. Hesychius: Κίρκοι· κρῖκοι· πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι καλοῦνται.

5.

Ibid. p. 268, 22. Λέληφα καὶ εἴληφα· ἐκ τούτου καὶ τὸ ἀπείληφα καὶ τὸ παθητικὸν λέλημμαι. Σοφοκλῆς·

Οἷ μοι λέλημμαι.

De hac forma Tragicis non inusitata vide Elmslejum in Eurip. Bacch. 1100.

6.

Scholl. II. Π, 142. Ἐπίστατο· ἠδύνατο. Καὶ Σοφοκλῆς·

Οὐ πρόποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι.

7.

Scholl. Victoriana II. Σ, 274. Σθένος τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι τὴν στρατιάν· οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεμμένοις ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

Scripserim:

Σὺν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις

ἴδωμεν εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

Ἐκλελεγμένοις, h. e. ἐκλέκτοις. Ἀν ἐκλελημμένοις, h. e. ἐξαιρέτοις?

8.

Scholiasta Aeschinis Παραπρεσβ. §. 121, 1. (p. 246. Bekker.) ab Imm. Bekkero nuper editus: Ὑπομερίζων καὶ διαβάλλον, ὡς Σοφοκλῆς Αἴαντι φάσκει δατούμενος· τὸ γὰρ αὐτὸ δύναται.

In Ajace Flagellifero nihil ejusmodi legitur. Nec facile quisquam de Locro cogitet. Obversatus videtur Scholiastae versus Trachin. 788.

Τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐν δατούμενος.

9.

Cramer. Ann. Oxon. I. p. 83, 27. Ἄντομαι τὸ ἱκετεύω· — καί·

Ἄλλ' ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ὀλυμπίου.

Haec Sophoclea videntur. Forsitan sic emendanda:

Ἄλλ' ἀντόμεθα πρὸς Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου.

In Et. M. p. 115, 1. reliqua consignata sunt ut apud Epimerismorum auctorem. Eundem fontem habebat uterque; sed, ut non raro fit, plenior est Grammaticus Oxoniensis. Veluti h. l. versus Sophocleus excidit: reliqua ad verbum conspirant.

10.

Herodianus περὶ σολοικισμοῦ ap. Boissonad. Ann. Græc. III. p. 244. post allatos versus Antigonæ 699 sq. pergit: ἐπὶ δυνικοῦ·

Αἴαντες δ' ὀρμήσαντες ἐκ ξυνορίδος, ἔδει γὰρ ἐπενεχθῆναι δυνικῶ δυνικόν. Similiter locutus est Alcman supra p. 3., quem adde iis quae Bernhardy Syntax. p. 420. attulit. Sophocli video haec vindicare etiam Schoellium Tragodum. I. p. 342., qui verba recte explicavit.

Haec habui Sophoclea, quae quidem neque Dindorfius neque Ellendtius attigerint. Addam unum hoc de Ajacis versu 15. multum disceptato. Nam idem Parisinus Scholiasta Aeschinis, de quo paullo ante dixi, p. 228. Sophoclis verba mira interpolatione depravavit. Scribit enim sic: Εὐμαθῆς λόγος λέγεται ὁ εὐγνωστος καὶ εὐκόλως καταλαμβανόμενος. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Ὡς εὐμαθῆς μοι κἄν ἄγνωστος ἢς ὄμως
φόνημι' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί.

Nempe ex vocis εὐμαθῆς explicatione εὐγνωστον furtim ἄγνωστος in locum verae scripturae ἀποπτος subrepsit. Ceterum

suis verbis Sophoclea intexuit Epistolographus Byzantinus in Cramerii Ann. III. p. 167, 5. Ὡ πόθεν μοι φανείς, θειότατε Καῖσαρ; πόθεν ἄρα μοι βάλλει τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς φωνῆς τὸ Στενιόρειον; ὡς εὐμαθείς σου, καὶν ἄποπτος ἦς ὅμως φώνημ' ἀκούω, καὶ ὅλη τῇ ψυχῇ τῷ τοῦ λόγου ἐπίχαρι. Ex conspectu remotum interpretatus esse videtur hic quidem Sophoclis ἄποπτον.

Parergon IV.

Spicilegium fragmentorum Euripideorum.

1. Ἀλκμαίωνος τοῦ διὰ Ψωφίδος.

Glaucino praetore Ol. LXXXV, 2. cum Cressis, Telepho, Alcestide secundo loco commissam esse Alcmaeonem τὸν διὰ Ψωφίδος discimus ex didascalia Alcestidis, quam e codice Vaticano nuper prodidit G. Dindorfius. Quum igitur Scholia Aristoph. Rann. 67. ex fide didascaliarum referant, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄσπει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας, Alcmaeonem patet τὸν διὰ Κορίνθου dici, quod Boeckhii gratia moneo Gr. Trag. Princ. p. 20. 222. Pariter nunc liquet, quum Scholia Eqq. 1299. Aristophanem testentur ad Alcmaeonem Euripideam respexisse, Equites autem Ol. LXXXVIII, 4. docta sit: priorem intelligi Alcmaeonem. Unde fr. VIII. Matth. non jam cunctanter fragmentis Alcmaeonis τοῦ διὰ Ψωφίδος inserendum erit. De qua fabula iuvabit consuluisse quae narrat Adolphus Schoellius in Tragodumenōn T. I. p. 132 sqq.

Ex illa fabula, si Barnesius modo verum vidit, servavit locum permirum Scholiasta Pindari Nem. IV, 32. (Matth. fr. II.) hunc: Ἀμφιτρύωνος ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρωνίδου. — ὡς καὶ Ὀμηρος λέγει Ὑπερίωνος Ἡελίοιο, ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. Καὶ Εὐριπίδης·

Ὁ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ,
 χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἄργους πόλιν.
 Οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὄρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ'
 ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν Οἰδιποδί-
 δης δ' ἐμέ, ὁ Πολυνείκης.

In illis versibus castigandis quanto opere desudaverint homines docti, vel a numerorum corruptione sibi non caventes,

dici vix potest. Illud enim pro certo ponunt, Grammaticum inscite Polynicem interpretari Oedipum. Hinc Valckenarius *᾽Οιδίπου* scripsit, quod ille vel Boeckhio approbavit. Nec diffiteor habere hanc emendationem quod blandiatur. Quamquam sunt tamen certa illius usus, quem tangit Grammaticus, exempla non in fabulosis solum personis, sed in historicis, veluti Theocritus aliique apud Meinekium in Theocr. VII, 40. Asclepiadem Samium a patre Sicelida vocant Sicelidan. Rursus in tanta Graecorum circa commutanda inter se varieque figuranda nomina propria lubricine vel patronymica usurpantur pro primitivis, v. Lobeck. Aglaoph. p. 982., Meinek. Theocr. XVIII, 5. Illud facile largior, quum Grammatici hoc opinatum perfugio usi sint saepenumero et abusi, cautionem esse adhibendam, ne specie quadam veri seducti laqueis irretiamur. Sic lapsi sunt veteres Grammatici in Homericis *᾽Υπερίων*, sic in Pindari Amphitruone, sic Chaeris, quum testibus Scholl. Arist. Rann. 1055. (1060.) *Δαρσίου ἀντὶ τοῦ Ξέρξου* dictum esse autumavit, inculcans ille usum illum his verbis: *σύνηθες γὰρ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῶν νῶν τοῖς τῶν πατέρων ὀνόμασι χρῆσθαι.*

Ut revertar ad locum Euripideum, novas cum nova luce tenebras offundit Grammaticus Baroccianus de Barbarismo et Soloecismo, quem ediderunt Cramerus in Museo Philol. Cantabrig. Vol. II. p. 112. et Boissonadius Ann. Grr. III. p. 239. *Περὶ τὰ γένη (γίνεται soloecισμός), ὡς Εὐριπίδης·*

*᾽Ω Κύπρις, ὡς ἡδεῖα καὶ μοχθηρὸς (εἶ).
περὶ τοὺς ἀριθμούς·*

*Τὸ μὲν τι χαίρω, τὸ δέ τι καὶ λυπούμεθα.
περὶ τὰ εἶδη·*

*᾽Ὡς Οἰδίπουν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ.
Apud Boissonadium haec ultima minus emendate scripta περὶ
τὰ εἶδη, ὡς· Οἰδίπουν κτλ.*

Apparet jam, constantem hanc fuisse Grammaticorum veterum doctrinam, non illam, quae Valckenarii fuit criminatio, in cerebello Grammatici Pindarici natam. Hinc dubitationibus nostris si non plane renunciandum, at diffidendum tamen erit. Si igitur fides est veterum magistrorum decretis, haec erant Euripidis verba:

᾽Ὡς Οἰδίπουν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ,

χρυσούν ἐνεργῶν ὄρμον εἰς Ἀργούς πόλιν.

Narrabat haec, ut opinor, Alcmaeo regi Psophidis Phegeo, qui ipsum matris caede pollutum lustraturus esset. Poteratque Alcmaeo jure suo perniciem suam ad Polynicem referre auctorem, quandoquidem mater Eriphyla aureo monili capta Amphiaräum maritum ad societatem belli Thebani instigaverat. Isque discedens quum Alcmaeoni filio necem matris injunxisset, is perpetratis jussis paternis mente captus errabat. Sed quod Euripides ὃς *Οιδίπουν ἀπώλεσε* dixit, Eteoclem ego intelligendum arbitror, qui Polynicem abegisset atque perdidisset.

Cramerus illum versiculum priorem ad Oedipum Euripidis adscribendum putabat. Similitudinem quandam habent illa Oedip. fr. X.

Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν καμὲ συνδιώλεσεν.

Praeteriens moneo, duos illos versus:

Ἦ Κύπρις, ὡς ἠδεῖα καὶ μοχθηρὸς εἶ

et:

Τὸ μὲν τι χαίρω, τὸ δέ τι καὶ λυπούμεθα

et ipsos esse Euripidis. In priore versu addidi εἶ: *μοχθηρὸς* duarum terminationum esse voluit poeta: *ἀτυκῶς*, ut ajunt veteres magistri. Aliud exemplum non succurrit. In altero qui *περὶ τοὺς ἀριθμούς* commissus dicitur *σολοικισμός*, poeta affines ejusdem peccati habet alios et poetas et numeris solutos scriptores, vide Lobeckianas copias ad Ajac. p. 152. Quae facile possunt ex ipsius Euripidis fabulis augeri. —

Sed illi versus multum jactati ut sola Barnesii conjectura, quanquam non improbabili illa, ad Alcmaeonem τὸν διὰ *Ψωφίδος* referuntur: sic disertam ejusdem fabulae mentionem facit Epistolographus Byzantinus, in Epistola πρὸς Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν περὶ τῆς ὀμείμων φωνῆς ἐρωτήσαντα, in Crameri Ann. Oxh. III. p. 194, 1. Verba haec sunt: *Ἀηλοῖ (καὶ) τὸ αἶμα πολλάνις καὶ τὸν φόνον αὐτόν· — τοιοῦτον δέ τι δοκεῖ τῷ (l. τὸ) παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ διὰ Ψωφίδος Ἀλκμαίωνι.*

Αἶμα γὰρ (φησι) σὸν μήτηρ ἀπενίψατο, τουτέστι καθάρσει τινὶ τὸν τῆς μητροκτονίας ἀπενίψατο μολυσμόν. Ἀηλοῖ μὲν οὖν τὸ αἶμα τὸν φόνον.

Verba, numeris quidem laxata, sunt Arsinoae, ut opinor,

Phegei filiae, quae Alcmaeoni lustrato nupsisset, admonentis eum, *matrem ipsius caedem suam ipsi abluisse*. Sed quum Phegeus ipse Alcmaeonem lustrasse feratur, μητρὸς potius rescribendum erit. Quod eo certius est, quia Grammatici explicatio verborum Euripideorum ad eam scripturam relabitur. Est igitur: *is enim sanguinem tuum maternum tibi abluit*.

Valde memorabilis est ista Epistola propterea, quod auctor usus est Συγγενικῶ Aristophanis Byzantii. Vel excerptis ejus libri. Vide p. 193, 18 sqq. Τοῦ ὀμᾶίμου ἢ καὶ ὀμᾶίμονος ἀπὸ τε τῶν βίβλων Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ Σόλωνος τοῦ νομοθέτου καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ποιήσομαι σοὶ τὰς μαρτυρίας. Et p. 149, 16. Ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοφάνης, οὐχ ὁ τὰς κωμῳδίας συγγράψας, ἀλλ' ὁ γραμματικώτατος, ἐν τῷ Συγγενικῷ περὶ διαφορᾶς τῶν ἀδελφῶν διαλαμβάνων κτλ. Ceterum qui quod sciam praeter hunc Grammaticum solus Aristophanei libri mentionem injecit Eustathius II. p. 648, 52. Συγγενικὰ appellat. Ex hoc fonte manavit quicquid ille testimoniorum advocat: sic p. 195, 6. Πλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ' ὁ Κεραμικώτατος (en facetias hominis nugivenduli), ὃ καὶ Κρατῖνον οἶδα συνάδοντα, ἀορίστως ἐπὶ συγγενείας λάβει (sic) τὴν ὀμαιμος λέξιν· καὶ ἀπερνημόνευσα ἂν σοὶ τῶν ἰαμβειῶν ὄλων, εἰ μὴ ὁ χρόνος τὸ μέτρον καὶ τὴν λέξιν ἐξείλετό μου. Ἀλλὰ τὸν γε νοῦν τοῦ βιβλίου ἀκριβῶς ἀποτεταμίευκα. Λέγει γάρ που κακείνος.

Οὐδεὶς ὀμᾶίμου συμπαθέστερος φίλος
καὶ ἢ † τοῦ γένους μακρᾶν.

Οὐ γὰρ πᾶσαν τὴν κωμικὴν ἐξεμελέτησα συλλαβὴν. Λέγοι δ' ἂν ὁ ἀνὴρ, μᾶλλον εἶναι φίλους τοὺς συγγενεῖς, καὶ μὴ ἡμῶν ἀγχοῦ καθεστήκασιν γένους, τῶν ξένων καὶ ὀθνείων.

Memorabilia praeterea quae exstant ibid. 18. Οἶδα καὶ Νίκανδρον τὸν τὰ Θηριακὰ συγγραψάμενον καὶ τὰ Ἀλεξιφάρμακα ὀμαιμον τὸν συγγενῆ που προσαγορεύσαντα· γράφων γὰρ ἐκείνος πρὸς τὸν Ἑρμησιάναντα ὀμαιμον αὐτὸν ὀνομάζει (Ther. v. 3.).

Φίλε (γὰρ φησιν) Ἑρμησιάναξ, πολίων κνδίσταθ'
ὀμᾶίμων.

Καὶ δῆλον ὡς οὐκ ἀδελφὸν αὐτὸν ὀνόμασεν, ἐκ τοῦ καὶ

τινα τῶν ἀντιγράφων πηῶν ἔχειν τὸ τοῦ μέτρου ἀκροτε-
λεύτιον· (ἐν) ἐνίοις γὰρ τῶν βιβλίων οὕτως ἐφεύρομεν·

Πολέων κωδίστατε πηῶν.

Ὁ δὲ πηὸς συγγενῆς ἐστὶ δῆπουθεν.

In omnibus codicibus Nicandri κωδίστατε παῶν — quae forma Dorica in Scholiis signatis verbis Nicandro, Antimachi et civi et aemulo, vindicatur — repertum est. Si revera πηῶν nonnisi ἐν τισὶν τῶν ἀντιγράφων aliquando ferebatur, in plerisque ὁμαίμων: apparet ad nos hujus Nicandri carminis recensionem venisse Aristophanis aetate minus celebratam, alterius rara vestigia cerni. Ruhnkeniani κηδέστατε (Ep. Crit. II. p. 289.) a Scholiasta quodammodo monstrati nullum apud Grammaticum nostrum vestigium.

2. Antiopae.

Amphio Iyram a fratris vituperiis vindicaturus a Mercurio inventam appellatamque monebat:

Ἀύρα βῶν γὰρ ῥύσι' ἐξελύσατο.

Sic haec a Matthia Dindorfioque praetermissa emendavi in Eustath. Prooem. Pind. p. 26.

3. Melanippae.

Melanippae τῆς σοφῆς argumentum praeclare enarravit Gregorius Corinthius VII. p. 1313. Walz. Fragmentorum autem numerum augere licet tribus versibus nobilissimis, quos servavit scriptor vitae Euripideae a Rossignolo Gallo editus, repetitus autem a Welckero Nov. Mus. Rhen. I, 2. p. 297 sqq. Λέγουσι καὶ ὅτι γυναῖκες διὰ τοὺς ψόγους οὓς ἐποίει εἰς αὐτὰς διὰ τῶν ποιημάτων, τοῖς Θεσμοφορίοις ἐπέστησαν αὐτῷ βουλόμεναι ἀνελεῖν, ἐφείσαντο δὲ αὐτοῦ πρῶτον μὲν δι' αὐτὰς τὰς Μούσας, ἔπειτα δὲ βεβαιωσαμένου μηκέτι αὐταῖς (I. αὐτὰς) κακῶς ἐρεῖν. Ἐν γοῦν τῇ Μελανίππῃ περὶ αὐτῶν τάδε φησί·

Μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος

ψάλλει κενὸν τόξευμα καὶ κακῶς λέγει·

αἱ δ' εἰς ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω.

Alterius versus ψάλλει sincerissimum esse docuit Hermannus Opuscc. T. V. p. 203. allato Bacch. v. 785. Illis Melanippae versibus compellatus nescio quis liberalissimam illam sententiam mitigasse videtur his quae sunt fr. XIV.

*Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.*

4. *Palamedi*

animus est vindicare versum in Cramerii Ann. II. p. 258, 2. servatum: *Σκόλοπος· διὰ τοῦ ὁ ἢ παραλήγουσα· Εὐριπίδης·*

Τίς ἔσθ' ὁ μέλλων σκόλοπος ἢ λευσμοῦ τυχεῖν;
Intervenit aliquis — sic opinor — quum Palamedem lapidibus obruturi sunt Danaï. De σκόλοπι Graecis in necandis maleficis non inusitatis cfr. Electr. 899. Iph. Taur. 1430. et expende complexum illum saevissimorum cruciatuum apud Aesch. Eum. 180 sqq. Cfr. Wachsmuth. Antiqq. Græc. II, 1. p. 187. 438 sq.

5. *Plisthenis.*

Ad Chiliadd. suarum librum XII, 341. Tzetzes ipse adscripsit haec apud Cramerum Ann. III. p. 373, 18. *Εὐριπίδης μέμνηται διφθερῶν λέγων ἐν Πλεισθένει·*

*Εἰσὶν γὰρ, εἰσὶ διφθέρα μελεγγραφεῖς
πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων.*

Qui locus in Nitzschii rem facit, quem vide de usu τῶν διφθερῶν disputantem in Melett. de hist. Hom. I. p. 70 sqq. Ne quis autem arripiat hunc locum, quo oracula Delphica scripto concepta fuisse approbet, Euripides intelligebat collectiones oraculorum Pythicorum, quae illac aetate universam Graeciam pervagabantur. Et sic video poetae mentem intellexisse Welckerum Cycl. Ep. p. 381.

6. *Stheneboeae.*

Argumentum descripsit Scholiasta Mediceus Greg. Corinth. VII. p. 1321. Walz. Ex eodem Scholiasta discimus, versus Euripideos ab Aeschine in Timarch. p. 21. Taylor. (41. Dindorf.) allatos ex Stheneboea derivatos esse: quare apud Stobaeum duo priores versus ex Oedipo non recte cum duobus posterioribus coaluerunt, v. Oedipi fr. III. Matth. Aeschinis verba haec sunt: *Ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἦπτον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ σωφρόνως ἔρᾶν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος λέγει που·*

Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρωσ

ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἶην ἐγώ.

Scholiasia igitur annotat haec: Ταῦτα λέγει Εὐριπίδης ἐν Σθενεβοῖα τῷ δράματι, εἰςάγων τὸν Βελλεροφόντην γνωμολογοῦντα. Ut alterum Hippolytum. Ex eadem ῥήσει Bellerophontis et fr. II. est et nobilissimum illud fr. III.:

Μουσικὴν ἄρα

"Ερως διδάσκει καὶ ἄμουσος ἢ τὸ πρῖν.

7. Incertae fabulae.

Cramerii Ann. Oxon. I. p. 122, 8. Τὰ εἰς μὸς λήγοντα τῶ ὀ παραληγόμενα δισύλλαβα μονογενῆ πάντα βαρύνεται, εἰ μὴ διάφορον εἶη τὸ σημαϊνόμενον· γόμος, νόμος, τρόμος, δρόμος· εἰ δέ τι ὀξύνεται, πρὸς διάφορον σημαϊνόμενον·

Νόμων κατὰ τρομὸν δρόμημα γηραίου ποδός, Εὐριπίδης. Scripserim:

Νωμῶν τρομὸν δρόμημα γηραίου ποδός.

Sauppio in v. νόμιον aut τρομὸν videbatur latere aut ante νόμιον excidisse. Et est hoc sane verisimile. Scripserat Grammaticus fortasse: τρόμος καὶ τρομός· Τρομὸν δρ. κτλ. Ceterum δράμημα an δρόμημα dederit Euripides decerni vix potest: codex Oxoniensis δριμη^μ (sic) exhibet. Utramque formam probam esse docet Lobeckius post Phrynich. p. 618 sq., δράμημα testimonio Herodiani vindicans a dubitationibus Blomfieldii. Adde Ellendt. Lex. Soph. I. p. 447. De adjectivis illis τομός, τρομός, τροχός rell. idem mihi Lobeckius appellandus est ad Soph. Ajac. v. 815.

8.

Cramerii Ann. Oxon. II. p. 452, 15. Κέρχνη· Ἄριστοφάνης "Ορνισιν (v. 1181.)·

Κέρχνης, πυρίορχις, γύψ, κύμινδις, ἀετός.

"Ολωσ τοσοῦτος καὶ φιλοξενέστατος,

Εὐριπίδης. (Codex Euripi^π).

In altero versu, qui Euripidis esse videtur, scite Cramerius ὁ λῶστος οὔτος καὶ φιλοξενέστατος reponendum vidit. Is de ἀετῶ sermonem esse statuit. Quod credible non est. Mihi locus luxatus esse videtur. Ceterum in Avibus rectius editi:

Κερχνης, τριόρχις, γύψ, κύμινδις, ἀετός.

9.

Crameri Ann. Oxx. I. p. 182, 11. et Etym. Gud. p. 230, 29. *Λέγουσι (οἱ φρυσκοί) δ' αὐτὸν αἰθέρα (recte Et. Gud. αὐτὸν τὸν αἰθέρα) Δία εἶναι, ὅτι ἔμπυρός ἐστι (ἔμπειρος Gud.) καὶ ζῆ (ζέει recte Gud.)· Εὐριπίδης (om. Gud.)· Ἄλλ' αἰθέρ τι κτίσε κόρα, Ζεὺς ὃς ἀνθρώποις ὀνομάζεται.*

In Et. Gud. paullo emendatius scriptum est *τίπτει σε*, sed minus recte *κόρας* et *Ζεὺς ὃς ἀνθρώποισιν ὀνομάζεται*. Ex cod. Barocciano 50. fol. 301. Cramerus affert *τίπτει σε κόρα, Ζεὺς ὃς ἀνθρώποισιν ὀνομάζεται*. Dicebat igitur aliquis ad filiam aliquam Iovis: *Non te Iupiter,*

Ἄλλ' αἰθέρ τίπτει σε, κόρα,

Ζεὺς ὃς ἀνθρώποισιν ὀνομάζεται.

Ut facile agnoscas Anaxagoreae disciplinae alumnum.

10.

In eodem volumine Crameri Anecd. exstant loci aliquot Euripidei, qui utrum jam noti sint an minus, in tempore haereo. Sic p. 254, 19. haec:

*Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω,
πόνῳ δὲ καὶ γενναιότητι καὶ ἐπιεικείᾳ
ἄρετῆν ἐπεκτέησατο.*

Alterius versus emendationem probabilem non habeo. Incertiore reprimō. Jam video esse haec eodem modo scripta fr. inc. fabb. LXXXVIII.

Ibidem p. 255, 11. *Ὅτι σύνεργεῖ ὁ θεὸς τοῖς ἀπολαῦσαι θεραπείας ἐφιμένοις ὁ αὐτὸς τραγοποιὸς (sic) ἔφη·*

Τῷ δ' αὖ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Fr. Inc. Fab. CLVI. Dindorf.

Φιλῆ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

Cfr. Aeschyli fr. 277. Perss. 742. Denique ibidem p. 316, 14. *Κατὰ τὸν Εὐριπίδην· Ἡδονὴ πανταχοῦ ἐστὶ καὶ πάντα δι' ἡδονῆς γίνονται.* Numeri hi fuerint:

Ἡδονὴ δὲ πανταχοῦ ὅτι πάντα καὶ δι' ἡδονῆς γίνονται.

Euripidem auctorem videntur habere, alia ut mittam, quae affert Herodianus qui simulatur *περὶ Σολοικισμοῦ* in Boissonadii Anecd. III. p. 245 sqq. Sic ille: *Λιτατικὴν ἀντὶ δοτικῆς·*

Χείρας δὲ Τρώων ὄπλ' ἔδωκαν Ἑλλάδος, ἀντὶ τοῦ δοτικῆ χρήσασθαι· χερσὶν δὲ Τρώων ὄπλ' ἔδωκαν. Schoellius in Tragodum. I. p. 383. Sophoclem versiculi auctorem esse conjicit.

Pergit: *Καὶ πάλιν ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικῆν·*

Τιμᾶν Μακεδόνων εἶνεκ' εὐανδρησίας, ἀντὶ τοῦ αἰτιατικῆ χρήσασθαι, Μακεδόνας τιμᾶν. Vox εὐανδρησία nova: possit ex Archelao esse.

Rursus p. 249. *Περὶ δὴ πρῶτον αὐτὸ γίνεται σολοικισμός, ὅταν τις τῷ πάσχοντι ἐνεργητικὸν ῥῆμα περιάψῃ, οἷον Ἐγάμησεν Ἑλένη τὸν θεοῖς στυγούμενον.*

Ἐδει γὰρ τὸ παθητικὸν τῆ γυναικὶ περιάψαι, ἐγαμήθη Ἑλένη. Potius dedebat ἐγήμαθ' Ἑλένη.

Et p. 253. *Ἔσθ' ὅτε δέ τινες, ἀντὶ τοῦ παρωχημένου χρῆσθαι τῷ ἐνεστῶτι χρῶνται, οἷον·*

Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ Τυνδάρεω κόρην μίαν, ἀντὶ τοῦ ἐγάμησε.

Postremo p. 255. *Γίγνεται σολοικισμός, ὅταν ἀντὶ προτακτικοῦ χρῆσθαι τις τῷ ὑποτακτικῷ·*

Τοῖων γὰρ ἀνδρῶν σπέρμ' ἔδωσεν Ἑλλάδος τῆς κατὰ Τροίαν.

Sed piget diutius in talibus sordibus volutari. Omisi in his fragmentis Euripideis ea quae in Papyro Musei Regii reperta singulari libello post Letronnium edidi. Si qua autem proposui quae in fabulis Euripideis exstant iis quas nostris manibus terimus, oblivio mea habebit excusationem perfacilem, siquidem reputamus, vel summis accidisse philologis, ut ederent verbi gratia epistolam Ciceronianam tanquam a semet demum e codice prolatam, indignam autem illam summo Cicerone; — quae tamen epistola in omnibus exemplaribus editis loco suo per saeculorum decursum lecta esset citra suspitionum turbamenta —: aliis, ut carmen elegantissimum incerti scilicet poetae cum summa laetitia a putredine membranarum vermiumque morsibus assertum in dias luminis auras ab ipsis demum provectum gloriarentur. Et erat carmen in elegiis Ovidianis.

Hac occasione utar, ut duos errores corrigam, quos in libello illo Letronniano commissos intellexi. Primum versiculus ille p. 6. allatus:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμονεῖν
 non effectus est, ut cum Letronnio statuebam perperam, ex
 loco Augae: Κούδεις διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ, sed est
 versus Supplicum 281. leviter vel a Stoico ipso vel a librario
 immutatus, εὐδαιμονεῖν scripto pro Euripideo εὐδαιμονοῦν:

Τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς

οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν.

Deinde qui p. 14. exstant versus Euripidei:

Οὐκ ἦν ἄρ' οὐδὲν πῆμ' ἐλευθέραν δάκνον
 ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία

tunc non memineram prolatos esse a Clemente Alex. Stromm.
 II. p. 463. Potter. Ἄλλ' οὐδὲ Αἴας σιωπᾶ, μέλλον δὲ ἐαν-
 τὸν ἀποσφάττειν κέκραγεν· Οὐδὲν οὖν ἦν πῆμα ἐλευ-
 θέρου ψυχὴν δάκνον οὔτως ὡς ἀνδρὸς ἀτιμία·

Οὔτως πέπονθα καί με συμφορᾶς ἀεὶ

βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει

λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον.

Suevernio haec Thressis Aeschyli vindicanti assensi sunt prae-
 ter alios Welckerus Trilog. Aesch. p. 439. et Hermannus in
 Dissertatione de Aeschyli Tragoediis fata Ajacis et Teucris com-
 plexis, edita illa Lipsiae 1838., p. 13. Ibi Hermannus priores
 duos versus ab aliis varie in ordinem numerosque suos red-
 ductos — vide Lobeckium ad Ajac. p. 124. — sic reficiebat:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν πῆμ' ἐλευθέρου δάκνον

ψυχὴν τοσοῦτον ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

Et admovit profecto propius ad veritatem hos versus, quos
 salvos custodivit Philosophus Parisinus. Quum autem ver-
 sus Euripidis esse satis certo teneamus, tres autem illi versus
 Clementini jure Aeschylo addicantur: injuria in unum confla-
 tos esse perspicias. Et quisquam fieri potuisse putet, ut Tela-
 monis filius illa proloqueretur! Clementi ista sententia Euri-
 pidea in mentem venit Ajacis Aeschylei orationem apposituro.
 Hinc apparet, cur verba Euripidis memoriter citata numeris
 suis sint soluti. Quos ne quis in posterum cum versibus Ae-
 schyleis copulet, cavebunt unci quibus cingendi sunt, utpote a
 Clemente ipso inserti, sententiam Euripideam in Ajacem illum
 eximie quadrare recordato.

Parergon V.

Spicilegium fragmentorum Menandrorum.

1. *Carchedonii* fragmentis addenda haec in Appendice Stobaei Florent. p. 35, 18. Gaisford.

"Ἔργον ἐκ μακροῦ χρόνου
ἀνοϊαν ἡμέρα μεταστῆσαι μιᾷ.

Frid. Jacobsius in Lectt. Stob. p. 149. ἀνοϊ' ἐν ἡμέρα emendabat locique sententiam hanc esse statuebat: *Dementia est, longi temporis opus uno die immutare velle.* Sanissima vero vulgata, cujus haec est sententia: *Est aliquid, dementia diuturnam die immutare.* De hac potestate verborum ἔργον ἐστὶ (nobis: *das will was sagen*) praeter alios dixit Van Goensius ad Porphyry. de antro Nympharum p. 4. Extra dubitationem ponit explanationem nostram alter locus Menandri qui est

2. ex *Philadelphus* eodem loco p. 35, 18.

Οὐ ῥάδιον
ἀνοϊαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χρόνῳ.

Quod supra ἔργον ἐστὶν dixerat poeta, h. l. οὐ ῥάδιον dixit.

3. *Μισουμένου* eximium fragmentum, si modo Meinekius vere coniecit, p. 117. exstat ab Scholiasta Hermogenis servatum. Miles gloriosus haec jactat:

Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Ἀγαλλία
καὶ μετὰ Μενοίτα καὶ μετὰ Περδίικκα πάλιν
καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Versu altero μετὰ ** νύκτα καὶ Περδίικκα vulgata est scriptura: in Walzii Rhett. V. p. 485. eadem corruptela quae apud Aldum quattuor codices inquinasse narratur. Eximie medetur codex Venetus. Menoetan intellige illum, qui cum Meleagro ἠθροισε τοὺς πλανωμένους τῶν Εὐμένους τε καὶ Πύθωνος συνήθων, εἰς ὀντακασίους ἰππεῖς, quibuscum latrocinium exerceret, v. Diod. Sic. XIX, 47. De Calla dixit Meinekius, cujus emendatio est μετ' Ἀγαλλία. Qua quidem correctione nomen Graecum lucramur, ordinum ductor ejus nominis, qui illis temporibus res gessisset, non videtur monstrari posse. Sed variae librorum corruptelae emendationem illam non magnopere commendat: codex Venetus habet με, ταίχμια, Parisinus cum Aldo μετ' ἀημαῖα, tres alii libri μεταγμαῖα. Hinc mihi nata suspicio scribendum esse Ἀλκίεα-

de quo fratre Perdiccae vide Diod. Sic. XVIII, 29. Versu tertio Reisigius καὶ νῆ (sic Walzsius) μὰ Δία τρίτον γε μετὰ Κινηοία emendabat, paullo aliter Meinekius, non reprobans ille quidem Reisigianam conjecturam, in Addend. et Corrig. p. 569. Καὶ νῆ μὰ Δία γε τρίτον ἔτος μετὰ Κινέα.

4. Περιχειρομένης fragmenta locupletari possunt eximiis his versibus, qui sunt in Appendice Flor. Stob. p. 20, 11. Μενάνδρου Περιχειρόμενοι· (1. Περιχειρομένη)

Οὕτω ποθεινόν ἐστὶν ὁμότροπος φίλος·
οὐδείς ἐστὶ μοι
ἀλλότριος, ἂν ἢ χρηστός· ἢ φίσις μία
πάντων, τὸ δ' οἰκεῖον συνίστησιν τρόπος.

Versu 1. οὕτω Gaisfordius. Codex τῶ. Reliqua rectius distinxi. Ultimo versu codex βίος τρόπος. Forsitan illud praestiterit. *Natura, ait, eadem est omnium: familiaritates autem conciliat consuetudo.*

5. Πωλουμένους tangit Grammaticus Crameri Ann. Oxx. IV. p. 310, 24. Ἀπὸ τοῦ δηλοῦντος τὸ ποιήμα γραμματικόν· μέμνηται τοῦ ὀνόματος (vocis γραμματικός) Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις.

6. Ψοφοδεοῦς, ex qua fabula perpauca habemus servata, fragmentum est apud Grammaticum Baroccianum in Museo Philol. Cantabrig. II. p. 113. Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ·
Ἐπίσημον αὖ τὴν ἀσπίδ' εἰς Διὸς στοὰν
ἀνέθηκαν.

In Boissonadii Ann. Grr. p. 240. legitur ἐπίσημον οὖν et εἰς τὴν τοῦ Διὸς Στοὰν ἀνέθηκαν. Et τὴν etiam codex Baroccianus. Apud Herodianum qui dicitur Boissonadii l. c. p. 257. Καὶ ἐν ψεύδει ἐπίσημον male habita restant, reliqua intercederunt.

7. Fragmentum inc. fab. CCLXVII. ex Scholiis Aristidis p. 3. Frommel. altero versu augeri potest:

Ἕλληγνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες
καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν τινός.

8. P. 299. Meinek. qui exhibetur versiculus, ei ab utroque latere comites adjungo duos versus ex Append. Flor. p. 31, 11.

Ἄσὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριτον φύσει·
ἄμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις,
ἦν θεόμενος τοῦ ἀθανάτου ἕξειν ἔφη.

Versum medium cognoveramus ex Zenobio I, 81. Ausonium jam apparet Menandreis liberius usum esse Epigr. CXI.

Nil homine terra pejus ingrato creat.

Vicinus, hospes, notus, ignotus, cliens,

Et si qua genera sunt id civium genus,

Si quid petenti promptus opus impertias,

Ut misereare, gratia actutum perit.

9. Append. Flor. p. 76, 17. *Μενάνδρου·*

Οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστι τ' ἀληθῆ λέγειν·

ἀδύνατον, ὡς ἔοικε, τ' ἀληθὲς λαθεῖν·

ἐὰν ἐγὼ φῶ νῦν ἔχειν βακτηρίαν

χρυσῆν, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον;

ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Primo versu ἐστι interpositum a me est.

10. Ibidem p. 12, 2. *Μενάνδρου·*

Οὐχ ὁ λόγος αὐξιε τὴν τέχνην περισσὸς ὦν,

ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

11. Ibidem:

Τί δ' ὄφελος εὖ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῆ;

Aberat εὖ.

12. Ibidem p. 13, 4.

Ὁ μὲν λόγος σου καὶ κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ,

τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἶμον ἐμπορεύεται.

Versu priore Jacobsius Lectt. Stob. p. 147. πᾶς κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ. Mihi lenius placet παῖ. Altero versu fortasse ἐμπορεύεται scribendum erit.

13. Ibidem p. 14, 8.

Ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἐκάστου λαλῶν
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.

14. Ibidem p. 23, 7.

Γυναικὶ δ' ὅστις ὄρκον ὀμνύων ἀνήρ

μηδὲν ποιεῖ δίκαιον, εὐσεβῆς ἀνήρ.

15. Ibidem p. 31, 10.

Οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἔχει

διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβῶν.

Jacobsius Lectt. Stob. p. 149. adjecit ἔχει.

16. Ibidem p. 35, 1.

Μανθάνειν·

οὔου δ' ἂν ἔργου τυγχάνῃς ἄπειρος ὦν,

τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδότηων καλόν.

17. Ibidem p. 35, 4.

Πολὺ κρείττον ἐστὶν ἔν καλῶς μεμαθηκέναι,
ἢ πολλὰ φάυλως περιβεβλησθαι πράγματα.

18. Ibidem p. 35, 14.

Ὅταν λέγῃς μὲν πολλὰ, μανθάνῃς δὲ μῆ,
τὸ σὸν διδάξας τοῦ μὸν οὐ μαθὼν ἔση.

19. Cramerii Ann. Oxh. I. p. 255, 22.

Ὅρω τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
παρὰ Μενάνδρω. At is versus est Arist. Plut. 382. Excidit
versus fr. inc. fab. CCVII.

Καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν
αὐτὸν καταλαβών.

20. Ioannes Toni. παραγγ. p. 36, 32. Dindorf. Οἷκει
παρὰ Μενάνδρω ἀντὶ τοῦ οἷκοι. In locis apud Meine-
kium p. 55. 71. est οἷκοι.

21. Syriani Walzii Rhett. IV. p. 98. Διαβολὴ ἐπὶ δια-
βολῆς αὐτῆς τάττεται, ὡς παρὰ Μενάνδρω.

Οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος γραῦς ἔνδον,
καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

Menandro forsitan οὔτοι et ἔνδοθεν reddenda fuerint.
Ἐνδοθεν similiter usurpatum fr. inc. fab. XII, 3. Mirum
vero, in versu Menandreo non διαβολὴ vocis, sed διάβολος
adjectivi usum ostendi.

22. Doxopater Walzii II. p. 251. Τὸ Μενάνδρειον·
Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.

23. Grammaticus περὶ σολοικισμοῦ in Mus. Philol. Can-
tabrig. II. p. 111. Γίνεται σολοικισμὸς οὕτως ὡς παρὰ Με-
νάνδρω.

Θυγάτριον ἢ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι
ἢ δόξαν ἢτοι διαβολήν.

Ἐχρῆν γὰρ ἢτοι δόξαν ἢ διαβολήν. Eadem Boissonad.
Ann. III. p. 237., ubi scriptor illius libelli vocatur Polybius
Sardianus. Vel ipsum Apollonium fugit locus Menandri, qui
Syntaxi IV, 1. p. 306. ἢ — ἢτοι dici omnino negat. Sed
habemus praeter Menandrum locum Pindari, v. Boeckh. Err.
Pind. 103. Lobeck. Soph. Ajac. p. 146. not. et Hartungium
de Particc. Grr. II. p. 257 sq., qui Aeschyleo versui Agam.

465. (nam falso nominavit Prometheum) eundem usum obtrusit infelici conjectura.

24. Ibidem p. 113. *Παρά Μενάνδρου·*

Καθιζάνει μὲν ἐνίοτ' εἰς τὰ σήσαμα.

Eadem Boissonad. Ann. Grr. III. p. 340. et 257., ubi editor monuit, *σήσαμα* dici videri τὸν τόπον οὗ ἐπωλεῖτο, Moeris s. v., ubi vide Pierson. p. 351 sq. Bernhardy Synt. p. 57.

25. Ibidem cod. Barocc. 50. fol. 318. *Χαλεφῆς· ἀπὸ τοῦ χαλέπτω·*

Σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφῆς, ὦ πάτερ.

Cramerus Menandri esse suspicatur. Scribe *χαλεφθῆς*.

26. Schol. Demosth. Bavar. p. 93. *Ἀργούρας παρὰ Μενάνδρου Ἀργυρᾶς.* Dicebatur ea urbs Chalcidensium *Ἀργουρα*, *Ἀργουσα*, *Ἀργυρᾶ*, v. Demosth. Mid. p. 558, 16. Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 13, 20. Arcad. p. 97, 4. 10. Lobeck. Aglaoph. p. 1132.

27. Herodianus *περὶ ἀκυρολογίας* Boissonad. Ann. III. p. 269. *Τὸ μὲν ἑαυτοῦς ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοῦς λεγομένων ἐστίν, οἷον Αἴας ὁ Τελαμώνιος καὶ Μενοικεὺς καὶ Κρέων ἑαυτοῦς ἀπέκτειναν, τουτέστιν ἕκαστος ἑαυτόν· τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων, οἷον Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀπέκτειναν, τουτέστιν ἕτερος τὸν ἕτερον. Ὅθεν καὶ Μένανδρος ὁ Κομικὸς ἀκυρολογεῖ λέγων·*

Οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἰμι σῶς·

Alter codex *αὐτοῖς* et *σῶς*. Fr. Inc. Fab. CCCVI. ex Eustathio: *Οὐκ ἠρέσαμεν ἑαυτοῖς.* Qui eundem locum indigitat. Scribe:

Οὐκ ἠρέσαμεν αὐτοῖσιν, ἤδη δ' εἰμι σῶς.

Non placēbamus nobis: nunc autem missa societate saluus sum.

28. Crameri Ann. Oxx. IV. p. 254, 21. *Μενάνδρου·*

Γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

Proverbiale dictum, quod compares cum illo apud Zenobium II, 38. *Ἀετοῦ γῆρας κορύδου νεότης*, ubi vide quae annotavimus.

29. Scholiasta Parisinus Aeschinis *περὶ Παραπρροσβ.* §. 179, 8. (editus ab I. Bekkero in Commentatt. Soc. Reg. Berolin. 1836. p. 252.) *Δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικρὰ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίσεσθαι· Διὸ καὶ Μένανδρος φησὶ·*

Φιλόνηκος δὲ ἐστὶ καὶ μία γυνή

εἰς μῆνιν.

Nonne Scholiastae verba arguunt sic scripsisse poetam:

Φιλόνεικος δ' ἐστὶ καὶ πικρὰ γυνή

εἰς μῆνιν —?

30. Michael. Syngeli Syntax. apud Cramerum Ann. Græc. IV. p. 273, 9. Ἡ δὲ ἀναγκαιότατα (sic) γίνεταί ὑποκοριστικά, ὡς εἰάν ὁ αἰτῆ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν, ᾧ κέχρηται οἱ κωμικοί, ὡς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρω λεβήτιον.

31. Ibidem p. 351, 24. Βούλει, ὥσπερ παρὰ Μενάνδρω·

Βούλει τι Κνήμων, εἰπέ μοι.

In Bekkeri Choerobosco p. 1290. τι omittitur.

32. Ibidem p. 368, 26. Παρήειν, ἐξήειν, ὡς παρὰ Μενάνδρω·

Ἀπήειν τῶν τόκων τόκους ἔχων.

Legebatur ἀπήει, quod correxi ex Choerobosco Bekkeri p. 1294., ubi exstat: ἀπήειν τῶν τόκων ἔχων τόκους.

33. Ibid. p. 420, 2. Ἐλεῶ, ἐλεῖ, καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπῶν·

Ἐλεεῖται ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται ἡθύτατος.

Choerobosco Bekkeri p. 1369. γλυκύτατος rectius scriptum custodivit. Scribe:

Ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Elisus in v. ἐλεεῖθ' sequente brevi vocali diphthongus ne quem offendat, adeundus Meinekius Menandr. p. 514. Cf. fr. CCCXXX.

34. Ibidem p. 412, 25. Ἐστιῶ σημαίνει τὸ ἀριστοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρω·

Ἐστιᾶν τοὺς φίλους.

Cfr. Κερκυράλου fr. I. p. 54. Meinek.

35. Ibidem p. 413, 3. Τὸ ἕτερον σημαίνον, λέγω δὲ τὸ ἐρῶ, ἐρᾶς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς ἔχω, διὰ τοῦ ἡ γίνεταί κατὰ τὸν παρωχημένον, οἷον ἤραρον (ἤραον) ἤρων ἄρμολογῶ· Καὶ νῦν δ' ἐρῶ παρὰ Μενάνδρω. An:

Ἡρων, ὁμολογῶ, καὶ νῦν δ' ἐρῶ?

36. Menandro vindicaverim quae exstant ibidem p. 253, 26.

Φύλλων λαγωὺς ἐκφοβοῦσιν οἱ κτύποι,

ἄνδρας δ' ἀνάδρους αἰσικαὶ τῶν πραγμάτων.

37. Non alium videntur auctorem habere haec p. 328, 15.

Εσὶ λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Σκηψις εὐρεθήσεται, λόγος τις.

38. Et illa p. 328, 8. "Ἐστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ·

"Ἦδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ δράματος.

39. Et haec apud Doxopatrum Walzii II. p. 289.

Οὐχ ὁ Τρόφιμος σου πρὸς Θεῶν, Ὀνήσιμε;

Bekkeri codex Parisinus in Ann. Grr. III. p. 1178. ονησι με. Παρὰ Μενάνδρῳ τρόφιμον esse τὸν θρέψαντα τὸν δεσπότην docent Scholia Aristidis p. 22. Frommel. Hinc litera minuscula reponenda erit. In fr. 2. incert. fabb. p. 188. emergit quidem Trophimi nomen.

40. Walz. Rhett. VII. p. 4. vel Bekker. Ann. III. p. 1179.

Ἐπαπορητικόν·

Δᾶός ποτ' ἦλθε, τίνα ποτ' ἀγγέλλων ἄρα;

Libri τί ποι': τίνα Spengelius. Possis τί δέ ποτ' ἀγγέλλων. De Menandri κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις Δάοις τισὶ καὶ Γέταις vide Galenum apud Meinekium p. 47. —

Sciens praetermisi quae alia exstant in Boissonadii Ann. Grr. I. p. 11 sq., p. 16., 124., 147 sqq. et versus a Davide Philosopho servatos, quos post Fr. Halmium tractavit God. Hermannus in Zimmermanni Diar. Philoll. 1835. p. 1118.

IV.

De Maesone, comoedo Megarensi.

Maesonis Megarensis, facetissimi hominis, memoriam paene intermortuam resuscitare, quantum quidem fieri posset, allaboravi in Censura Paroemiographorum Graecorum a Gaisfordio editorum, quae legitur in Nunciis Literar. Gottingensibus 1837, 85 sq. Qua disputatione quum viris quibusdam eruditissimis non male historiae primordiorum comoediae antiquae Atticae consultum videretur, operae pretium mihi facturus videbar, si eam secundis curis limatiorem ab oblivione et situ Ephemeridum vindicavissem. Ea enim sors serius ocus manet disputationes per diariorum latibula dispersas.

Quam Walzcius in Rhetorum Graecorum Vol. II. p. 10 sq. ex codice Angelico protulit praefationem ignoti Grammatici collectioni cuidam proverbiorum praemissam, Diogenianum habere auctorem, cujus proverbiorum farraginem etiam nunc usurpamus, fidem facit titulus codicis Parisini, ex quo eandem praefationem a Bastio descriptam repetiit Gaisfordius Paroemiogr. Praef. p. V., in quibusdam auctiorem et vitiis paullo minus inquinatam. Diogeniani autem copias maximam partem ex penu instructissimo Lucii Lucillive Tarrhaei depromptas fuisse demonstravi in editione nostra Paroemiographorum p. 177 sq., ubi suo loco reposui praefationem Diogeniani, hoc est in fronte proverbiorum Diogenianorum.

In ea praefatione maxime is nos advertit locus, qui est de veriloquio vocis *παροιμία* et de *αἰνῶις* cum adagiis ex sententia veterum cognationis vinculo ligatis. Is locus his conceptus verbis est: "Ἔστι δὲ ἡ παροιμία τρόπος καὶ τῆς καλουμένης ἀλληγορίας· παράκειται δὲ αὐτῇ λόγος αἶνος Αἰσώπειος — aut haec verba ἢ particula interposita dissepienda sunt aut inducenda αἶνος vox, quae ex iis quae sequuntur alieno loco infarta videtur — Καρικὸς αἶνος, Συβαριτικὸς

λόγος, Κύπριος, Λιβυκὸς αἶνος, Μαισωνικὴ παροιμία· μάρσιπος.

Codex Angelicus quum pro emendata Parisini scriptura praeberet *μαισωπικὴ παροιμία*, Walzcius καὶ *Αἰσωπικὴ παροιμία* scribendo locum corrupit. Nam neque Aesopi fabulae *παροιμίας* vocitatae unquam sunt, ut opinor, et *λόγος Αἰσώπειος* in superioribus locum invenerat suum. Certum igitur est, a Diogeniano vel eo quem sectatus est auctorem, juxta *αἶνους* et *λόγους* more veterum Grammaticorum operosius dissectos, tanquam speciem quandam adagiorum *Μαισωνικὴν παροιμίαν* exhibitam fuisse.

Erunt qui cum eadem *παροιμία* sequens *μάρσιπος* aliquo demum vinculo cohaerere sibi persuadeant. Nec infitior me eam in sententiam multa volvisse et movisse: promovī nec hīlum. Ita potius sentio, latere nomen ejus scriptoris, cujus disputationem compilasset Diogenianus. In qua sententia non mediocriter confirmavit me id quod Ammonius p. 6. Valck. post persimilem disputationem, quae nec ipsa diversa narratione nititur, addit: *ὡς φησι Λούκιος* (vel *Λούκιλλος*) *Ταῖς ῥαῖτος ἐν τῷ ἄ παροιμιῶν*. Cujus tamen nomen quum nimis dissideat ab utriusque codicis corruptela, audaculum fuerit in locum vocis *μάρσιπος Tarrhaei* appellationem reducere.

Unde autem, ut jam ad rem de qua agitur veniamus, *Μαισωνικῆς παροιμίας* appellatio pullulaverit, non difficile est ad declarandum. Novimus Maesonem, comoedum Megarensem, de quo accurate perscripserat Aristophanes Byzantius, cujus librum *περὶ προσώπων* quum reliqui, qui meminere ejus hominis in usum vocaverunt tum accuratius excerpserit Athenaeus XIV. p. 659, A sq. *Ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσιωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον Μαίσιωνα. Χρῦσιππος δ' ὁ φιλόσοφος* (p. 236 sq. Bagnet.) *τὸν Μαίσιωνα ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι οἶεται κεκλήσθαι, οἷον τὸν ἀμαθῆ καὶ πρὸς γαστέρα νενευκότα, ἀγνοῶν ὅτι Μαίσιων γέγονε κωμωδίας ὑποκριτῆς Μεγαρεὺς τὸ γένος, ὃς καὶ τὸ προσωπεῖον οὔρε τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον μαίσιωνα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ὁ Βυζάντιος ἐν τῷ περὶ προσώπων, εὐρεῖν αὐτὸν φάσκων καὶ τὸ τοῦ θεράποντος πρόσωπον καὶ τὸ τοῦ μαγείρου. Καὶ εἰκότως καὶ τὰ τούτοις πρέποντα σκώμ-*

ματα καλεῖται *Μαίσιωνιά*. μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοὶ τινες, ὡς παρὰ *Μενάνδρω* ἐν *Ἐπιτρέπουσι* (p. 64. Meinek.). Καὶ *Φιλήμων* δὲ πού φησι (p. 411. Meinek.).

Σφίγγ' ἄρῳεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
εἴληφ'. ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν μὰ τοὺς θεοὺς
ᾧν ἂν λέγῃ συνήμι· καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος γὰρ ἐστίν.

Τὸν δὲ Μαίσιωνα (*μάσιωνα* codex B) *Πολέμων* ἐν τοῖς πρὸς *Τίμαιον* ἐκ τῶν ἐν *Σινελίᾳ* φησὶν εἶναι *Μεγαρέων*, καὶ οὐκ ἐκ τῶν *Νισαίων*.

Paullo obscurius Hesychius Chrysippi Aristophanisque placita refert s. v. *Μαίσιων· μαγειρεῖον· ἄλλοι βόρον* (i. βορὸν) ἀπὸ τοῦ *μασᾶσθαι*. In his *μαγειρεῖον* est a Musuro, a recentioribus criticis, ut a Valesio, in *μάγειρον* vel *μάγειρος* demutatum. Hesychii manum monstrat codex Venetus, in quo signate exstat *μαγειρεῖον*, h. e. *coculus*, ut vulgo *μαγειροῖκος* dicitur. Rursus Hesychius s. v. *Τέττιξ· ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀιτικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρεταὶ ξένοι· οἱ δὲ ἐντόπιοι Μαίσιωνες*. Hoc loco Hesychius aut supine contraxit quae teste Athenaeo Aristophanes exposuerat de personis τοῦ *θεράποντος* et τοῦ *μαγείρου* a Maesone inventis aut vitiatus locus est. Quis enim *ὑπηρετας* τῶν *μαγείρων* inaudivit? Tentabam οἱ τῶν *μαγείρων ὑποκρίται*: sed ne id quidem vacat dubitatione. Nunc οἱ τῶν *μαγειρείων ὑπηρεταὶ* necessarium esse statuo, h. e. *culinarum servi*. Tertia exstat Maesonum memoria apud Hesychium s. v. *Μούσιωνες· οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων. καὶ οἱ τεχνῖται. Codex τεχνῖται*. Corrupta vero glossa et ex duobus, puto, articulis male conflata. Nam *Μούσιωνες* prava videtur esse scriptura pro eo q. e. *Μαίσιωνες· οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων*. Altera illa explicatio καὶ οἱ τεχνῖται reedit ad *Μούσιωνες* recte scriptum. Nam *μουσικοὺς τοὺς τεχνῖτας* ἔλεγον, ut perscripsit idem Hesychius. Sed quod *Μούσιωνες* ad priorem explicationem relatum vitium traxisse arguebam: licebit opitulari Hesychii fidei, si mecum ponas, poetas Comicos *Μαίσιωνες* istos garrulos et ineptos homunculos honorifico scilicet et magnum sonituro verbo in *Μούσιωνες* joculariter transformasse.

Ex eodem Byzantio Aristophane profecerat Verrius Flaccus, ex quo in Festi Schedis Pomponii Laeti p. 168. Lindemann., p. 134, 19. Mueller. haec restant: *Moeson persona comica appellatur aut cocis aut nautae aut ejus generis; dici ab inventore ejus Moesone comoedo, ut ait Aristophanes Grammaticus.* Et Paullus Diaconus: *Maeson persona comica ab inventore dicta.*

Disceptatum igitur est, Maesonis, quae comica persona fuit cocorum, nautarum, servorum aliorumque id genus scurrarum, appellatio unde originem accepisset. Et Chrysippus quidem quum ad *μασᾶσθαι* verbum confugit, non male naturam et indolem istius popelli conciliare studebat cum appellationis primordiis. Hinc Eustathius, qui ad Odys. p. 1751, 57 sqq. Athenaei locum compilavit, *ἐνφυνῶς* Chrysippum *ἐτυμολογῆσαι* ait. Ut gemelli fuerint *Μαίσωνες* *Manducis* istis *Dossennisae* Oscis, Atellanarum personis, cellae escariae vinariaeque pernicie et strage, quorum indolem praeclare delineavit Muellerus ad Varron. de L. L. p. 157. et in Commentatione in Horatii Epist. II, 1, 170—176., Gottingae 1835. edita, p. 7 sqq. Vel sic tamen sunt quae manifestent, Aristophanem veriloquium istud Chrysippeum non sine gravibus caussis adortum convellere. Nam ne premam quod *Μαίσων* vix ab eo q. e. *μασᾶσθαι* potuit descendere — et quis nescit quantam licentiam et alii Stoicae scholae sectatores et Chrysippus in interpretandis ducendisque verbis et nominibus sibi vel sumpserint vel arrogarint —: *μαίσων* non unum solum cocum designat, sed nautae et *θεράποντος* aliorumque similis farinae hominutionum commune fuit. Hinc suo jure Athenaeus et Verrius Flaccus Chrysippeam originationem posthabent alteri ab Aristophane docte exornatae. Maeso igitur, comoedus Megarensis, et originem et nomen dederat *μαίσωνι*, personae comicae, quae et cocis et nautis et servulis conveniret. Et consequens erat, ut *σκώμματα* illa subrustica, quibus Pulcinelli isti prisci sive Harlequini risum excitarent, *Μαίσωνικῶν* nomine insignirentur. Quum autem cocorum Atticorum ejusdemmodique aliorum hominum ingenia ad jocos et festivitatem essent proclivia et in scena Maesonibus similia: veteres Attici istis hominibus vel in vitae quotidianae commercio *Μαίσωνων* nomen non invadebant. In comoediis Maesonianis quantopere personae istae placuerint id maxime argumento esse debet. Hinc cer-

tum est, Maesoni et personis a Maesone Megarensi repertis in Atticumque solum Megaris traductis — ut vel *ἐντόπιοι μάγειροι Μάισωνες* opponerentur *Τέττιξι* istis — non medio-crem habitum fuisse honorem ab antiquis illis hominibus Atticis *τοῖς τεττιγοφόροις ἀρχαίῳ σχήματι λαμπροῖς*.

Quali specie prodierint scenici isti *Μάισωνες* colligimus ex Pollucis narratione, quae est Onomastico IV, 19, 149 sq. Ab eo — Aristophanis ut opinor premebat vestigia et ipse — inter *δούλων πρόσωπα κωμικὰ* referuntur *θεράπων οὔλος, θεράπων μέσος, θεράπων τέττιξ, ἡγεμὼν ἐπίσειστος*. Et statim post: *Ὁ δὲ θεράπων μέσος φαλακρός, πυρρόρος ἐστίν· ὁ δὲ θεράπων τέττιξ μέλας, φαλακρός, διάστροφος τὴν ὄψιν, δύο ἢ τρία βοστρύχια μέλανα ἐπικείμενος καὶ ὅμοια ἐν τῷ γενεῖῳ*. Maesonis latere nomen statim perspexi quum primum in hunc locum deferebar: et conjeci verissime, tum quidem ignarus Valesio laudem emendationis deberi. In priore enim loco codex Jungermani *μέσον* exhibet, h. e. *Μάισων*: in altero codices C A *ὁ δὲ μέσος θεράπων*, Jungermani codex *ὁ δὲ μέσων θεράπων*, h. e. *Μάισων*.

Maeso autem Megarensis licet *ὑποκριτοῦ* nomine ab Aristophane Byzantio designetur, poetam et ipsum fuisse omnis res et ratio statuere suadet. Nec plane deperit memoria poetae Maesonis. Zenobius enim Provv. II, 11. scribit: *Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί: αὕτη κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται· Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι*. Ultima verba a Diogeniano, Apostolio, Arsenio praetermissa sic extulit qui corrasit farraginem adagiorum Bodlejanam nr. 543. *πεποιῆται δὲ ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως*. Utrouque loco *Μάισωνος* reponendum esse quivis videt *). Quis autem dubitabit quin idem homo dicatur, quem beneficio Aristophanis Byzantii accuratius novimus? Qui *ὑποκριτῆς* idemque *ποιητῆς* fuit. *Ἵποκριτοῦ* enim et poetae persona antiquitus fuit eadem. Comoedum vocavit Verrius. Sic eodem modo Eustathius Myllum, qui fuit in vetustissimis comicis poetis Atticis, *ὑποκριτὴν παλαιὸν* vocat. Isque usus in comicis maxime poetis obtinuit,

*) Vidi post censuram editam jam Meinekium Quaest. Scenn. II, p. 1. in nota apud Zenobium *Μάισωνος* rescribendum praecipisse.

ut qui fabulam composuisset esset actor primarum, v. Meinekii Quaestt. Scenn. I. p. 8.

Sed valde memoratu dignum est, quod Harpocratio memoriae consignavit, adagium illud Maesonianum in Herma Atheniensi insculptum fuisse. Harpocratio p. 86, 4. Bekker. s. v. *Ἐρμαῖ* (longe contractius eadem Photius p. 15, 2. et Suidas): *Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων**) (*Ἀθηνῶν*) *γράφει ταυτί· „Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἐρμαῖ καλούμενοι. Διὰ χάρι τοῦ πολλοῦς κείσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμβέβηκεν· ἐφ' ἐνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν ἀρχαίοις·*

Ἄντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί.

Jam caussa apparet, cur Diogenianus et qui ante eum de Paroemiarum origine et generibus disseruerant, hunc potissimum versum eo honore dignati fuerint, ut *Μαισωνικὴν παροιμίαν* tanquam speciem quandam a reliquis paroemiis dispescerent. Nam unum illum versum *Μαισωνικῆς παροιμίας* appellationi ansam dedisse non erit ambiguum si quis reputaverit, nec Cypriorum Cariorumve *αἶνων* plura exempla existitisse. Quum enim fluctuarent veterum mentes, utrum ab eo quod quasi quaedam *παρομοῖαι* essent, *παροιμίαι* traxissent nomen, an quod in viis publicis lapidibus fuissent insculptae: qui hanc etymologiam tuebantur, Maesonianum adagium *παρὰ τὸν οἶμον* Hermae inscriptum elegerunt, quo originationi illi suae fidem facerent. Cur hoc potissimum adagium arripuerint rationem comminisci ut liberum est, ita facile est. Nam nisi quis casu factum volet — et potuit profecto casu fieri — in eo fuerit quaerenda caussa, quod Maesonianus versus tangit rem historicam, ut *αἶνος Κύπριος* et *Καρικὸς*. Quod autem originationem vocis *παροιμίας* hinc illustrasse dixi auctores Diogeniani, meminisse juvabit eorum quae paullo ante leguntur: *Τὴν παροιμίαν ὀνομάζεσθαι φασὶ τινες ἀπὸ τῶν οἶμων· οὕτω δὲ αἱ ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. Οἱ δ' ἄνθρωποι ὅσα κοινωφελῆ εὕρισκον, ταῦτα κατὰ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνέγραφον ὑπὲρ τοῦ πλείονος ἐντυγχάνοντας τῆς ὠφελείας μεταλαμ-*

*) Vide de hoc libro disputantem Prellerum de Polemone p. 173 sq.

βάνειν. Οὕτω καὶ τὰ τῶν Σοφῶν ἀποφθέγματα γνωθῆναι φασὶ καὶ τὰ Πυθαγορικὰ παραγγέλματα.

Quum igitur exploratum sit, Maesonis Megarensis dictum sive illud ex comoedia excerptum fuit, sive praesentem in usum concinnatum, exornasse Herman Atheniensem: dirimere licebit eam litem quae veteres doctos exercuit teste Athenaeo, utrum Megaris Nisaeis an Hyblaeis esset oriundus. Illis vindicabat Timaeus, pro Siculis pugnabat Polemo. Nobis omnia clamare videntur ut Timaeum potius ducem sequamur. Non enim probabile videtur esse, hominis Siculi tantam apud vetustos Athenienses valuisse auctoritatem, ut de ejus personis comicis nomina imponerent suis personis tanquam *πολιτικά*, vel ut versiculum poetae Siculi in via publica Hermae insculptum oculis omnium exponerent. Nec indoli comoediae Siculae ea videntur apta esse quae de Maesone tradita habemus. Sed ut Susario et fortasse Tolynus Megarenses Graeciae Atticam pervagati plaustris vexere poemata, quibus Atheniensium animos mirifice oblectarent, sic Maeso in Attica maxime videtur semina perfectae comoediae sparsisse. Jos. Grysar quidem de Comoed. Dorienss. p. 16. Polemonem probabat: vel si minus aperte illius sententiam adoptare placeat, Maesonem opinatur Megarensis Nisaeum in Siciliam potuisse abire. Et accidit profecto simile quid in Theognide aliisque. Meinekius quoque l. c. p. 6. licet ambigat, in Polemonis tamen est sententiam propensior, quam sibi quovis pacto defendendam sumpsit Prellerus de Polemone p. 84. Frustra: nec eam quaestionem levius tractavisset Prellerus, ut fecit, si argumentorum vim et multitudinem aequa lance ponderavisset. Ceterum fortasse illa quaestio cohaeret cum altera illa de primordiis Comoediae, quam et Nisaei Megarenses et Hyblaei sibi vindicabant. Sed Attica profecto comoedia incrementa cepit ex vicinia: Sicula comoedia proficiscitur ab Epicharmo et Phormide, v. Aristot. Poet. 3.

Nec de aetate qua floruisse dicamus Maesonem haerere possumus dubii. Scimus enim ex libro Meneclis Callistrative, versiculum illum Maesonis fuisse *ἀρχαίοις γράμμασι* conceptum. Hoc est literis illis, quae ante praetorem Euclidem erant in usu publico receptae. Rudemque istam licet festi-
tate sua haudquaquam carentem Atellanam Megarensis vix

post bella Persica Atheniensibus placere potuisse concedet qui Atticarum literarum progressus probe expenderit. Nam ex-culta paullatim arte comica Megarensis lusus sordebat, qui olim in deliciis fuisset. "Ηκμασε γὰρ, ut est in Provv. Vatic. I, 46., ἐπὶ χρόνον ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία, ἣν Ἀθηναῖοι κα-
ταμικρῶμενοι ἐγέλων. Hinc ego florem Maesonis in eos an-
nos incidisse reor, qui inter Susarionem Euxenidamque et
Eueten Myllumque intercedunt, h. e. inter Olymp. L—LXXIII.
Accedit, quod supra tangebam, Maesonem vocatum esse ὑπο-
κριτὴν ab Aristophane Byzantio. Spectabatur igitur in hoc
viro minus id quod scripto consulisset memoriae fabularum
suarum, quam quod momento temporis mentes hominum fa-
cetiis suis relaxaret. Denique Μαισωνικὰ ista σκώμματα non
alio spectant quam multum celebratus ille Μεγαρικὸς γέλως.
Recteque Meinekius ad Megarensis comoediae petulantiam ret-
tulit Μαισωνικὰ σκώμματα. Ut vel hinc Timaei sententiae
succurras, qui Megaris Nisaeis Maesonem vindicaret, quum
Siculorum Comoedia ab ista jocosorum petulantia effusaque scur-
rilitate aliquantum distaret. Omnino ad primores auctores co-
moediae Megarensis accensendus Maeso erit vel propterea, quod
jam Ephantidem — licet aliter censeat Bergkiius Commentatt.
de Com. Att. p. 359. — qui fuit ἐν τοῖς τῶν ἀρχαίων πα-
λαιστοτάτοις ποιηταῖς, pudebat τὸ δράμα Μεγαρικὸν ποιεῖν,
vide Naekii Choeril. Sam. p. 32. Meinek. I. c. p. 12 sq.

Ut jam ad versiculum illum Maesonianum disputationem
reflectam, dicebat poeta, non solere homines beneficiis acceptis gra-
tias referre. In eam sententiam usurpavit paroemiarum stu-
diosissimus venator Libanius Epist. CXCIV. Οἱ πολλὰ δὴ
παρ' αὐτοῦ χρηστὰ παθόντες — ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγα-
μέμνονα φασίν. Quam ille sententiam eo quasi velamine
obnupsit, ut nobilissimum ingrati animi exemplum exhiberet.
Sic enim solebant veteres poetae, qui non tam id quod fieri
possit, quam quod factum aliquando esset in exemplum propo-
nunt. Illud noli dubitare, quin dictum illud habuerit, quod
ad res Atheniensium revocari posset. Iccirco potissimum poeta
quid sentiret videtur occultius indigitasse dicto illo φωνᾶντι
συνετοῖσιν, ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίζοντι. Vitabat of-
fensum. Constat autem Hipparchum praeivisse morem illum,
ut Hermae in viis positi dictis κοινωφελέσιν exornarentur.

Cujus quum fere aequalem vixisse Maesonem par sit statuere, suspicari promptum est, taxasse Maesonem ingratum Atheniensis popelli in Pisistratidas animum optime de se reque publica meritos.

Verbo dicendum de Suidae scriptura dicti Maesoniani, quae a Paroemiographis discrepat. Suidas enim *τῆσαν Ἀχαιοί* propinat loco reliquorum scripturae *δῆσαν Ἀρχαιοί*. Sed tamen vel scripsit vel voluit scribere *δῆσαν*, quod comprobatur explicatio subjuncta: *ἡ παροιμία κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας προπηλακίζόντων ἦτοι ὑβριζόντων*. Seduxisse autem videtur Suidae depravatio Welckerum, qui in Sylloga Epigr. p. 224. nr. 175. Maesonianum versum sic sibi videbatur emendasse:

Ἀντὶ εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα στήσαν Ἀχαιοί.

Epigraphes Parodiam esse *δῆσαν*. Novimus vero, non statuae Agamemnonis ab Achivis positae subscriptum fuisse versiculum, sed Hermae Attico. Praeterea versum jugulat illud *στήσαν*. Nam quae Welckerus attulit similia correptae ante *στ* aliaque consonarum conjugia vocalis exempla, satis contestantur, veteribus poetis talia vitia imputare nefas esse.

Superest ut circumspiciamus, quam tandem narrationem de vi Achivorum in summum imperatorem conversa secutus esse videatur Maeso. In carminibus quidem Homericis reliquorumque quos novimus epicorum poetarum narrationibus frustra quaesiveris fontem. Accipe quod conjeci. Tertio libro Odysseae ubi Nestor Telemacho narrat, qui factum fuerit, ut exercitus Graecorum in patriam rediturus in duas partes discederet, exponit Minervam Agamemnonis et Menelai animos a se invicem abalienasse: Menelaum illico vela ventis danda censeuisse, Agamemnonem remanendum, ut Minervae ira placaretur sacrificiis apparatus. Sed ipsos versus appono Odys. I, 137 sqq.

*Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορῆν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς
μῆψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα
— οἱ δ' ἦλθον οἴνω βεβαρηότες υἴες Ἀχαιῶν —
μῆθον μινθεΐσθην, τοῦ οὔνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐγὼ θάναε· βούλετο γὰρ ἴα
λαὸν ἐρυκακίειν ἡέξει θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,*

ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιοτο.

Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμιλλεν.

Οὐ γὰρ τ' αἴψα θεῶν τρέπεται νόος αἴεν ἐόντων.

Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
ἴστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἠχῆ θεσπεσίῃ· δίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή·
νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φροσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρηντε πῆμα κακοῖο κτλ.

Sane, Achivos non eo impudentiae prorupisse facit Homerus, ut manibus Agamemnoni admotis vincula injicerent. Id tamen ab eorum Epicorum, quos Cyclicos vocant, ratione et indole non abhorreere crediderim, ut Achivos οἶνω βεβαροήσας vim intulisse ποιμένι λαῶν, ad nutum quodammodo Homericum, exornatiis confinxerint. Et erat Agamemnonis sententia εὐεργεσίῃ quaedam. Nam qui cum Menelao discessere, vel per maria omnia plurifariam jactati sero patrios Lares salutarunt vel saevam Deorum ob iram periere, v. Augiae Troezenii Νόστους apud Procl. Chrestom. p. 535 sq. Gaisford. Alteram rationem video ego quidem, qua has tenebras discutias, sed vix a me impetrare possum, ut sequendam putem. Possit enim Maeso de πέπλω illo ἀπεράντω cogitasse, quo Aegisthus cum Clytaemnestra domum reducem Agamemnonem implicatum securi ceciderunt. Sed verba tamen dicti Maesoniani huic sententiae minus favere apertum est.

V.

De fabulis Archilochi.

Accedit

mantissa observationum in Archilochi carmina.

Ne quis conspecta inscriptione hujus commentarioli post praeclaram Imm. Huschkii de fabulis Archilochi disquisitionem Iliadem, ut ajunt, post Homerum exspectet: operae pretium duxi ea potissimum excutere paullo observatius, quae nuper de indiciis aliarum praeter nobilissimas illas de simio et vulpe deque vulpe et aquila fabulas per fragmentorum corpus sparsis monuit Godofredus Bernhardy in *Histor. Graecar. Literar.* I. p. 57. Cujus viri docti haec sunt verba: „Archilochos fügte die Fabel als Einkleidung und mittelbare Würze in seine Iamben, worauf bei der Zusammenstellung seiner Fragmente noch wenig geachtet ist: Belege seien fr. 18. 62. (vgl. die Stellen bei 59.) 79. 116. mit 66. zu verknüpfen, aus denen wol hervorgeht, dass die Bitterkeit seiner Schmaehgedichte durch Gleichnisse jener Art erhöht wurde.“

Inconsideratius haec pronunciavit Bernhardy. Nam quum de *fabularum* vestigiis dicere coepisset, in fine enunciati furtim substituit *comparationes*. Quas quis est, qui juxta habendas censeat? Veteres scriptores fabularum Archilochiarum haud raro injiciunt mentionem, sed ut omnia ad duas illas celebratissimas fabulas relabantur. Perstringamus singula.

Primum vel fabulae vel comparationis vestigium Bernhardy sibi visus est repperisse fr. XVII. Liebel.

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιοῦτου φητοῦ
εἴκασιν.

Quasi vero verba εἴκασιν φητοῦ fabulae haberent admonitionem. Decepit Bernhardium apertum vitium scripturae: εἴκασιν enim vox quum neque Graecum sonet et in versum iam-

bicum male coeat, Toupius ἴασιν — et diu ante Toupium H. Stephanus Thes. L. Gr. IV. p. 494, F. —, Ruhnkenius ἀκησιν excogitaverunt. Probabilius Stephanus et Toupius. Modo ἴησιν leviter corrigas.

Deinde provocat ad fr. 62. (Delect. 80.)

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει

δολοφρονέουσα χειρὶ, τῆτέρη δὲ πῦρ.

En proverbiale dictum de muliercula male fida, versipelle, mutabili, modo flagranti, modo frigida: fabulae nihil. Ceterum in Delectu pro consilii mei ratione non tetigi, quod post Coraën Schaeferus in Plut. Demetr. XXXV. illa verba hexametro inclusit:

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει δολόφρων χειρὶ, τῆ δ' ἑτέρη
πῦρ.

Cui mutationi licet codicis fides unius obtendatur, refragatur tamen et reliquorum librorum consensus et alii duo loci Plutarchi Morall. II. p. 950, F. 1070, A., qui stant a vulgata. Prodit correctoris Grammatici manum correpta media vocis δολόφρων. Brevem enim vocalem sequente muta cum liquida, bis, si recte memini, corripuit quidem Archilochus ante βρ, sed ut locorum ratio facilem praeberet excusationem. Prior locus est fr. XXVI. (Del. 28.)

Βρῦτον ἢ Θρηῖξ ἀνῆρ

ἢ Φρῦξ ἔβρουζε,

ubi veniam praestat figura etymologica jocose novata. Alter locus est fr. LXXXVII. Gaisf. (Del. 12.)

Πάντα πόνος τεύχει * βροτοῖς μελέτη τε βροτεῖη.

Quem locum quoquo modo emendaveris, in coacervatis verbis βροτοῖς et βροτεῖη correptionis libertas vocolae τε concessa erit.

Pergit Bernhardy ad fr. LXXIX. Liebel., cujus membra compage sua soluta revinxit P. Elmslejus ap. Gaisf. fr. XCVI. ed. Lips. (Del. 33.)

ᾠστ' ὄνου Πριηνέος

κῆλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου.

Vides assimilari hominem in omnem libidinem effusum asino ὀχεντικῶ. Fabulae nec vola nec vestigium. Hac occasione annoto, veteres quosdam pro ὀτρυγηφάγου. (Hesych. περιτὸν τὸ ὀ. τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος.) legisse ἀτρυγηφάγου. Hesychius ἀτρυγηφάγου· πολυφάγου· Τρύγη γὰρ

ὁ Δημητριακὸς καρπός. Quam glossam ad hunc locum revocandam esse patet.

Deinceps Bernhardy ponit in fabularum numero fr. CXVI. In quo mirifice fallitur. Aelianus V. H. IV, 14. Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα κατὰ Ἀρχιλόχον εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν. Ὡσπερ γὰρ ἐχίνον λαβεῖν μὲν ῥάδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα. Echini commemoratio seduxit Bernhardium. Quam ab Aeliano additam, non ex Archilochi loco haustam esse perspexerant jam alii. Confirmat sententiam Nicetas Histor. p. 150., ex quo καταρρέουσιν a Scheffero emendatum pro Aeliani καταίρουσιν amplexus Fr. Jacobsius Archilochia haec fuisse arbitrabatur:

πόρνης γυναικὸς ἔντερον
καταρρέουσιν.

Nicetae haec sunt: Τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἄντικρυς ἐπεραίνετο, ὃ φησιν εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταρρύϊσκεσθαι τὰ χρόνω καὶ πόνω συλλεγόντα μακρῶ. Hinc Archilochum missis prioribus verbis in pedestrem orationem ab Aeliano et Niceta conversis haec fere scripsisse putem:

πολλάκις
πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταρρέει.

Echini autem comparatio quum Aeliani sit, quam fallaci fundamento nixus sit Bernhardy patet, qui quidem cum isto fabulae scilicet frustulo sociari jusserit fr. LXVI.

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἔν μέγα.
Quem ego versum probabiliter mihi revocasse videor ad fabulam de simio et vulpe, v. Delect. fr. 78. Ferebantur autem alia quaedam in fragmentis hic illic natantia, quae ad alterutram fabulam Archilochiam redegi in Del. p. 191 sq. coll. Addend. p. 469. —

Licet pleraque quae vel ad emendanda vel ad explicanda Archilochi fragmenta mihi repperisse visus sum nova, exprompserim in Delectu meo, sunt tamen quae dicenda restant de iis fragmentis quae in Delectum recipere non potui. Nec desunt quae explicatius disseri posse videantur de fragmentis aliquot Delectui insertis. Veluti statim fr. 21. hoc est:

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρόσου μέλει

οὐδ' εἰλέ κω με ζῆλος οὐδ' ἀγαίομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

Ab hoc ipso loco profecta est veteris Grammatici doctrina in Et. Gud. p. 537, 26. Τύραννος· ἦτοι ἀπὸ Τυρρῶνων· ὧμοι γὰρ οὗτοι· ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρῶνας πόλεως Λυδιακῆς, τυραννήσαντος ἐν αὐτῇ πρώτον. Οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι Ἀρχιλόχου. Constat ex Argumento Oedipi Regis, indagasse Hippiam Eleum, nomen tyranni Homero ignotum circa Archilochi demum aetatem increbuisse. Quam observationem ex hoc ipso loco, non ex alio, ductam confirmat Schol. Aesch. Prom. 224. Τὸ δὲ τυραννίδος ὄνομα τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἄγνωστον· οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτὸ καὶ πρὸ αὐτοῦ δὲ Ἀρχίλοχος, λέγων· Μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Nec existisse videtur alter locus de Gyge: nam Herodoto I, 12. observatum esse hunc ipsum locum ex Juba hausit Rufinus de Metr. Terent. p. 387. Gaisford., qui allato Herodoti loco addit: „Meminit autem versus ejus Herodotus quem applicui:

Ὅ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρόσου μέλει.”

Nec aliunde accepta Etymologi notatio, quam ex nostri versus commentario. Tyrrrha autem urbs Lydiae ut exstiterit — nam id sat gravibus de caussis statuit Muellerus Etrusc. I. p. 80. —, at neque Gyges ejus imperium tenuisse credetur neque tyranni vocabulum inde ortum esse. Tetigit hanc quaestionem God. Hermannus in dissertatione de Graeca Minerva p. 7. Postquam urbem istam Tyrrrham immerito suspectavit, haec disputat de Scholio illo Et. Gud.: „Habet speciem conjecturae explicando difficiliori cuidam versui factae, quales multas fecerunt veterum poetarum interpretes. Scripsit quidem ὑπομνήματα in Archilochum doctissimus Grammaticus Aristarchus, ut ex his videri possit petita esse ista Tyrrrhae commemoratio: sed nisi diserte ipse Aristarchus testis citetur, haud facile credam hujus esse istud testimonium.” Ex nostro loco fluxisse istas fabellas mihi videor clare docuisse. Namque insipidior interpres Archilochi nescio quis — de Apollonio Rhodio cogitare non fuerit nefas — quum τυραννίδος nomen cum Gyge πολυχρόσω sociatum deprehendisset, meminissetque eruditus homo urbis illius Tyrrrhae, Gygi ejusque regno illam appella-

tionem primo tanquam propriam et peculiarem haesisse imprudenter finxit. Ipsi non dubito quin id ingeniosum visum fuerit. Ceterum de Tyrrrha urbe idem plane quod Hermannus iudicavit Welckerus aliquot annos ante apud Sebaldium Archiv. Philol. 1830. X. p. 76.

Haec ego consulto explicavi disertius. Nam veterum Grammaticorum lusus ingenii quam vel doctissimis hominibus fucum faciant interdum, clarum praebet exemplum Frid. Thierschii disputatio quae scholio illo superstructa exstat in Scriptis Academiae Monacensis 1835. T. I. p. 714. Disputat Thierschius sic, ut quum omnem de Gyge fabulam historico tamen niti fundamento arbitretur, sub ejus persona statuat rerum conversionem latere, qua factum sit, ut regnum Lydorum ad aliam regum stirpem transiret. Apparere autem ex Scholio illo nostro, Tyrrrham vel Torrrham, i. e. Torrheborum metropolin, Gygae patriam fuisse ipsumque ejus principem vel *τύραννον* factum. Gyges autem gentis prius a Lydis devictae principatum consequutus, si postea toto Lydorum imperio cum regis eorum caede potitus sit, facile patere, novam illam rerum conversionem satis clare indicari, qua factum sit, ut qui antea a Lydis superati essent Torrhebi, ipsi versa vice Lydos debellarent ducemque suum totius gentis regem constituerent, et rell.

Habet hoc diva Grammatica commune cum Furiis, ut *βαρυνεσῆ καταφέρῃ ποδὸς ἀκμᾶν, σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα, δύσφορον ἄταν.*

Sed his praemissis ex ordine disseram. Jucundissimum Elegiae fragmentum quartum in Del. nostro, apud Liebel. LVI. aliquot vocibus augebo. Nam Et. M. p. 324, 14. haec prescripta habet: *Ἡ ἐξ πρόθεσις ὅταν ἀντῆ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῆ μετὰ παρέλκοντος, οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Διὲξ σωλῆνος. Καὶ πάλιν. Διὲξ τὸ μύρτον, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον. σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην.* Pleniora haec servavit omissa tamen Archilochi nomine Scholiasta Venetus Hom. II. I, 7. *Μετὰ τῆς διὰ οὔσα ἢ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ. Διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος.* Scripto εἰς lucrabimur exitum versus heroici, quem suspicor exiguo intervallo festivissimi fr. IV. verba secutum esse:

Ἄλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς

φοῖτα καὶ κοιλῶν πώματ' ἄφελκε κάδων·
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ
ἡμεῖς

νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα·

(Ex cadis autem haustum merum funde) διέξ σωλήνος ἐς
ἄγγος.

Cur autem poeta altero loco διέξ genitivo, altero sociaverit accusativo, scite significant veterum magistrorum de praepositionibus *παρὲξ* in simili caussa placita apud Eustathium II. p. 732, 48. Ἀπίων καὶ Ἡρόδοτος φασιν, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρὲξ ἔστι μὲν ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἐξ, ἔσθ' ὅτε δὲ τῆς παρὰ, ἤγουν ἐπεὶ τὸ παρὲξ ἐκ δύο σύγκειται προθέσεων, τῆς παρὰ καὶ τῆς ἐξ, ποτὲ μὲν ἢ τῆς ἐξ προθέσεως νόησις ἐπικρατεῖ, καὶ προκαλεῖ γενικὴν σύνταξιν, ὡς τὸ παρὲξ ὁδοῦ ἤγουν ἔξω τῆς ὁδοῦ, ποτὲ δὲ ἢ παρὰ πρόθεσις νικῶσα προάγεται εἰς αἰτιατικὴν, ὡς τὸ παρὲξ τὴν νῆσον, ἦτοι παρὰ τὴν νῆσον. Confer de his praepositionum conjugiiis Spitzneri Excursum XVIII. in Homeri Iliadem. —

Naufragii descriptionem fr. 8. commemorati laudibus effert Longinus de Sublimi X, 6. Quo ex loco Nic. Bachius de Lugubri Graec. Eleg. p. 10. colligendum esse opinabatur, transtulisse Archilochum in carmen istud versum Homericum:

τυτθὸν γὰρ ὑπέκ θανάτοιο φέρονται.

Ex ungue leonem. Sic levitatem Bachii hoc commento cognoscas. Nihil enim testatur Longinus aliud, nisi naufragii descriptionem tam sobrie adornatam fuisse, ut luxurie orationis omni resecta poeta ipsa sermonis in gravitate rei simplicitate animos mirifice commoveret. Longini haec sunt: Ὁ ποιητὴς (Homerus) οὐκ εἰς ἅπαξ παρορῖζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τοὺς αἰὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῆμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. Καὶ μὴν τὰς προθέσεις ἀσυνδέτους οὖσας συναναγκάσας παρὰ φύσιν καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος ὑπέκ θανάτοιο τῷ μὲν συνεπιπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν, τῇ δὲ τοῦ ἔπους συνθλίψει τὸ πάθος ἀκρῶς ἀπεπλάσατο καὶ μονονοῦκ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα· Ὑπέκ θανάτοιο φέρονται. Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης (de Cor. p. 284. Rsk.). Ἐσπίρα μὲν

γὰρ ἦν, φησίν. Scilicet Archilochus pariter atque Homerus οὐκ εἰς ἅπαξ παρορῖζει τὸ δεινόν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ κτλ. In hanc sententiam interpretanda esse Longini verba confirmant quae sequuntur: Ἀλλὰ τὰς ἐξοχάς, ὡς εἶποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. —

Fr. XXIII. Liebelius sic edidit:

Μετέροχομαί σε, σύμβολον ποιουμένη.

Exstant haec apud Philochorum in Scholl. Vett. in Pind. Ol. XII, 10. Φιλόχορος τὰς ἐν φήμης μαντείας, τουτέστι κληδόνας καὶ πταρομοὺς ἢ φωνάς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος·

Μετέροχομαί σε σύμβολον ποιούμενος.
χρησασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητραν.

Legitur vulgo ποιουμένη, sed Codd. Gotting. et Vratisl. D ποιούμενος. „Verum est,” ait Boeckhiius, „ποιουμένη, quippe Ceres Proserpinam quaerens.” At neque ποιουμένη verum est neque de Proserpina loquutus poeta. Neglexerunt testimonium Scholl. B Hom. II. Φ, 199. Μετ' ἄγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν: Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος· Μετέροχομαι σύμβουλον. Eundem autem intelligi locum quem Scholia Pindari servavere integriorem, argumento est Scholiasta Victorii, apud quem μετέροχομαι ἐς σύμβουλον ποιούμενος repertum est. Mire iudicavit Liebelius fr. CXVI. Quum igitur ex horum auctoritate testium legendum sit:

Μετέροχομαί σε, σύμβολον ποιούμενος,
Boeckhii sententia concidit. Omnis de Cerere sententia Philochori est, non illa ex versu Archilochi ducta. Docet Scholiasta Aristoph. Avv. 722. Σύμβολον ὄρονιν: Φασὶν ἐπειδὴ σύμβολα ἐποιοῦν τοὺς πρώτα ξυναντῶντας καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντας· ταῦτα δὲ πάντα Δημήτερι ἀνέκειτο, ὡς φησι Φιλόχορος, p. 101. Siebelis. Namque Ceres in quaerenda filia prima usa dicebatur ἐνοδίσις συμβόλοις, quo pertinet Ovid. Fastt. IV, 465.

Forsitan illa dies errori summa fuisset,

Si non turbassent signa reperta sues.

Adi Lobeckium Aglaoph. p. 828. —

Fr. 37. Delect. nostr. (XXI. Liebel.) edidi:

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἔγκυτις κεκαρμένη.

Legebatur ἔγκυτι. Qua forma Callimachus usus est, v. praeter alios Ioannem *Τον. παραγγ.* p. 38, 20. Dindorf. Ἐγκυτις χωρὶς τοῦ ὁ Καλλίμαχος εἶπεν· Σὺ δ' ἔγκυτι τέκνον ἐκέρσω. Apud Grammaticum Baroccianum Bekkeri Ann. p. 1319. ἔγκοιτις ὀξύτόνως scribe ἔγκυτις. —

Fr. 47. (Liebel. XXXVI.) nobilissimum ubi affert Plutarchus Morall. p. 169, B. pergīt: Τοῦτο ἰδὼν κυβερνήτης εὐχεται μὲν ὑπεκφυγεῖν καὶ θεοὺς ἐπικαλεῖται σωτήρας, εὐχόμενος δὲ τὸν οὐρανοῦ προσάγει, τὴν κεραιὰν ὑφίησι

Φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσα
ἐρεβώδεος ἐκ θαλάσσης.

Haec verba — in quibus codex Mosq. 2 ἐρεύδεος — et Schneiderus ad Theophrastum IV. p. 748. et Hasius in Bredovii Epist. Paris. p. 255. Archilochus vindicabant. At numeri sunt non Archilochii. Lyrici poetae verba esse videntur, fortasse Simonidis Cei. Sed non temere suspiceris ad carmen 47. pertinuisse quae servavit Scholiasta Nicandri Ther. 34. (Liebel. fr. CI.) Τὸ ἀμυδρὸν ἀντὶ τοῦ χαλεπὸν· καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ εὐρηται εἰπόντι·

ἀμυδρῶν χοιράδων

ἐξαλεύμενος.

Sic codices Gott. Lorr. Vulgo ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.

Fr. LXXIX. Liebel. ex Iobacchis servavit Stephanus Byz. v. Βέχειρ· ἔθνος Σινθικόν, ὡς Σάπειρ ἢ μετὰ τοῦ ὁ Σάσπειρ, Ἐλεάζειρ, ὀνόματα βαρβάρων· Λίγειρ ποταμὸς περὶ Πλάταιαν· χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος· ἐκατόγχειρ τὸ σύνθετον. Haec Herodiana esse evincit qui paullo aliter eadem copias excerpserit Theognostus Cramerii Ann. Oxx. II. p. 41, 23. Τὸ Βέχειρ ὄνομα ἔθνος· Σάπειρ ὁμοίως· Ἀλάζειρ ὄνομα κύριον· Λίγειρ ὄνομα ποταμοῦ· Ἐλάτειρ ὁμοίως· τὸ χρυσοέθειρ ἀπὸ τοῦ χρυσοέθειρος ἀποκέκοπται. Conferendus de his nominibus Lobeckius Parall. I. p. 210. Ceterum Stephani Ἐλεάζειρ prae Theognosteo Ἀλάζειρ spernendum esse docet Herod. IV, 164., ubi Arcesilai uxor, Barcaeorum regis filia, Ἀλαζίρ vocatur: reponere ex Theognosto et optimo codice S Ἀλαζείρ. —

Etym. Parisinum apud Bekker. Ann. p. 1438. post verba

Et. M. p. 575, 12. *Μέζα τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς οὐρᾶς μέσα ὄντα· Σικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ ἀποκαλοῦσιν. Ἡσίοδος (Opp. 512.) καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. ἢ κατὰ μετὰθεσιν τοῦ δ' εἰς ξ' μέθεα (adde καὶ μέζα): post haec igitur addit: ὡς καὶ Ἀρχίλοχος·*

Ἴνας δὲ μέθεων ἀπέθρισεν.

Vide fr. CXXXV. Gaisf. ed. Lips. Adde Et. Gud. p. 390, 49. *Ἡ καὶ μετὰ τοῦ τοῦ σώματος (l. μέσα τοῦ σώματος)· οὐρὴν δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Ἴνας δὲ μελέων ἀπέθρισε. Putem tetrametri trochaici exitum fuisse hunc:*

Ἴνας μέζεων ἀπέθρισεῖν. —

Pauca se mihi obtulere quae in Liebelii Gaisfordiique collectionibus prorsus desiderantur. Quae deinceps proponam.

1. Tetrametris trochaicis adjungendus locus praeclarus apud Scholiastam Ravenn. ad haec Aristophanis Lysistr. 1258.

*Ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδα
ἄγεν ἄπερ τῶς κάρως
θαγόντας, οἶῶ, τὸν ὀδόντα·
πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρός ἦνσει,
πολὺς δ' ἄμα καττῶν σικελῶν ἀφρός ἔτετο.*

Scholia: *Ἵσπερ κάρους· συνεβόηθουν γὰρ κατὰ Περωσῶν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ. Alius Scholiasta: Πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ· Πολὺς δὲ ἀφρός ἦν περὶ τὸ στόμα. Iterum Ravennas: Ἀφρός· πολὺς δ' ἀφρός ἦν περὶ στόμα. Scripsit Archilochus acerrimum praelium enarrans:*

Πολλὸς δ' ἀφρός ἦν περὶ στόμα.

Non raro cum apris furentibus acres praeliatores comparantur, veluti Euripides dixit Phoeniss. 1395.

*Κάρποι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γέννυ
ξυνῆψαν, ἀφρῶν διάβροχοι γενειάδας.*

Aeschylus in Scholl. Rav. l. c. dixisse fertur: *Ἀφρός βορτείας ἐξόνηκότα στόμα. Quae valde corrupta sunt. In vulgatis Scholl. et Sophocles citatur et Aeschylō tribuuntur verba ἀφρός βορῆς στόμα. Compara Hesych. s. v. ἀφρός et vide Fritzscheii Euphrosyn. I. p. 20 sq.*

2. Archilochi tetrametris vindicavit Gaisfordius haec apud Zenob. I, 52. *Ἀκείας ἰάσατο: ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον*

ιωμένων· ὄλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει λέγων·

Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

Ἀκεσίας γὰρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυγῆς, ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλγοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν.

Gaisfordii sententia a facilitate mutationis nominis Ἀριστοφάνης in i. q. est Ἀρχίλοχος commendatur. Alii Aristophanem Byzantium intelligunt, v. Leutschium ad Zenob. l. c. Si verum vidit Gaisfordius, Acesiae nomen jocose finxit poeta, ut Heliodorus IV, 7. Ἀκεστίον vocavit medicum, a verbo ἀκεῖσθαι. Sic solet Archilochus: similiter Κηρυκίδης, Λεώφιλος, Ἐρασμονίδης Χαρίλαος aliaque non sunt nomina propria, sed per jocum indita, quo indoles istorum hominum moresque vellicarentur.

3. Scholia Veneta Aristoph. Pac. 1147. Πάρδακον δὲ δίνυρον. Οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης. — Ἀρχιλόχου· Παρδοκὸν δι' ἐπιοῖον (sic).

Welckerus ad Simonidis Amorgini fr. 25. διὰ πεδίον conjicit. Liceret παρδακὸν δὲ δάπεδον.

4. Crameri Ann. Oxh. I. p. 249, 27. Παρὰ τὸ ἐκείθι κείθι καὶ κεί παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

Κείθι est fr. 52. Πόδες δὴ κείθι τιμωτάτοι.

5. Crameri Ann. Oxh. I. p. 441, 21. Ἡ φθειροῖ δοτικῇ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ·

Φθειροῖ μοχθίζοντα.

Confer Lobeckii Parall. I. p. 35.

6. Ibid. p. 164, 25.

Φῦμα μηρίων μεταξύ,

Ἀρχίλοχος.

7. Ibid. p. 400, 50. Τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος·

Τέο χολούμενος;

ἀντὶ τοῦ τίνος.

Legebatur τέ χολούμενος.

Haec hactenus. Sed praeter spem accidit, ut alia quaedam frustula poetae Parii admodum nuper in dias luminis auras prodierint. Namque Thomas Gaisfordius, Britannus, qui multis nominibus de veteribus scriptoribus ad fidem librorum veterum revocatis praeclare meruit, edidit Scriptores Rei Metricae Latinos eosque ad normam codicum manuscriptorum

multis partibus castigatos. Ex illis copiis Gaisfordianis jam manifestum est, prioribus editoribus et maxime, ut videtur, Eliae Putschio religiosum non fuisse, versus Graecos a Metricis Latinis ex collegarum Graecorum operibus transcriptos pro lubricine sua immutare et depravatis, ut fere fit in scriptoribus Latinis, clanculum subrogare plane alia. Sic in versibus quibusdam Archilochiis factum est. Exemplum esto *primum* Mar. Plot. p. 268. „De puro iambico trimetro Archilochio exempla Graeca haec sunt:

Πάτερ Λυκάμβρα, ποῖον ἐφράσω τόδε,
[ἔπος; τίς σὰς παρήειρεν φρένας.]

Alterius versiculi numeros innumeros proculdit Putschius. Nam ipsius libros ista obtulisse quis credet? Usus est versu epodico, qui priori versui adhaesit:

τίς σὰς παρήειρεν φρένας;

Gaisfordii codex Leidensis: ΕΠΟΝ ΚΙ ΔΕΙ ΚΥΕΜΥΣΙΑ.
ΙΤΕΝΠΡΟΑΙ. Gratiam habebō si quis eruerit quid delitescat.

Similiter p. 272. versum Hipponactem obtrusit Putschius:

ᾠς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλω κατηγοῶντο.

Codex ΟΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥΒΟΥΝΑΛΙΟΣΚΑΘΗΙΝΕ, h. e.

ᾠ Κλαζομένοι, Βούπαλος καθήρε,

vel, ut est apud Iubam Rufini p. 386.,

ᾠ Κλαζομένοι, Βούπαλος κατέκτεινε.

Sic enim Gaisfordius nulla scripturae discrepantia. Concidit infelix nostrum commentum Delect. Hipponact. fr. 7. κατέκτανθη; nitebar enim errore Rufini Putschiani κατέκτειθεν.

Alterum Archilochi exemplum latet apud Plotium statim post. Pergit: „Huic si addiderimus alterum pedem disyllabum iambum, erit trimetrum iambicum purum acatalectum Archilochium, de quo paullo ante tractavi:

Ἄσκηες μὲν οὐκ ἔσσεστι μοὶ λύχνος βαθύς.”

Has ineptias Putschio debemus vel si quis ante Putschium interpolavit Plotium. Codex: ΑΣΚΙΜΕΝΟΥΚΕΚΕΤΙΝΟΙ
ΑΙΧΝΟΧ. Ex quibus alii viderint quid extricari possit.

Tertium exemplum Archilochium est p. 271. „Trimetrum catalecticum iambicum fit hoc modo, cum una syllaba deest, ut sex pedes iambici binis junctis trimetrum faciant, ut est: ἌΝΤΩΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΙΜΕΣΟΝ.— Hic enim si fuerit

Welckerus exhibuit in Incertis Alcmanicis fr. CXXX., quum sit versus Aeschlyi Sept. ad Th. 269. —

Ingenue fassus sum, me superioribus illis emendandis imparem esse. Quaedam tamen alia mihi videor posse sanare. Sic p. 264. „De quibus unum solum ponam Graecum exemplum hemidexium quod repperi tribus dactylis constans, ut

Ξεῖνε τὸν Ἀρχιλόχου τάφρον.

Codex ἈΡΧΕΒΡΟΥ. Lege Ἀρχεβίου.

Rursus p. 266. „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat:

. . . . μῆνιον

τὸν Καλυδώνιον.

Codex: ΓΕCCCPYΙΑΗΝΙΟΝΩΤΟΝΑΔΙΟΝΙΟΝ. Alter igitur versiculus fuit:

ᾧ τὸν Ἀδώνιον.

In priore Ἰμήναον, forma Aeolica, apparere videtur. Supra quoque Plotius exemplum dimetri dactylici apposuerat tanquam Sapphonis hoc:

ᾧ τὸν Ἀδωνιν.

Finem faciam his quisquiliis, si unum addidero hoc, plerosque versus supra allatos citra spem certae emendationis depravatos videri, nisi ex minus corruptis libris iidem loci protrahantur. Docebo illustri aliquo exemplo. Atilius Fortunatianus p. 356. disserens de metro carminis Horatiani I, 4.

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni,

„Quarta quoque,” ait, „dicolos ad exemplum Archilochi facta:

δοκετομοσ αλλοις απολλων.

Differunt primi hoc uno, quod in Graeco secundus spondeus, in Latino tertius est.” Statim post ubi eadem verba Archilochia repetit, expressum est: οὐκ εἶδομε αλλοις απολλων. Manum abstinuit Gaisfordius. Quis autem semel monitus dubitabit, quin Atilius usurpaverit particulam versus illius Archilochii a Metricis Graecis saepiuscule inculcati:

Οὐκ εἶδ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῶ· κάρφεται γὰρ ἤδη? Quis autem tam est lynceis oculis, ut, si forte non aliunde nōtus ille versus esset, quid rei ageretur, perviderit? Hinc discas, quam Criticis potissimum iterum iterumque occinendum sit Epicharmium illud:

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστήν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

VI.

Confusarum Lectionum.

1. *Lucianus Nigrino* §. 38.

LUCIANUS eo dialogo quem Nigrinum inscripsit narrat se petisse urbem ut opera medici ad sanandum morbum oculi quo laborabat uteretur. Ibi Nigrinum salutatur, philosophum Platonium: cujus quidem sermonibus, qui erant de veris divitiis deque opibus despiciendis, adeo delenitur, ut oculi infirmitatis plane oblitus in illum unice intentus cupide auscultet. Quod *πάθος* cui exponit Lucianus familiaris repetere jubet ea quae audierit. Facile morem gerit Lucianus, qui occasione avide inhiasset: Nigrini sermo replicatur. Sub finem narrationis §. 35. affirmat: *οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν.* In qua eadem imagine multum se jactat Lucianus estque ea universe veteribus valde familiaris, veluti Platoni *Symposio* p. 218, A. *Τὴν καρδίαν ἢ ψυχὴν ἢ ὅ τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι πληγεῖς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων.* Et Lucianus quidem posthac sic disputat, ut aliorum tela philosophorum non inhaereant in scopis, h. e. in mente, sed percusso animo vulnus relinquunt hiulcum: infirmiora aliorum tela ne attingere quidem scopum, sed *ἐκλυθέντα καταπίπτειν πολλάκις ἐκ μίσης τῆς ὁδοῦ*, vel si modo perveniant ad scopum, *ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεισθαι, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεσθαι πληγὴν.* Verum illum esse *τοξότην*, qui *χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κρητῶν, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε· τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα ἐντόνως καὶ διακόψαν ἄκρι τοῦ διελθεῖν μένει τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου*

ἀφίησιν, ὃ δὴ σιιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλω τὴν ψυχὴν περι-
 ἔρχεται. Tum familiaris Luciani et ipse se plane captum dul-
 cedine profitetur καὶ, ait §. 38., ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω,
 τέρωμαι. Se enim tanquam a rabioso cane morsos furere.
 Jam sequuntur verba aegra et quae ne egregiis quidem illis
 opibus, quas in recensendo Luciano usurpavit Jacobitzius, pri-
 stinae sanitati vel restituantur vel admoventur propius. Οὐκ-
 οὔν, quaerit Lucianus, καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμο-
 λογεῖς;

Quem quidem in scopum multi et validi conjectores tor-
 serunt tela ingenii sui. Quibus exploratis nos et ipsi vibrare
 telum et, si possit fieri, scopum ferire periclitabimur. Nam
 ἐρᾶν illud licet libri attestentur omnes approbare recentiores
 critici non sustinuerunt. Praeter unum Brodaeum, qui idem
 quod *μαίνεσθαι* significare posse persuasit sibi: vereor ut
 aliis. Deposuit locum Tiberius Hemsterhusius. Fridericus
 Jacobsius primum *ιλιγγιᾶν*, post *ὀργᾶν* scribendum divinavit:
 Carolus Morgensternius in Probabil. Critt. Expensis Dorpati
 MDCCCXXXIV. editis p. L. *λημᾶν* proposuit, ut lippire se
 fateretur familiaris et ipse. Verum lippitudinis imagini hic
 nullus locus est: quae caussa fuerat cur Lucianus in urbem
 iret. Nunc *τετρῶσθαι* se dixerat sodalis: *ἐλιγγιῶντες* autem
 et *οἰστρῶντες* et *λημῶντες* non sunt *τετρωμένοι*. Lippitudi-
 nis autem mentio eo magis videtur absona esse, quo magis
 illud mirum foret, si Lucianus referendo Nigrini sermone ef-
 fecisse diceretur, ut lippiret sodalis. Lippitudinem enim Lu-
 ciani sanaverant sermones Nigrini: sermones Nigrini Luciani
 pectori inflixerant grave vulnus: id secum communicatum dixit
 sodalis.

Lennepius denique ad Phalaridis Epistolas p. 36. *οἰστρᾶν*
 scribendum praecepit. Verum id quoque incongruum: nam
 non tam de *insania* sermonis veneribus effecta, quam de *sau-
 ciato* animo sermo est. Hinc mihi Frid. Jacobsius in Zim-
 mermannii Diar. Philoll. 1835. nr. 59. in Morgensternii sen-
 tentiam pronior videtur, quam par duxerim.

Eurytusne sim experiar. Scribendum reor: Οὐκοῦν καὶ
 αὐτὸς ἡμῖν καιρίαν ὁμολογεῖς; Igitur tu quoque, qui te
τετρῶσθαι dicebas, *concedis te mecum letali vulnere percussum
 esse?* Jam expende responsum amici quam egregie concinat:

Πάνυ μὲν οὖν καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν τινα τὴν
θεραπείαν ἐπινοεῖν. Respondet Lucianus: Τὸ τοῦ ἄρα Τη-
λέφου ἀνάγκη ποιεῖν; Sodalis: Ποῖον αὖ λέγεις; Lucianus:
Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν. Quae ul-
tima si qua alia impediunt maxime, quominus ab oculorum
morbo imaginem ductam opinemur.

Ceterum quod supra Lucianus *καίριον πλεγγὴν* dixit,
hic *καιρίαν* dixit, aperta caussa est. Vide, si opus est, exem-
pla Valckenarii in Eurip. Phoeniss. 1440. Winckelmanni in
Plut. Amator. p. 44. 205. Nec operosius vindicabo concisam
et argutam emendationis meae breviloquentiam: postremo de
facilitate mutationis iis dicere nihil attinet, qui *αῖ* et *ε̄* sexcen-
ties locum mutasse meminerint. Abiit *HMIN KAIPIAN*
in *HMINAIPAIN*.

2. Lucianus Ver. Hist. II, 5.

Proavus beati Munchusii narrat, se sociosque navigatio-
nis post varios casus appulisse ad Insulam Fortunatorum, quam
poeta Samosatensis — poetam enim par est vocare, siquidem
πολλὰ ψεύδονται ἄοιδοί — suavissima imagine adumbrat. Ibi
§. 5. haec exhibet: *Καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἠκούετο*
ἄθρους, οὐ θοροβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ,
τῶν μὲν ἀυλόντων, τῶν δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κρο-
τούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν. Qui morem convivantium
recordetur, *ἐπαινούντων* loco cedere jubebit, reponetque no-
biscum non invitus: *ἐπαδόντων* *).

*) Doleo in Somnio Lucianeο Jacobitzium immemorem fuisse egregiae
emendationis, cujus ego parenti libens volensque has ambas meas filiolas
cesserim, *χάλκεια χρυσόεις*. Ut Phil. Buttmannus olim Thierschii illum
προικτὸν Aristophaneum redempturus erat. Illa quam dicebam correctio ut
ad notitiam Luciani amicorum perveniat apponam. Lucianus enim ado-
lescentulus ab avunculo male mulcatus aufugit: materculae narrat *τὴν*
σκυτάλην, ostentans vulnera: *ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ*
τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε κατέδαρθον, ait Lucianus, *ἔτι*
ἔνθακρος καὶ τὴν νύχθ' ὄλην ἐννοῶν. Libri Jacobitzii AF medentur illi
quidem elisioni ut in pedestri sermone pravae — *τὴν νύκτα ὄλην* enim
habent —: at non remouent reliquas difficultates. Verum repperit per-
spicaciter G. Steigertahl, Cellensis, καὶ *τὴν σκυτάλην ἐννοῶν*,
cll. §. 14. Vide editionem ipsius Somnii editam Cellis 1829. p. 26.

3. Tibullus I, 1, 25.

*Jam modo non possum contentus vivere parvo
Nec semper longae deditus esse viae.*

Ut mittam priorum interpretum sententias, Dissenius noster audacior conjectura loco multum tentato succurrebat:

Jam modico possum contentus vivere in arvo.

Quae emendatio nec cujusquam tulit assensum, nec videtur posse ferre. Nam quis unquam dixit *in modico arvo vivere* pro eo q. e. *in modico agello*? Accedit quod vix licebat dicere *contentus vivere* detracto objecto, velut *parvo*, *exiguo*. Post Dissenium Ferd. Handius in Tursellin. III. p. 645. acquievit in scriptura a parte librorum ministrata: *Jam modo nunc*. At nec eam multis placituras confido.

Mihi quid dederit poeta videntur non obscure indicare Excerpta Frisingensia, quibus paene solis debetur fides in ea quidem parte carminum Tibullianorum, in qua deficiebant membranae Cujacianae. Excerpta Frisingensia praebuerunt: *Jam modo jam*. Quum autem membra opposita doceant, opus esse notione *domi et in patria*, addiderim *securae vitae*, excerptorum monitui obtemperabimus oratione poetae in hanc speciem redintegrata:

*Jam mihi, jam possum contentus vivere parvo
Nec semper longae deditus esse viae.*

Qui triverunt membranas Latinas, quam nihil paene distent modo et mihi — m et m — usu cognoverunt. Proba autem est locutio *sibi vivere*, vide vel Horatii Epp. I, 18, 107. Senecae Epist. LV.

4. Anytae Epigramma Anth. Pal. VII, 215.

Anytae Epigramma venustissimum est εἰς δελφίνα ἐκβρα-
σθέντα ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν χέρσῳ.

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσι
ἀγχέν' ἀναρῶίψω βυσσόθεν ὀρνύμενος,
οὐδὲ παρ' εὐσκάλμοιο νεὼς περιμάλλεα χεῖλη
ποιφύσσω τὰμᾶ τερόπιενος προτομᾶ,
ἀλλὰ με πορφυρέα πόντου νοτὶς ὧσ' ἐπὶ χερσόν,
κεῖμαι δὲ ῥα δινὰν τάνδε παρ' ἡῖονα.

Versu ultimo Jacobsius olim ῥαντᾶν volebat, nunc ῥα-
δινᾶν retinet, si id fuerit idem quod τρυφερᾶν, v. Scholl. Ap.

Rh. III, 106. Frustra. Brunckii perelegans conjectura *κροκαλάν* nimis recedit a vestigiis codicis Palatini. Quod autem attulit Brunckius Tullii Laureae Epigr. II. (Anth. Pal. VII, 294.)

"*Ἐβρασε δ' εἰς κροκαλήν τάνδε παρ' ἠϊόνα,*
in eo maximi sunt fluctus scripturae, v. Jacobsium. Ego scribendum arbitror lenissima mutatione:

Κεῖμαι δὲ ῥοθίαν τάνδε παρ' ἠϊόνα.

Quae vox quam sit rei praesenti apta non est quod explicem uberius.

5. *Vellejus Paterculus II, 90.*

Apud Vellejum II, 90. haec est scriptura Murbacensis libri multis variisque tentaminibus criticorum distorta: *Sepultis, ut praediximus, bellis civilibus, coalescentibusque rei publicae membris, et coram aliero, quae tam longa armorum series laceraverat.* Qui novissime edidit Vellejum I. Theoph. Kreyssigius Praef. p. XLIX. scribendum proposuit: *habita est cura alienorum.* At civilibus bellis reique publicae opponuntur res externae, non alienae. Nec curantur quae lacerata sunt, sed coeunt et coalescunt: aegra curantur. Ego confidenter rescribo: *coalescentibusque rei publicae membris, et ea coaluere, quae tam longa armorum series laceraverat.* Nam docent sequentia, loqui Vellejum de provinciis tum demum perdomitis: quae quasi membra imperii Romani tum demum coaluere cum corpore suo, a quo per diuturnorum bellorum tempestates distracta et lacerata fuerant. Vide sequentia: *Delmatia, [annos] viginti et ducentos rebellis, ad certam confessionem pacata est imperii. Alpes, feris incultisque nationibus celebres, perdomitae. Hispaniae, nunc ipsius praesentia, nunc Agrippae, quem usque in tertium consulatum, et mox collegium tribunitiae potestatis, amicitia principis evexerat, multo varioque Marte pacatae. —*

6. *Homeridae Εἰρησιώνη v. 11.*

Carminis inter Homerica XV. hic est exitus:

*Νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδὼν
ἔστηκεν πρὸ θύρης, ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἴψα
πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνι γυιᾶτιδος, καὶ
εἰ μὲν τι δώσει· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἔσθήξομεν,
οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.*

Servaverunt carmen pluribus locis corruptum auctor vitae Ho-

meri, qui Herodoti nomen mentitus est, et Suidas s. v. "Ὀμη-
ρος p. 1107. Bernhardy. Et in Vita quidem verba ἀλλὰ φέρον
αἶψα usque ad γυιάτιδος plane desiderantur. Apud Suidam
sic editur:

Ἀλλὰ φέρον αἶψα

πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνος γυιάτιδος

Καί,

Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἐστήξομεν·

οὐ γὰρ συνοικήσουντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

Vulgata tamen est τῶν Ἀπόλλωνι γυιάτιδος, a qua non mul-
tum recedit scriptura codicum A B C E: τῷ Ἀπόλλωνος γυιά-
τιδος (E γυιάτιδος). Suboluit editoribus, Apollinis Vicini
mentionem factam esse. Sic Suidae interpres Latinus non
tam verba transferens, quam sententiae vim et intellectum secta-
tus dedit: *Age vero, fer cito, reveritus Apollinem Agyiatidem.* In
eandem sententiam Frid. Frankius: „Si divinare licet, quid
poeta corruptissimo hoc versu dixerit, mendicantes pueri di-
vitem illum hominem *per Apollinem viarum praesidem* obtestati
videntur, ut sibi dona ferret.” Mihi paullo aliter res adorna-
ta fuisse videtur. Nam pueros non obtestatos per Apollin-
em Vicinum puto, sed ut Apollini Vicino — et, si recte
conjicio, Mercurio — dona ferret dominus. Sic enim verba
restituo:

Ἀλλὰ φέρον αἶψα

Ἐρμῆ τε καὶ Ἀπόλλωνι τῷ γυιᾷ τι δός·

καὶ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἐστήξομεν·

οὐ γὰρ συνοικήσουντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

Transit poeta suaviter in iambos, ubi pueros mendicare facit.
Similiter in Rhodiorum Chelidonismate factum deprehendimus.
Mercurium autem junxit cum Apolline Vicino ut *Μύχιον,*
Πλουτοδότην, cujus et ipsius statuae in vestibulo solebant
aedium collocari. Quanquam *εἰρεσιώνη* Apollini sacra. Cete-
rum quam non recte Igenius versum septimum transponi jus-
serit post verba ἀλλὰ φέρον αἶψα, jam sponte patet.

7. Epigramma in Herodotum.

Epigramma in Herodotum apud Stephanum Byz. s. v.
Θούριοι et Scholiastam Aristophanis Nubb. 335. Godofredus
Hermannus ad Scholl. illa p. 265. sic constituit:

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἦδε θανόντα
 Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίας πρότατον,
 Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἀπο, τῶν ἀρ' ἀπλητον
 μῶμιον ὑπεκπροφυγῶν Θούριον ἔσχε πάτρην.

Eodem modo scriptum rettulit Jacobsius in Appendicem Epigrammatum Anth. Palat. II. p. 824. nro. 212. Residet naevus, quem duce Tzetzta eluam. Qui in Cramerii Ann. Oxh. III. p. 350, 13. haec scripsit: Ἐπίοθην ὡς Ξύλου δεῖ γράφειν, ἐνιυχῶν τούτω τῷ ἐπιγράμματι, οὗ Ζήνων ἐν . . τετάρτη τῶν εὐθυμῶν μνημονεύει. Ἡρόδοτον Ξύλεω κτλ. Primum Tzetzta Joach. Camerarii emendationem ἱστορίας pro eo quod etiam Westermannus in Stephano suo reliquit ἱστορικῆς confirmat: tum, quod grato animo accipimus, versu tertio ἀπλητον offert. Quod vulgato longe praestabilius esse patet. Reliquae discrepantiae immemorabiles.

8. Callimachi fragm. CCCCLVI.

Considerantibus qua se levitate veteres Grammatici in citandis aliorum scriptorum verbis saepe gesserint, multa citra spem certae restitutionis corrupta omnem paene respuere emendandi conatum videbuntur. Id tum maxime perspicitur quam vere dictum sit, quum plures scriptores eundem locum apponunt. Quod quidem haud raro emendaturis praeclarum est adminiculum. Demonstrabo in fragmento quodam Callimachi, quod hoc est:

Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκασσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε
 Φλόγα· ἔσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου.

Adscribam quae Hemsterhusius (fr. CCCCLVI.) commentatus est: „Tryphon περὶ τρόπων ποιητικῶν MS in Bibl. Leidensi: Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν τι δηλοῦσα, ἕτερον δὲ ἐννοίαν παριστώσα· τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται (sic) φανερώς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ κτλ. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ πυρὸς οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ' ὡς περ αἰδοῦμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασυτήτος. Priora si scribas, Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκασσας, ἐς πολλὴν πρόσω, iambus existet tolerabilis: quod sequitur κέχρηκε non expeditio: sensus videtur fuisse: Ignis, quem succen-

disti, in multam porro flammam erupit. Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Tryphon ad allegoriae rationem explicandam minus facere censeret; deinde sequebatur: — ἴσχε δὲ δρόμον Μαργῶντος ἵππου — *retine, vel, compesce cursum furentis equi:* cujuscunque τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος allegorice designari indicat Tryphon. Haud ignotum est, quam saepe Veterum in testimoniis adferendis Grammatici mutilata proponant.”

Haec in universum aestimanti ita disputata sunt, ut felicitatem ingenii Hemsterhusiani admirare. Quanquam hodie ulterius licet progredi. Novimus enim plurium testimonia auctorum, quos deinceps lustrabimus ita, ut a minus religiosis paulatim adscendamus ad eos, quorum summa est in Callimachi versibus afferendis fides et integritas.

Primum codicem Leidensem exhibere *προσακέχορμη* et *μαροῦντος* ad Ernestium scripsit Valckenarius Epp. ad Ernest. p. 45. Tryphonis libellum ex aliis codicibus vulgavit Boissonadius Ann. Grr. III. p. 271. Ubi rectius *δύνωνται* editur: in verbis *μαροῦντος ἵππου* convenit codicibus Parisinis AB cum Leidensi: sed illi *πρόσω κέχορμη* habent. Praeter Boissonadium eundem libellum excerpit Cramerus in Museo Philol. Cantabrig. II. p. 433. Verba ibi Callimachi paullo alia specie prostant hac: *Τὸ πῦρ ὅπερ ἐνέκασας, πολλὴν πρόσω κέχορμη φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαροῦντας ἵππους.* In fine verborum Tryphonis, quibus sententiam versuum Callimachiorum circumscripsit, pro Leidensis scriptura *ἐκδηλοῦν ἤλεγξε* Baroccianus habet: *ἐκδήλως ἤλλαξε.* Idem in superioribus recte *δύνωνται* monstrat.

Paullo copiosiora plurium verborum accessu ostendit Callimachea codex Parisinus alter Gregorii Corinthii quem vocavit Walzium — opusculum enim non discrepat ab eo, quod Boissonadius Tryphonis nomine edidit — *περὶ τρόπων* apud Walzium Rhett. Grr. VIII. p. 764. *Παραλαμβάνεται ἀλληγορία — δι' εὐλάβειαν. Καὶ παρὰ Καλλιμάχου· Τὸ πῦρ δὲ τ' ἀνέκασας, νύσση δίφρου ἄξωσιν. ἐν δὲ κύβαχος κυβιστήσης. Ταῦτα οἱ κυρίως εἴρηται· οὔτε γὰρ περὶ πυρός, οὔτε περὶ ἵπποδρόμου ὁ λόγος, ἀλλ' ὥσπερ αἰδοῦμενος ἐκδήλως εἰπεῖν ὃ ἐβούλετο, ἐχρήσατο τῇ ἀλληγορίᾳ.*

Absque alio teste esset, vel sic nemo profecto Callimachi manum restituere posset. Quod ut possimus debetur Choerobosco, cujus tractatum *περὶ ποιητικῶν τρόπων* edidit Cramerus Ann. Oxh. IV. p. 399, 25. *Δὶ εὐλάβειαν δέ, ὡς καὶ πικρὰ Καλλιμάχῳ.*

*Τὸ πῦρ δὲ τ' ἀνέκασσας ἔρος οὔ (h. e. πρόσω)
πολλῇ κερῶρηκε φλογί.*

Καὶ πάλιν·

*Ἴσχε δὲ δρόμου μαργῶντας ἵππους·
μὴ δευτέραν κάμψης, μήτι παρὰ νύσση
δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστῆς.
Ταῦτα οὐ κρυῖως εἶρηται· οὔτε γὰρ περὶ πυρὸς οὔτε ἵππο-
δρομίας ὁ λόγος αὐτῶ, ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος εἰπεῖν ὃ ἐβού-
λετο, τῇ ἀλληγορίᾳ ἐχρήσατο.*

Omnes ex uno fonte hauserunt, sed ut alii guttatim bibe- rint, largiore alii haustu. Prior igitur locus collatis inter se testimoniis diversis in hanc formam redintegrandus est:

*Τὸ πῦρ δ' ὅπερ ἀνέκασσας, ἐς πολλήν φλόγα
πρόσω κερῶρηκε.*

Alter autem locus praeclarus exturbata glossa *παρὰ νύσση* hanc speciem recuperabit pristinam:

*Ἴσχε δὲ δρόμου
μαργῶντας ἵππους μὴ δὲ κάμψης δευτέραν·
μὴ δίφρον ἄξωσ', ἐκ δὲ κυβιστῆς κύμβαχος.*

Ultimo versu non sine caussa poeta quarto pedi anapaestum largitus est. Quo recepto tantum abest ut versus deformetur, ut pulcherrime aequetur vel sono verborum res verbis subjecta.

Revocant haec fata versuum Callimachiorum in mentem alterum poetae Graeci locum miram sortem expertum. Is delitescit apud

9. Libanium Epist. CXLIII.

Εἰ καὶ, αἶτ Libanius, ἡμῶν ἤρχες, ταῦτ' ἂν ὠδύρου·

*Ἀπόλοιο δῆτ' ὃ πόλεμε, πολλῶν οὔνεκα,
ὃς τοὺς Καλλίας ὀξέως Ἴρους ποιεῖς.*

C. F. Wolfius: „Cujus hi versus sint, hactenus frustra quaero.”

Sunt versus Aristophanis Nubb. 6. 7.

*Ἀπόλοιο δῆτ', ὃ πόλεμε, πολλῶν οὔνεκα,
ὄτ' οὐδὲ κολάσαι ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.*

Alterius versus elumbes numeros erit qui Libanium ipsum per jocum procudisse opinetur. Ego aliter censeo, quum reputo, quibus gradibus lepida ista scriptura in illum contextus honorem evecta sit. Nec Libanium puto ὀξέως, sed ὠκέως scripturum fuisse.

Primum enim *Καλλίας* ortum ex *κολάσαι* in codice Ambros. T. 231. est *καλλίους*. Zambicarii translatio aliquid certe ex *servis* retinuit, qui in vulgari ista forma versus nulli jam sunt. Vertit enim: „Sed quanquam nobis imperas, hujusmodi tamen commoveri debes, pro claris autem multorum gratia, quod quidem sacras domos facis.” Joculariter profecto: sed nihil dum de ὀξέως *Ἴρους ποιεῖς*, sed — οἴκους ἱεροῦς ποιεῖς. Ut οἴκους certe remansisse ex v. οἰκέτας pateat. Fateor, incompertum habeo, quae tandem ursa hunc catellum enixa sit: perbellum vero foetum, qui vel ei qui sagacissimus fuit in odorandis eluendisque veterum scriptorum maculis Davidi Ruhnkenio ne minimam quidem *νοθείας* suspicionem injecit, Ep. Crit. II. p. 38.: „*Irus* pro quovis mendico dicitur, ut *Callias* pro quovis divite. Vide Libanium Oper. Tom. II. p. 295, B. et *Epist.* 144.” Idem recordatum esse oportet quisquis Aristophanis*) versum interpolavit pulchella sane scriptura: nec incredibile est, ob oculos habuisse priorem illum locum Libanii, in quo est: ὁ γὰρ ἦκων Ἴρους ἐν βραχεῖ χρόνῳ Καλλίας. Sic etiam in Anth. Pal. VII, 676. exstat Epigramma in Epictetum:

Δούλος Ἐπίκτητος γενόμεν, καὶ σώματι πηρός
καὶ πενήνῃ Ἴρους καὶ φίλος ἀθανάτοις.

10. *Plato Protagora* p. 344, E.

Σὺ δὲ φής, Platonis sunt verba, ὃ Πιττανέ, χαλεπὸν ἐσοθλὸν ἔμμεναι· τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσοθλὸν· ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον.

Sic editur ex codd. Bodl. Vind. Coisl. Reliqui: δυνα-

*) Per hanc opportunitatem corrigam Schol. Ven. Aristoph. Pac. 527. Ἐσχημάτινη (l. ἐσχημάτισται) δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλεπτός (l. βλέπος) καὶ Ἀττικῶς βλέπος, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλω ἕξος. Scribe Ἀττικὸν βλέπος, quae verba sunt Nubb. 1177. Eundem versum spectat Pollux II, 75., v. Dindorf. Fragmm. Aristoph. 759.

τὸν δέ· ἐσθλὸν δ' ἔμμεναι ἀδύνατον. Igitur scripsit Plato: τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δέ· ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον.

11. *Aeschylus Agam.* 1643.

Clytaemnestra ad Chorum senum, qui cum Aegistho acerrime expostulant:

Στείχει' ἤδη δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους,
πρὶν παθεῖν· ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ' ὡς ἐπρά-
ξαμεν.

Ut mittam conjecturas aliorum nuper Emperius meus proponebat: πρὶν παθεῖν ἢ ῥξαι τι καινόν. Mihi in mentem venit:

Πρὶν παθεῖν ἔρξαντας αἰνὰ· χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
h. e. priusquam dira perpetretis et patiamini dira. Codex Florent.
ἔρξαντες. Ceterum Klausenius haec quoque interpretatus est.

12. *Aeschylus Supplic.* 395.

Rex Argivorum:

Οὐκ εὐκρίτον τὸ κριμα· μὴ μ' αἰροῦ κριτήν·
εἶπον δὲ καὶ πρὶν, οὐκ ἄνευ δήμιου τάδε
πράξαι μ' ἄν, οὐδέπερ κρατῶν· καὶ μήποτε
εἶπη λεῶς, εἴ που τι μὴ τοῖον τύχη,
ἐπήλυδας τιμῶν ἀπόλεσας πόλιν.

Wellauerus: „Sensus est: si quid aliter, i. e. infeliciter accidat.”

Probarem, si verba μὴ τοῖον paterentur. Nunc conjicio scribendum esse: εἴ που τι μὴ λῶον τύχη.

13. *Sophocles Philoctet.* 187.

‘Α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανῆς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑπόκειται.

Multum torsit interpretes vocis ὑπόκειται vel explicatio vel correctio. Brunckii ὑπακούει confutavit Hermannus, Hermannii ὑπ' ὀχέεται, licet ingeniose excogitatum, ferri vix posse Wunderi ostendit prudens disputatio. Libri non discrepant. Nisi quod codex Florentinus Γ apud Guil. Dindorfium ὑποκειται pravo accentus positu exhibet. Promam quod olim in mentem venit et ne nunc quidem displicet:

‘Α δ' ἀθυρόστομος

ἄχῳ τηλεφανῆς πικρὰς
οἰμωγὰς ὑποκλαίει.

Echo succinit maestos Philoctetae gemitus. Recte Scholiasta: 'Ο δὲ νοῦς· αἰεὶ δὴ ὀδυρομένου αὐτοῦ ἡχῷ πρὸς τὸν ὀδυρομὸν ἀντιφθέγγεται. Ita identidem adumbratur calamitas Poeantidae, ut in deserta ab hominibus insula una Echo in gemituum ipsius societatem venire dicatur. Sic versu 691 sqq.

Ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν
οὐδέ τιν' ἐγγώρων, κατογείτονα
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβροῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱμα-
τηρόν.

Quo loco moneo κατογείτονα mihi videri στόνον dici gemitum ipsi Philoctetae male vicinum, ut fere Aeschylus μερίμνας dixit γείτονας καρδίας, quam suavam imaginem ne a medii quidem aevi poetis nostratibus alienam esse memini mihi cum gaudio narrare Jacobum illum Grimmium, rerum Germanarum ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα. Eoque acerbius sonat dictum Sophocleum, quia στόνος quum κατογείτων dicitur, alterum vicinum non esse misero Philoctetae indicatur. Adde denique versum 1444 sqq.

Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἐρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.

14. *Ejusdem Fabulae v. 710 sqq.*

Chorus adumbrata Philoctetae miseria:

Νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων·

ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει

πολλῶν μηνῶν,

πατρώαν ἄγει πρὸς αὐλάν

Μηλιάδων Νυμφᾶν,

Σπερχσιουῦ τε παρ' ὄχθαις, ἔν' ὃ χάλιασπις ἀνῆρ θεοῖς

πλάθει πάλαι

θειῶ πυρὶ παμφαῆς,

Οἷτας ὑπὲρ ὄχθων.

Libri πλάθει πᾶσι vel πᾶσιν. Quod quum et frigidum esse nec strophae numeris respondere viderent interpretes, varie verba immutarunt. Hermannus πάλαι scripsit.

Quod tamen ipsum adeo mihi languere videtur, ut a poeta profectum esse non putem. Herculem in coetum Deorum incessu eo qualis heroem decet ingredientem nanciscemur, si mecum refinxeris:

πλάθει βάσιν.

Vel, si πλάθει sensu intransitivo acceperis, quod minus placet πλάθει ποσίν.

15. Sophoclis Oedip. Colon. v. 147 sqq.

Ἐε,

ἀλαῶν ὀρμιάτων

ἄρα καὶ ἦσθα φυτόλμιος, δυσαίων

μακραίων τ' ἔτ', ἐπεικάζαι;

Sic fere leguntur haec in recentioribus exemplaribus. Hermannus autem, qui sentiret ineptum esse et ἔτι illud et ἐπεικάζαι, quum chorus, nisi ipse quoque caecus sit, videat senem esse Oedipum, ut absonum sit, id eum conjectando secum disceptare, aliter scripsisse poetam demonstravit. Quod vulgatum a poeta scribi non potuisse censet, assentior: in emendando loco ducem desero. Nam quod μακραίων diuturnum significare retur, ut Ajac. 194. μακραίωνι σχολῶ, id mihi non patiar persuaderi. Perit enim acumen, quod in juxta positis vv. δυσαίων et μακραίων quaesivisse poetam in confessis est. Jam δυσαίων quum sit *qui misere vivit*, μακραίωνα interpretabimur eum *qui diu vivit*. Hinc consecrarium est ut rejiciamus quod Hermannus erudite scripsit: μακραίων γ' ὄτ', quod sane intellectu difficilius explanavit annotatione in Ajacem v. 789. Hunc autem loci intellectum esse vult: *Num vero luminibus natura orbis es, qui quidem, ut conjici licet, diu est ex quo hanc miseram vitam degis?* Haec quoque interrogatio habet mirum quid, si recte sentio, et languescens. Libri fere cum Aldo μακραίων τ' εἰ, ὡς ἐπεικάζαι, nisi quod in Vat. τε deest et duo alii libri cum Turnebo τ' εἰ monstrant. Nihil opis fert Laurentiani A glossa: *λείπει τὸ εἰ*, quod olim scriptum fuisse suspicatur Elmslejus: *λείπει τὸ ὡς*. Tu vide an tibi se probet hoc:

δυσαίων

μακραίων, τὸ γ' ἐπεικάζαι,

h. e. *qui misere vivit* — ponit enim chorus Oedipum caecum natum esse: verba enim ἄρα καὶ ἦσθα φυτόλμιος exclama-

tioni propiora quam justae interrogationi. Nec responsum expectant; et silet Oedipus — *diu vivit, quantum quidem probabiliter conjicere licet*. Sententiam generalem, ut puto, interponit chorus et in antiquitate et nostra aetate late propagatam: Orcum rapere citius eos, qui opulenti et beati vivant, parcere iis si qui miseriis conflictentur. "Ὁν γὰρ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. Ut Mars fortissimum quemque prosternit, imbelles non curat. In ejusmodi sententiis quanto studio et recentiores et veteres similem verborum sonum captent, arguunt multa proverbialiter dicta, veluti, unum ut apponam vulgatissimum: Πάθος μάθος. Ad verba τὸ γ' ἐπεικάσαι confer Oed. Reg. 82. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἴδύς.

16. Panyasis Clementis.

Panyasis in primo libro Heracleae Herculem poculo Solis a Nereo impetrato ad Erythiam navigasse fecerat. Cum hac narratione composuit celebrem locum Clementis Franc. Phil. Funckius, qui Panyasidis Fragmenta Bonnae 1837. diligenter edidit et ut Welckeri Naekiique discipulum decebat. Locus Clementis exstat in Protrept. p. 31. Potter. Πολέμων (fr. XXIV. p. 52. Preller.) καὶ τὴν Ἀθηναῖν ὑπὸ Ὀρνύτου τραπῆλαι λέγει καὶ μὴν καὶ τὸν Ἀιδωνεία ὑπὸ Ἡρακλείους τοξευθῆναι Ὀμηρος λέγει (II. N, 395 sqq.) καὶ τὸν Ἥλειον Ἀνγέαν Πανύασις ἱστορεῖ.

Clemens igitur id agit, ut exagitet gentiles, qui vel deos suos vulnerabiles finxerint. Funckio p. 26. haud dubie Ἥλιος in verbis Clementis latere videbatur: Potterus suspicabatur τὰς Ἥλιου ἀνγὰς, Heynius τὸν Ἥλιον αὐτόν, quod amplectitur Muellerus Dorr. I. p. 424, not., qui Herculem a Nereo tum demum accepisse poculum Solis statuit, quum tela in Solem ipsum jecisset.

Omnes opinor calidius. Codicem Novi Collegii καὶ τὸν ἡλίου Ἀνγέαν exhibere neglexerunt. Ἥλειος est interpolatio. Panyasis Soli ministrum quendam eundemque filium affinxerat: audi Scholia Parisina IV. p. 107. Klotz. Δαίμων τις οὗτος Ἥλειος Ἀνγὰς, ἐναντίος τῷ Πλούτωνι, ὃν καὶ τοξευόμενον ὑπὸ Ἡρακλείους Πανύασις εἰσάγει. Nemo, opinor, tanquam ἀντοσχεδίασμα hanc narrationem Scholiastae exploret. Optime dicit, Augeam contrarium esse Plutoni. Filium

Solis Tenebrioni. Nam vix credo verba *ἐναντίος τῷ Πλούτωνι* ex prioribus Clementis verbis licentius petita esse.

Apparet, scribendum esse vel τὸν Ἑλίου Ἀυγέαν vel τὸν Ἥλιεῖον Ἀυγέαν. Ut Augeam Panyasis tanquam ταμίαν quendam poculi Solis finxisse videatur. Qui quidem Augeas indolem patris optime refert vel nomine: ut qui ab ἀργαῖς ἡλίου nomen acceperit. Nec hic Solis filius et minister a rege Elidensi diversus fuerit. Namque is quoque filius Solis erat, Apollod. II, 5, 4. ibique Heynii notae. Cum eo rege plura certamina iniit Hercules. Poetis Epicis deberi videtur, ut Augeas ille filius Solis deposita paullatim divinitate in regem Elidis deprimeretur, Ἥλιετος ad Ἥλειον. Pausanias V, 1, 7. Ἥλειου ἦν Ἀυγέας· οἱ δὲ ἀποσεμνύοντες τὰ εἰς αὐτὸν παρατρέψαντες τοῦ Ἥλειου τὸ ὄνομα Ἑλίου φασὶν Ἀυγέαν παῖδα εἶναι. Ego rem inverterim. Et Panyasis quidem videtur pristinam formam fabulae ita retinuisse, ut Augeas daemon magis quidam quam mortalis rex esset. Nec in Elidensi rege vestigia pristinae naturae plane evanescere: velut Scholia Apollonii Rhod. I, 172. referunt: Οὗτος λόγῳ μὲν ἦν Ἑλίου· — ἐδόκουν δὲ ἀκτῖνες ἀπολάμπειν αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Eundem esse igitur τὸν Ἥλιεῖον Ἀυγέαν Panyasidis et regem Ἥλειον vel id coarguit, quod Hercules cum Augea Elidensi saepius congressus est, idemque ex mente Panyasidis telis suis adortus est Heliacum Augeam. Ceterum quum Nereus Herculi poculum cecidisse dicatur, Panyasis rem ita exornasse videtur, ut vulnerato ab Hercule Augea deus marinus intercederet et poculum a Sole expetitum pacisceretur. —

Alter Panyasis est locus non immemorabilis, qui industriam Bonnensis editoris fugit. Probus in Virgilio Eclog. II, 24. *Amphionem et Zethum Euripides et apud nos Pacuvius Jovis ex Antiopa, Nyctei filia, ait natos cantando coluisse armenta vocare. Testantur id Thebae, quas Apollonius in Argonauticis a fratribus antedictis muro esse clausas ait. Sed Zethus humeris contulit saxa operi, Amphion cantu vocavit, siquidem sensus animalium facilius quam saxa vincuntur. Panyasis et Alexander (Aetolus, opinor, in Apolline) lyram a Mercurio muneri datam dicit, quod primus Cynaram liberaverit.*

Amphionem a Mercurio accepisse lyram alii contestantur:

Apollod. III, 5, 5. Ζήθος μὲν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κιθαρωδίαν ἤσκει δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ. Uberiora Pausanias IX, 5, 4. Δόξαν ἔσχεν Ἀμφίων ἐπὶ μουσικῇ, τὴν τε ἀρμονίαν τὴν Ἀυδῶν κατὰ κῆδος τὸ Ταντάλου παρ' αὐτῶν μαθὼν, καὶ χορδὰς, ἐπὶ τέσσαρσι ταῖς πρότερον, τρεῖς ἀνευρών. Ὁ δὲ τὰ ἔπη τὰ ἐς Εὐρώπην ποιήσας φησὶν, Ἀμφίονα χρῆσασθαι λύρα πρῶτον Ἑρμοῦ διδάξαντος, πεποιήκε δὲ καὶ λίθων καὶ θηρίων ὅτι καὶ ταῦτα ἄδων ἦγε. Μύρων δὲ Βυζάντιος ποιήσας ἔπη καὶ ἐλεγεία, Ἑρμῆ βωμόν φησιν ἰδρῦσασθαι πρῶτον Ἀμφίονα καὶ ἐπὶ τούτῳ λύραν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν. Aliam caussam muneris Mercurialis excogitaverat Panyasis: quod primus Amphion Cynaram liberasset. Nescio quid hoc fabulae sit. A Dirca, Lyci uxore, servasse feruntur matrem Zethus et Amphion: qui quum in eo essent ut ipsum Lycum trucidarent Ἑρμῆς ἐκώλυσε, τῷ Ἀύκῳ δὲ προσέταξε παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας αὐτοῖς Scholia Apoll. Rhod. IV, 1090. Hygin. fab. 8. De Cynara nihil memoriae proditum novi. Et liberavit sane primus (vel prior potius) Amphion, mansuetioris indolis filius. Propert. III, 13, 29.

Et durum Zethum et lacrumis Amphiona mollem

Experta est stabulis mater abacta suis.

At Cynaram vocatam esse a Panyaside Alexandroque quae reliquis omnibus *Antiopa* est, vix crediderim. Unum quaeram. An forte quod *liberandi* verbum ex Panyasidis narratione duxit Probus, arguit, Panyasidem τὴν λύραν a Mercurio acceptam dictam narrasse ab eo q. e. *λύσασθαι*? Vide quae dixi in Eustathii Pindarica p. 26. Euripides certe in *Antiopa* illud veriloquium exhibuerat, v. supra p. 107. Nisi quod rem aliter exornavit.

17. *Sophoclis Antigona. v. 71.*

Antigona tergiversanti Ismenae:

Οὐτ' ἂν κελεύσαιμ' οὐτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἠδέως δρώης μέτα·
 ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κείνον δ' ἐγὼ
 θάψω· καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.

Libri paene omnes ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σ. δ., ut ἴσθι ab οἶδα

repetiisse grammatici videantur. Alteram scripturam ὅποια explicant Scholiastae, sed ut inter utramque scripturam ancipites fluctuasse patescat: *Γιγνώσκει ὅποια σὺ θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις· ἢ τοιαύτη γενοῦ ὅποια καὶ βούλει.* Alterum Hermannus suscepit, nisi quod ὅποια dedit; quod non necessarium videtur. Mihi vetustorum librorum ὅποια intuenti subnata suspicio est, a poeta esse:

ἀλλ' ἴσῃ ὅποια σοὶ δοκεῖ,

tu tua tene, qualiacunque tibi placent, persiste in sententia tua, qua superiorum jussis obsecundandum opinaris. Sic v. 76.

σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,

τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.

18. *Ejusdem fabulae v. 262.*

*Εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὕξειργασμένος
κούδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφυγε τῷ μὴ εἰδέναι.*

Libri ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. At sic versus perit. Quidam ἔφυγε scripserunt: at imperfectum desideratur. Alii ἔφυγε μὴ εἰδέναι comprobaverunt: at cum damno, si recte sentio, sermonis, qui vix patitur abesse articulum juxta verbum φεύγειν. Quod nuper Hermannus commendavit: ἀλλ' ἔφλεγε τὸ μὴ εἰδέναι, non facile laudatores reperiet. Tentavi:

ἀλλ' ἔφασκε μὴ εἰδέναι,

sed quis contendebat, se nescire.

19. *Electrae v. 680.*

Paedagogus ludos Pythicos describens, quibus misere perisse Orestem simulat, momenta rerum in brevius cogens ait:

*Χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω
οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
ἐν δ' ἴσθ' ὅσον γὰρ εἰσεκήρουσαν βραβῆς
δρόμων, διαύλων, πεντάεθλ' ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπινίαια
ὠλβίζετο κτλ.*

Versus refractarius et qui multum negotii facessiverit criticis. Conspirant libri in ea scriptura, quam supra expressam nunc retinuit Hermannus. Nec Suidae exemplaria dissident, nisi quod πένταθλ' praestant. Correctiones propositae tres sunt ab Hermanno et Porsono. Aut:

δρομων, διαύλων πέντε θ' ὧν νομίζεται.

Aut:

δρομων, διαύλων ἄθλ' ἅπερ νομίζεται.

Aut denique:

δρομων, διαύλων πεντάδ' ἢ νομίζεται.

Vulgata quot haberet dubitationes ex parte indicavit Hermannus; et a constructione, et a minus Attica forma *πεντάεθλα*, et ab inelegantiore versus numero. Quas difficultates utut elevare studuit Hermannus, usque nova recurrunt quae te morentur obstacula. Primum enim quis unquam *πένταθλα* vel *πεντάεθλα* dixit pro vulgari *πένταθλον*? Nemo, credo; ut nec Latinis quinquertia, sed quinquertium est in usu. Deinde, idque mihi summi videtur momenti esse, si quinquertii hic facta mentio esset, non *δρομον* et *διαυλον* solum poterat poeta nominare, debebat

ἄλμια, ποδοκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Vel, ut est in Scholiis Plat. p. 384. Bekker.

Πάλην, σίγυνον, ἄλμια, δίσκον καὶ δρόμον.

Ut dicam quod sentio, omnis iste versus non versus reddendus est Grammatico, qui accuratius quam pro re nata certaminum genera ingerere gestiret. Nunc dempto illo oratio leniter fluit:

*Ὅσων γὰρ εἰσεκήρουξαν βραβῆς,
τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπιτίμια
ὠλβίζετο.*

Accuratior enim certaminum memoria non desideratur. Nam v. 674. statim admonemur verbis: *δρομον* οὗ πρώτη κρίσις —, qualia reliqua fuerint certamina, pentathlon. Opponitur vers. 688 sq.

*Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας ὄθ' ἱππικῶν
ἢν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγῶν κτλ.*

20. Sophoclis Oedip. Reg. v. 488 sq.

*Πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὐτ' ἐνθάδ' ὄρων οὐτ' ὀπίσω·
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἐκεῖτ' οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω
ἔμαθον, πρὸς ὅτου δῆ * * * βασάνω
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα*

Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

Brunckius ut versum 492. strophico exaequaret *χορησά-
μενος δὴ βασάνῳ* ex Scholiis eruere sibi videbatur tanquam
Sophoclea. Refutavit Hermannus, qui ante *βασάνῳ* signa la-
cunae posuit, post *βασάνῳ* Elmslejus. Neuius lacunae explen-
dae proposuit: *πρὸς ὅτου δὴ σὺν ἀληθεῖ βασάνῳ*. Poterat
paullo usui accommodatius:

πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ σὺν φανερά.

Sic praeter alios Chilo Delect. Poett. Melic. p. 261.

Ἐν λιθίναϊς ἀκόναϊς

ὁ χοροὸς ἐξετάζεται διδούς βάσανον φανεράν.

21. Euripidis Medae v. 856 sqq.

Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ

χειρὶ τέκνων σέθεν

καρδίᾳ τε λήψει,

δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

Quot editores, tot sententiae: quarum recensum non agam.

Simpliciter meam liceat addere conjecturam facillimam et qua
locus videatur certo expediri posse:

Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ

χειρὶ τέκνων σέθεν

καρδίαισι λήψει,

δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

22. Ejsdem Phoeniss. v. 938.

Aperuerat Tiresias Creonti mactandum pro salute patriae
Menoecum esse. Jam Creon:

Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.

TEI. Ἀνὴρ ὄδ' οὐκέθ' αὐτός· ἐκνεύει πάλιν.

ΚΡ. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σὼν με δεῖ μαντευμάτων.

TEI. Ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;

ΚΡ. ὦ πρὸς σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός.

TEI. Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.

Vulgo *αἰτῆ*, quod contorte explicat Schaeferus. Reliqui peri-
clitanti sunt *ἐστίν, δυσφύλακτα γῆ, δυσφύλακτ' ἀρκεῖς*.
Mihī placet:

Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἶνει κακά.

Hoc est, quae aegre caveri queunt iis contentus esto.

23. *Ejusdem Helenae* v. 86.

Interrogaverat Helena Teucrum:

Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφησ πίδον;

ΤΕΥΚΡΟΣ: εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ γύναι, τῶν ἀθλίων.

ΕΛΕΝΗ: Οὐτάρα σ' Ἑλένην εἰ σιγγεῖς θανμαστέον.

ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίν' ἐξαυδάν σε χροῖ;

*ΤΕΥΚΡΟΣ: Ὅνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὃ δὲ φύσας πατῆρ
Τελαμών, Σαλαμῖς δὲ πατρίς ἢ θρέψασά με.*

Versu 86. libri: ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ἐξαυδάν σε χροῖ; Supra repraesentavi emendationem Hermanni. Quae quidem tres ob causas probari nequit. Primum ob usum, tum ob responsum Teucris, tertio propter v. ἐξαυδάν. Expediam ordine. Ob usum: sequitur enim Euripides Homericam formulam usu sancitam:

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκήες;

Sic in Ione 258. *ΚΡΕΟΥΣΑ:*

Τίς δ' εἶ, πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας

πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χροῶν;

ΚΡΕΟΥΣΑ:

Κρέουσα μὲν μοι τοῦνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθίδεωσ

πέφυκα, πατρίς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.

Confer Phoeniss. 123 sqq. Simonidis Epigr. 136. 138. Deinde ob responsum Teucris: ad τίς enim pertinet ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος; ad τίνος, ὃ δὲ φύσας πατῆρ Τελαμών; ad πόθεν denique Σαλαμῖς δὲ πατρίς ἢ θρέψασά με. Postremo propter ἐξαυδάν: nam id tum demum poterit locum suum tueri, si significaverit: *te decet eloqui (das musst du heraussagen)*: non poterit, si idem esse volumus atque: *quem te dicere oportet? (wie soll man dich nennen?)* Nam tum simplex αὐδάν desideratur, ut in Ione dixit poeta: ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χροῶν; Hinc in Helena licet numeris insuavioribus scribendum reor:

ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος δ' αὐδάν σε χροῖ;

Aliorum enim conjecturas jure damnavit Hermannus.

24. *Ejusdem fabulae* v. 167 sqq.

Palmari emendatione Hermannus effecit, ut intelligi carmen hoc possit:

Πτεροφόροι νεάνιδες,

παρθένοι, χθονὸς κόραι,
 Σειρήνες, εἴθ' ἐμοῖς γόοις
 μόλοίτ' ἔχουσαι Λίβυν λωτόν ἢ σύριγγας, αἴλιν' ὃς κακοῖς
 τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα,
 πάθει πάθεα, μέλεσι μέλεα.
 Μύσι, ἄτ' ἔ' ἔ'
 θρηνήμασι ξυνφδὰ
 πέμψειε Φερσεφάσσα.

In his unum est quod me quidem male habeat. Nam v. 170. ὃς redit ad λωτόν: quod fieri sane poterat: „quippe primaria notio illo verbo continetur, cui deinde leviter adjectum ἢ σύριγγας.” Exempla sunt apud Bernhardium Synt. p. 439. Putidum illud videtur, si poeta lotum ad Proserpinam querelas demittere jubet. Medebimur illi scrupulo, si scribemus: ὡς κακοῖς — πέμψαι τε, ut Euripides haec referat ad notionem primariam, h. e. ad Sirenes, quas loto Libyco instructas sibi adesse volebat Helena. Illis igitur conveniens est αἴλινα δάκρυα πέμψαι Φερσεφάσσα.

25. *Ejusdem Fabulae v. 270 sqq.*

Helena:

Εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν
 αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβοιν,
 καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακὰς, ἃς νῦν ἔχω,
 Ἕλληνες ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς
 ἔσωζον, ὥσπερ τὰς κακὰς σῶζουσὶ μοι.

In his λάβοιν scriptum ab Hermanno est. Quae vulgaris forma ut videtur et Comicis potius poetis relinquenda semel a vetustis Grammaticis in Euripideis reperta videtur: nam eodem versu qui est in Et. M. v. τρέφοιν. "Αφρων ἄν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας, utitur Grammaticus Crameri Ann. Oxx. IV. p. 204, 24. In editionibus vetustis est λάβω, in codicibus λαβεῖν, in duobus γρ. λάβω adscriptum est. Qui λαβεῖν Euripideum arbitrabantur attulerunt tres locos, in quibus εἴθε infinitivo junctum est, Phocylidae ex ποιήματι νοουθετικῶ, Antipatri Thessalonicensis, Crinagorae. Quibus Matthiae addidit Odys. Ω, 311. quod Pflugkius fideliter repetiit: ibi autem nihil ejusmodi. Hinc Hermanno ille usus epici sermonis ejusque recentioris esse videtur.

Mihi secus videtur. Primum enim Helenae illi optato, quod impetrari omnino non posset, egregie respondere puto infinitivum: deinde qui a Matthia falso citatus est locus Odysseae Ω, 376 sqq. argumento est, non esse illum usum solis recentioribus Epicis cognitum. Verba Homeri sunt:

*Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
οἷος Νήριον εἶλον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσι ἀνάσσων,
τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφιστάμεναι, καὶ ἀμύνειν
ἄνδρας μνηστῆρας.*

Infinitivus enim saepe in optativi locum subrepat: sic Odys. P, 354 sq.

*Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι
καὶ οἱ πάντα γένοιτο.*

26. *Scholia Aristidis p. 103. Frommel.*

Eximius est locus de Palladiis in Scholl. Aristidis p. 103. Frommel., p. 320. Dindorf. hic: *Διὰ (l. δι᾿ ἡμετέρας) τὸ Παλλάδιον φησὶ τὸ ἀπὸ Τροίας· ὁ γὰρ Δημόφιλος (Δημοφῶν) παρὰ Διομήδους ἀρπάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν, ὡς σημαίνει Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ· λέγει δὲ ἂν (sic) καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦτε καταλυόμενον τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτεφυρῶν καλουμένων, ὡς Φερεκύδης καὶ Ἀντίοχος ἱστοροῦσιν.*

Primus haec tentavit Muellerus de Phidiae Vita et Opp. p. 21., qui scribebat: *τοῦ τε καθιδρυμένου ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων καὶ περὶ τῶν ἀπὸ λαφύρων καλουμένων*, ut haec ad spolia Medica spectarent. Nuper in Commentationibus Aeschylī Eumenid. p. 106. additis cognita Dindorfii codicum lectione *τοῦ τε καταλυόμενον* — ex uno D vulgata *καταλυόμενον* affertur — verissime emendavit: *τοῦ τε κατ' Ἀλαλκόμενον τὸν αὐτόχθονα*. Nam qui Pausaniae IX, 33, 4. aliisque apud Naekium de Hecale p. 53. Ἀλαλκομενεὺς est, poterat et Ἀλαλκομένης et Ἀλαλκόμενος dici, vide Lobeckium Aglaoph. p. 996. not. Lehrsium de Aristarch. p. 249. Ego de Glaucō cogitaveram: nam in arce Athenarum erat *Γλανκώπιον, ἀπὸ Γλαύκου τινὸς αὐτό-*

χθονος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος Et. M. p. 233, 28. Mueller. Orchom. p. 213. Et Glaucopus filius Alalcomenei est Steph. Byz. s. v. Ἀλαλκομένιον.

Muellerus l. c. reliqua obscura manere confessus ibidem p. 156. has quoque tenebras conabatur dispellere sic: καὶ τῶν περὶ Ἀτης λόφον vel κόρυφήν. Audacius. Ausis plane excidit Friebelius, qui post Satyrographorum fragmm. p. 141. περιανυγηφόρων proposuerit. Fundamentum emendaturis praebet Scholiorum Dindorfii scriptura: περὶ αὐτῶν γεφυρῶν. Nempe gens Gephyraeorum ad pontem eum, quem transibant mystae Eleusinii: quibus patrius erat cultus Cereris Gephyraeae et Minervae item Gephyraeae. Etym. M. s. v. Γεφυρεῖς: δῆμος Ἀττικός, ὅθεν καὶ Γεφυραία Δημήτηρ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἔχειν γέφυραν, δι' ἧς ἐπὶ Ἐλευσίνα μέτεισιν οἱ μύσται. Vide Prelleri librum de Cerere et Proserpina p. 394 sqq. De Palladii cura Gephyraeis (commissa dixit Laur. Lydus de Menss. VIII. p. 45. Γεφυραῖοι ἐν Ἀθήναις τοπάλαι ἐλέγοντο — διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Σπερχείου (Κηφισσοῦ Prellerus) ποταμοῦ ἱερατεῦειν τῷ Παλλαδίῳ· ὅθεν καὶ Πραξιεργίδαι δῆθεν ἐκαλοῦντο· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ποντίφειξ, ἀπὸ τοῦ δυνατοῦ ἐν ἔργοις.

Praxiergidae igitur iidem fuerint qui Gephyraei? Erant illi quidem οἱ τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιέννυτες teste Hesychio, vide Bösslerum de Gentt. et Famil. Attic. Sacerdott. p. 8 sq.

Ut autem Ceres Gephyraea vocata, sic Minerva Gephyraea: et Palladium Gephyraeorum: Minerva etiam Gephyritis. Hinc in Scholiis nostris emendandum: λέγοι δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων τοῦ τε κατ' Ἀλαλκόμενον τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ Γεφυραίων καλουμένων, h. e. ejus quod ad Alalcomenum pertinet et quod erat Gephyraeorum ab ipso vocatorum. Vide Servium in Aen. II, 166. „Dicitur alii unum simulacrum coelo labsum (quod nubibus * adfectum [advectum] et in ponte depositum) apud Athenas tantum fuisse (unde et γεφυροιστις [l. γεφυροῖτις]) dicta est; ex qua etiam caussa Pontifices a ponte sublicio, qui primus Tiberi impositus est, appellatos tradunt, sicut Saliorum carmina loquuntur.” Et Interpretes A. Maji in eundem locum: „Duo Palladia traduntur exstitisse (alterum) in Attices regione, alte-

rum in Troade. Atque illud quod Athenis repertum est, videbatur ponti inlabsum: unde apud illos tu... γεφυρίτις (I. γεφυρίτις) 'Αθηνᾶ.' —

In tempore video J. Fr. Luchtium ad Phylarchi Fragmm. p. 141. Scholiastae Aristidei verba sic corrigere: τοῦ τε καὶ οὐρανοῦ πεσόντος εἰς Ἀκτὴν χθόνα καὶ πῶς παρὰ γεφυρῶν καλουμένου.

27. Theognosti Canones.

Cramerus ut magnam gratiam meruerit descriptis a se editisque Grammaticis Graecis ab omnibus qui uti sciunt; non minorem meruit ab iis quibus membranas Graecas suis ipsorum oculis legere concessum non est. Commendari enim Anecdota Crameriana iis debent, qui quos maxime errores committere soleant librarii experiundo discere voluerint. Ut is idoneus campus juvenibus sit apertus ad exercendum ipsorum acumen. Recte vero fecit vir optimus, quod scripta illa sicut in libris manu exaratis legebantur, omni mendorum genere obsita, quam purgata quoad fieri potuisset propinare maluit. Videturque sane ea religione codices expressisse, ut raro de suo tacitus aliquid immutaverit. Argumento sunt ea quae I. Bekkerus in Indice Anecdotorum ex eodem Theognosto, qui in iis cornicibus est, quae Herodiani pennis se vestiverunt, ex eodemque codice Barocciano protulit. Raro leviter dissonant utriusque viri docti notationes: sic v. gratia Bekkerus p. 1417. affert σαξιδάγος, ὀρεσίτροφος, ἄρμασίπουδος. Apud Cramerum p. 96, 18. eadem, nisi quod ἄρμασίπουδος. Scribe ἄρμασίδουπος, quae glossa est Pindarica, v. Eustathii Pindarica p. 7. Ubi autem Cramerus ad emendatiorem scripturam revocat Theognostum suum, saepe jocularis gignit errores. Animi gratia apponam p. 24, 18. Ὅσπελθος· υἱὸς ἔκπατος. Cramerus: „Leg. ἔπακτός.” Apage vero υἱὸν ἔπακτόν: volebat grammaticus ὕσπέλεθρος· ὕδρ ἔκπατος, Schweinedreck. Eadem pagina l. 18. Τρυφάλεια· κοινῆ προσκεφαλαία· τρυφαλῖς· κοινῆ. Lege bis κυνῆ. Sed haec interspersi. Talia enim quicunque evolvit ista scripta perpurgat ipse.

28. Theocriti Idyll. I, 97 sqq.

Locus Theocriteus a Meinekio sic editus est:

Κῆπε· τὴν θῆν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγισεῖν.

ἢ ὅ· οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοιδᾶς·

Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,

Κύπρι νεμεσοσάτᾳ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθῆς·

ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·

Δάφνις κῆν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι.

Versus 100. ut scriptus est tollit acerbitatem responsi Daphnidis. Exaequanda oratio est dicto Veneris ita, ut interrogationis signum in fine ponatur. Praeterea φράσδη et fortasse δεδύκην scribendum:

ἦδη γὰρ φράσδη, πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκην;

Tum plane ad exagitantum Veneris dicitur apposite respondet Daphnis moribundus:

Δάφνις κῆν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι.

Dicebatur proverbialiter οὐπω πᾶς ἡλιος ἐμοὶ δέδυκεν, h. e. noch ist nicht aller Tage Abend gekommen. Locum Theocriteum eximie illustrat Diodorus Excc. Vatic. p. 78. Dindorf. Φίλιππος ὠνειδίξε τοῖς Θεσσαλοῖς ὡς τῆς ἐλευθερίας ἀνελπίστως διὰ Ῥωμαίων κυριεύσαντες λοιδοροῦσι τοὺς προγεγονότας κυρίους, οὐκ εἰδότες, ὅτι οὐπω πᾶς αὐτοῖς ὁ ἡλιος δέδυκε.

29. Loci aliquot Theocritei.

II, 24. Λακεῖ μέγα καππυρίσσα. Valckenario κάππυρος εὔσα suspicanti assensi sunt plures viri docti. Libebat vulgatam tueri auctoritate Etym. Gud. s. v. δάφνη· ἡγεῖ καιομένη· μαρτυρεῖ Θεόκριτος· χῶς αὐτὰ λακκον (sic) μέγα καππυρίσσα.

VII, 74. Χῶς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευεν. Meinekius: „Αμφιπολεῖσθαι qui dixerit pro ἀμφιπολεῖν scio neminem.” Conjicit vir praestantissimus ἀμφεδονεῖτο ex meliorum librorum scriptura ἀμφεπονεῖτο. Ego incideram in ἀμφεπόλει τε καὶ ὡς δρύες κτλ.

XVIII, 26. Hunc locum difficillimum ingeniose nuper Hermannus refinxit hoc modo:

Πόντι ἄτ' ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
ἀῶς, ἢ ὅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,

ᾧδε καὶ ἄχρυσέα Ἐλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.

Nulla tamen pacto versu 26. διέφαινε scribere Theocritus po-

tuit. Restringeretur enim pulchritudo Helenae ad illud temporis momentum, quo sol aliquando ortus fuisset. Nec aoristus διέφηγε recte restitutus est a quibusdam criticis: nam sol quotidie oritur. Quare poetam dedisse credo: φαίνησι. Saepe Theocritus similibus formis utitur.

XX, 6. Οἷα βλέπεις, ὅποια λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδες,
ὡς τροφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις.
Meinekus: „Duo codices καλέεις, in quo aliud quid latere apertum est.” Nempe γελάας.

XXIII, 16. Λοῖσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα
τᾶς Κυθερείας.

Ita Eldickius emendavit vitiosam librorum scripturam: οὐκ ἐνὶ καὶ τσαμφαότατος Κυθερείας. Mihi ἔτι necessarium videtur. An:

Λοῖσθιον οὐκ ἔτ' ἔτλα τόσσαν φλόγα τ. Κ.?

In eodem carmine v. 10.

Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγῶς,
οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
χεῖλεα καὶ κῶραι δεινὸν βλέπος εἶχον ἀνάγκας.

Suspicio v. 11. ποτιδῶν βροτόν scribendum esse. Ut bestiae suspectant venatorem, sic ille conspecto homine mortali congressum quovis modo vitabat. Πάντα ποιεῖν, in omnes se partes vertere, i. q. πάντα κάλων σείειν.

XXV, 15. Vel Meinekus repetiit Πηγεοῦ ἀμμέγα τιφος. At Μηγίου, quae optimorum librorum scriptura est, vindicare licebat cll. Strabone VIII, 337 sq. Paus. V, 1, 7. VI, 26, 1. VI, 22, 3. Vide Muellerum in Nunc. Literar. Gotting. 1838. p. 1345 sq.

XXVII, 30. Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψει
ὄψει νῆας.

Quidni:

Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψει ἠοῦς
vel ἠοῦς? Tibi novus dies illucescet.

Bionis Idyll. I, 23.

Ὁξὺ δὲ κωκύνουσα δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσούριον βοόωσα πόσιν καὶ παῖδα καλεῖσα.

Hermannus πολλὰ καλεῖσα rescribendum ducebat. Mihi γοόωσα videtur a poeta profectum esse. Maerebat Venus Adonis maritum et vocabat παῖ, παῖ. —

VII.

Analecta Lyrica.

Si a bonis parentibus et eorum quos progenuerunt amantibus summo jure flagitatur, ut eosdem erudiant et ad omnem virtutis honestatem conforment: a parentibus librorum in vulgus emissorum merito exspectes, ut imitentur probos parentes liberorum. Nam qui libros scribunt scriptosque edunt, similes eorum sunt, qui procreant liberos. Qui autem libros publicare, publicatis nec jam patrocinantur nec prospiciunt, comparandi sunt cum parentibus immanibus et barbaris, qui liberos suos solitudini et bestiis exponunt. Nam id quidem vix in hominem cadere videtur, nihil ut ad alicujus libri perfectionem desit. Mihi autem semper visum est e rei natura esse deberique orbi hominum literatorum, ut editores librorum quaecunque se obtulisset occasio errores commissos publice corrigerent, — si modo ingenuo literarum amore ad scribendum compulsi unam veritatem sectati essent — omissa supplerent, quovis denique modo libris suis speciem conciliare periclitarentur eam, quae ab illa forma, quam mente animoque conceptam habuissent, dissideret minimum. Qui mecum sentient, non improbabunt, si paucis complectar ea quae in Simonide Ceo — quem ego poetam incredibili admiratione prosequor — et in Poetarum Lyricorum Delectu vel peccata vel securius praetermissa indignor. Quae si cui exigua videbuntur et vilia, is aut sidus natale libris illis non infaustum illuxisse arbitrabitur aut tenuitatem ingenii mei et tarditatem culpabit. Me cui in literis nihil parvum videatur aut contemnendum, modo parva cum magnis consociare et suum utrisque pretium atque honorem statuere teneas, non pudebit veritatem vel in minimis rebus religiose anquisivisse. Est sane aliquid Lessingianum illud: *Man gewinne einen alten Schriftsteller nur erst lieb, und die geringste Kleinigkeit, die ihn betrifft, die einige Beziehung auf ihn haben kann, hoert auf uns gleichgültig zu sein.* Sed veniamus ad rem.

Simonid. Ceus p. IV. Quum Callimachus Simonidem vocet: ὁ Κεῖος Ἑλληχίου νέπους, Hyllichum ego avum maternum, Simonidem paternum fuisse statuebam. Nunc aliter judicandum est. Ludovicus enim Rossius prodidit titulum sepulcralem lapidis qui est in aedibus Dionysii Melissini, medici Iulietae, hunc:

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΙΧΙΑΗΣ.

Vide *Intell. Blätt. der Hall. Allg. LZ.* 1838. nr. 13. Rossius Ἑλληχίδας aut demum esse Atticum nobis incognitum aut veteres Iulietas in plures phylas demosve fuisse distributos arbitrabatur. Et hanc alteram sententiam pro vera habendam esse intellexit ipse Rossius in *Intell. Blaett. l. c.* 1838. nr. 40. p. 322., quum alter avus Simonidis *Hyllichi* (uno enim λ̄ nomen scribendum videtur cum titulo illo) nomen habuerit. — Mihi cognito titulo isto ita statuendum videtur, ut Ἑλληχίδαι phyla demosve Iulietarum fuerit, Callimachus autem, qui deperiret insolentiora, Simonidem *nepotem Hyllichi*, h. e. δημότην Ἑλληχίδην vocaverit. Ut in stemmate familiae Simonideae p. V. unus Simonides Leoprepidae avus relinquendus fuerit.

Pag. XI. Ad illos locos qui sunt de Simonide in aedium Thessalarum ruina divina ope servato adde Alciphronis *Epist.* III, 68. Τίς ἄρα μοι δαιμόνων επίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτήρες ἀνακτες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ ἐμὲ τῶν τοῦ πυρὸς κρουνοῶν ἐξήρπασαν; *Cranonium* videtur *Sophista aedes Cranone* extractas dixisse, ut in vocis κρουνοῶν simili sono luderet.

Pag. XIII. Ad locum Ovidii mira commentatus est semi-barbarus ille Scholiasta *Ibidis*, v. p. 471. ed. Merkel.: *Lorios alebes* (Salvagnius *Alcidice Aleuae Larissei*) *filia cum licoride filio* (Salvagnius *viro*) *suo dum domum intraret, domo cadente periit. Et quia ejusdem fuit cum viro adversitatis ejusdem dicitur etiam fuisse constellationis.*

Pag. XL. Locus Scholiorum *Arist. Vespp.* 1217. ex fide codicis Veneti jam sic scribendus est: Ἀρχαῖον ἔθος ἐστιωμένων ἄδειν ἀπολούθως τῷ πρώτῳ (vulgo τὸ πρῶτον), εἰ πάύσαιτο τῆς ὥδης, τὰ ἐξῆς (haec vulgo omitta). Καὶ γὰρ ὁ ἐξ ἀρχῆς (vulgo ἐξάρχης: codex Venetus firmat Kleinii emendationem) δάφνην ἢ μυρσίνην κατέχων ἤδε Σιμωνίδου ἢ Σησιγόρου μέλη, ἄχρῃς οὐ ἤθελεν.

Pag. LIII. Enarrabat Simonidem auditoribus suis Alexander Cotyaënsis, v. Lehrs. Quaestt. Epp. p. 14.

Pag. 16. Ad versum quintum pertinet locus Aristotelis *Metaphys.* p. 982, b, 29. Bekker. paullo aliorsum traductus: *Πολλαχῆ ἢ φύσις δούλη τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, ὥστε κατὰ Σιμωνίδην θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι γέρας, ἄνδρα δ' οὐκ ἄξιον μὴ οὐ ζητεῖν τὴν καθ' αὐτὸν ἐπιστήμην.* Ubi codices omnes praeter unum A^b ἔχοι τὸ γέρας. Idem carmen spectat Diogenes Cynicus qui dicitur *Epist. XXII.* apud Boissonad. *Notit. et Extract. Bibl. Paris. X.* p. 278. *Εἶναι μὲν γὰρ ἐσθλὸν κατὰ Σιμωνίδην χαλεπὸν, ἐπαγγέλλεσθαι δὲ ῥάδιον.*

Pag. 40. Adde de Astylo Crotoniata *Ol. LXXIII, 1.* victore Dionys. *Halic. Antiqq. VIII, 1.* *Κατὰ τὴν ἐβδομηκοστὴν καὶ τρίτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκα στάδιον Ἄστυλος Κροτωνιάτης, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρχίσου.*

Pag. 62. Ad *Threnos Simonideos* spectat Libanius *Epist. CCCCVII.* "Ὅτε ἀσθενεῖν σοι τὴν γυναῖκα ἠκούομεν, συνηλοῦμεν ἐννοοῦντες, ὡς εἰκὸς σε διακειῖσθαι καμνουσῆς· καὶ ἐπειδὴ τὴν τελευτὴν ἐπυθόμην, ἀνώμωξα δεινὸν τι ποιούμενος; Ἀρισταίνετον εἶναι ἐν πένθει, οὗ τῆ φύσει πανηγύρεις πρόεπουσιν· ὀρμήσας δὲ παραμυθεῖσθαι λόγοις, ἀνέσχον δείσας, μὴ πάνν σε δοκῶν εἰδέναί ἐπειτα ἀλοίην ἀγνοῶν. Οἷς γὰρ ἐμελλον σε κουφιεῖν τούτοις δὴ τοῖς Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου καὶ ὅσα ἐν τραγωδιῶν εἰώθαμεν φάρμακα λύπη προσάγειν, πάντα ἐδόκει μοι πάλαι εἰδέναί. Et Theodorus Hyrtacenus in Boissonad. *Ann. Grr. I.* p. 254. *Καί τοι κἄν περιῆν Σιμωνίδης κἄν Πίνδαρος κἄν ὅσοι τοῦ πρὸς λύραν ἄδοντος κόμματος, καὶ τὰς λύρας πρὸς ἁρμονίαν ἤρμόσαντο πένθιμον, οὔμενον οὐδ' ἐκεῖνοι πρὸς τηλικούτο πένθος ἀπέχρησαν.*

Pag. 81. Locus Plutarchi de elegiaco Aeschyli carmine, quibus ad Marathonem caesos Athenienses planxerat, incredibilia iudicia expertus est. *Mihi ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὸν Μαραθῶνα ἐλεγείαις scribendum videbatur, Bergkio εἰς τὴν Μαραθωνίαν.* Sed quum libri habeant *ταῖς Αἰσχύλου τὴν μεθ' ὁρίαν ἐλεγείαις* verba illa ineptissima litura sananda videntur. Ut Plutarchus universe ad carmina elegiaca Aeschyli provoca-

verit, non ad unam elegiam istam diserte. Nam plures in Marathonomachas elegias non scripserat.

Pag. 88. Simmiae Rhodii versum affert Grammaticus Cramerii Ann. Oxx. III. p. 385, 26. Παρ' ἀμμια (sic codex) τῷ Ῥοδίῳ οὕτως·

Χρυσῶ τοι φαέθοντι πολύλλιτος φθέγγεται κρός.

Collatis igitur inter se φθέγγεται et φαίνεται — sic enim in codice Choerobosci Bekkeri est — apparere dedisse Simmiam:

Χρυσῶ τοι φαέθοντι πολύλλιστος φλέγγεται κρός,
dixi in censura Paralipp. Lobeckii, v. Nunc. Literar. Gotting. 1837, 206. p. 2052. Hoc duxi memorandum esse, quum non sine laetitia viderim Godofr. Bernhardium in censura ejusdem libri Annall. Literar. Berolin. 1838, II. p. 347 sqq. eandem medicinam illi loco admovisse. Gaudeo, Virum doctum anno 1838. de duobus aliis locis contra Lobeckium eadem paene iisdem verbis disputasse quae ego anno 1837. Primum locum Rhiani a me p. 2048. correctum eodem modo corrigit: deinde apud Hesychium s. v. βλήρ restituit et ipse παρ' Ἀλκαίῳ, v. censuram nostram p. 248. Haec nobis communia: peculiare Bernhardio, quod contra veterum Grammaticorum doctrinam βλήρ non δέλεαρ aeolice dictum censet, sed idem esse quod βλής — der hingeworfne Brocken. Βλής autem extra dubium poni versu incerti poetae: Νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυον ἦκας. — Bernhardy igitur videtur credere, Aeolenses pariter ut Lacones literae σ substituere solere ϖ: falso. Nec Laco quidam Cretensisve in hac quidem voce σ poterat commutare cum ϖ. Nam habet ea mutatio fines suos et regulas. Praeterea βλής — hingeworfen — quid in versu illo significaret vellem docuisset Bernhardy. Tu vide Lobeckium p. 82.

Pag. 92. fr. LXX. Cum ἀριστάρχῳ Διῦ praeter trita illa compara quae Tzetzta in Cramerii Ann. Oxx. IV. p. 17. attulit ex Euphorione:

Εἶτε τὸν Εὐφορίωνα μιμούμενος ἢ ἄλλον
τὴν Ἴπποδάμειαν αὐτὴν ὁμοίως καὶ Ἀτρεία
οὐ θήσεις ὡς ὀνόματα, ὡς δὲ δοριμείας λέξεις,
ἀτρεία δῆμον ἄτρευτον, ὡς Εὐφορίων, λέγων,
καὶ χειρὰ ἱπποδάμειαν τὴν ἠνιόχων χειρὰ.

Alterum ἀτρεία δῆμον exstat apud Meinek. Euphor. p. 155., alterum χεῖρ ἱπποδάμεια novum est.

Pag. 92. fr. LXXI. Cum Simonidis narratione de Talo Ἡφαιστοτεύκῳ relicta Sardinia in Cretam insulam trajiciente debebam componere narrationem popularem Ceorum, popularium Simonidis: qua cum fabula aliquo modo cohaerebat altera. Servius in Virgilio Georg. I, 14. *Hic (Aristaeus), ut etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium matris instructu Thebas reliquit et Ceam insulam tenuit primo adhuc hominibus vacuam; post ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transitum fecit. Huic opinioni Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse ibique vitam coluisse*, v. Boeckh. fr. Pind. 139. An Pindarus Simonidi oblocutus erat? Ceterum fabulae intellectus obscurissimus. Illud volebam notare, fabulam Simonideam cum insulae patriae religionibus fuisse conjunctam.

Pag. 100. fr. LXXXIV. Lobeckius Paralipp. I. p. 76. corripit:

— τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύρ,
h. e. leones, quos et Aristoteles testatur et nostri peregrinatores comprobant φοβεῖσθαι μάλιστα τὸ πῦρ. Si autem recte ad Amorginum Iambographum versus recte emendatus refertur, emergit tetrameter poetae Amorgini primus: quem tetrametros scripsisse uni Suidae credebamus.

Pag. 104. Callimachium ἔλλατε sero agnovit Naekius in Museo Rhenano 1836. p. 20.

Pag. 109. fr. C. Vaterus in Eurip. Rhés. p. 75. not. corrigit: Στῆσιχόρον δὲ ὁ Σιμωνίδης φησὶν κτλ.

Pag. 110. fr. CI. Simonidis verba fortasse servata in Provv. Bodlej. 81. Ἀμουσότερος Ἀκανθίου τέττιγος.

Pag. 113. fr. CVIII. Euripides Iph. Aul. 313. μακροὺς δὲ δοῦλος ἂν λέγεις λόγους.

Pag. 126. fr. CXXXVIII. Heynius ad Homeri Iliad. XI, 256. „Πύλας ἀνεμοτρεφέας Simonides dixit *validas*. Nisi is postes ex validis arboribus sic appellavit.”

Pag. 182. Epigr. CXCVI. Nuper A. Boeckhius in Quaest. Metrolog. p. 294. et 304. distichum a nobis proscriptum vindicaturus legendum arbitratur:

ἔξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πενήμοντα ταλάντων

Δαμαρετίου χρυσοῦ, τὰς δεκάτας δεκάταν.

Pag. 209. Epigr. CCXVIII. Macarius Chrysoc. apud Walz.

ad Arsen. Viol. p. 291. Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος ἐπὶ τῶν θαρρόντων ἐν οἷς (f. ἐφ' οἷς) λέγουσιν ἢ πράττουσιν. Ὁ γὰρ Ἀγλαοφῶντος παῖς Θάσιος τὸ γένος ἄριστος ἦν γραφεύς. Nempe quum optimum pictorem Simonidis Epigramma solo patriae parentisque nomine addendo magnifice celebrasset, dicebantur illa de iis proverbialiter, qui confidentiores essent sui, ut virtutum praeconio non indigerent.

Numerum fragmentorum duobus volo augere locis. Primum Claudianus Epistt. IV, 9.

Fors juvat audentes, Cei sententia vatis.

Sic libri veteres, ad quos accensendus Vien., in quo *Chii* ex creberrima utriusque vocis permutatione. *Ceum vatem* quem dixisset Claudianus quum non intelligerent, partim interpolabant pessime *prisci sententia vatis*, quem Columna *Ennium* dici sibi persuasit, v. Enn. p. 134.; Schottus ad Procli Chrestom. p. 467. Gaisf. Hephaest. ed. Lips. cum Heinsio *Coi* conjecit intellexitque Philetam. Vide Huschkium ad Tibulli Eleg. I, 2, 16. *Fortes adjuvat ipsa Venus*. Virgilius Aen. X, 284. *Audentis fortuna juvat*. Ubi alia affundit Cerda.

Alter locus latere videtur apud Herodianum *περὶ μὲν λέξ.* p. 9, 31. *Συλοσῶν. Δεξιερῶν ἐρμονίδης. ἐρμοκρῶν κτλ.* Aug. Meinekius in *Historia Critica Com. Grr.* p. 500. „*Ἐρμονίδης* ex sequenti *Ἐρμοκρῶν* ortum et in *Σιμωνίδης* mutandum videtur.” In Et. M. p. 684, 49. ante Sylburgium edebatur *δεξιερῶν*, nunc *Δεξιερῶν*. —

Fritzschiem in Aristoph. Thesmoph. 161. *χὼ Κεῖος* (h. e. Simonides) conjectantem refutavit G. Hermannus docuitque *ἀρχαῖος* veram esse scripturam. Duentzerum autem in Scholio Plautino nobilissimo p. 4. Ritschel. *Concylum* transfigurantem in *Simonidem Ceum* non mirabar: dudum enim desuevi Proteum istum mirari. Comitem adeo illi conjecturae prodidit Lerschium, sodalem suum.

Delect. Poett. Elegiac. p. 12. Apud Mimnermum I, 4. *ἄνθε' ἀεὶ ἦβης* pro vero habet Otto Schneiderrus, qui censuram libri mei conscripsit in Zimmermanni Diar. Antiq. 1838. nr. 115 sqq. At id et mirifice languet et nititur veterum editionum scriptura sublestae fidei: proficiscendum in emendatione loci a codicum scriptura *εὶ ἦβης ἄνθεα*.

Pag. 13. fr. II, 10. Schneiderus ἀντίκα τεθνῶναι.

Pag. 16. fr. XII, 7. Schneiderus ἐσούθη. At Minerva non semel gavisā est eximio illo bellatore. Versu octavo idem V. D. desiderat πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεσιν. Sine caussa.

Pag. 20. Solonis carm. II, 33. Schneiderus καὶ θ' ἄμα. Ne id quidem necessarium.

Pag. 21. In versibus Solonis quos in notas relegavi, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη non debbam tentare. Eadem est enim assimilatio quae apud Catullum: *Phaselus* — ait fuisse navium celerrimus, vel apud Theocritum XII, 7. ἀηδῶν ἀοιδότητη πετηγῶν. Plura dabit Meinekii Menandr. p. 193.

Pag. 24. Solon. X, 2. Plutarchi codices A C τήν δ' ἐπόλιν, unde Sintenis recte edidit τήνδε πόλιν.

Pag. 26. Solon. XI, 42. Calidius damnabam δοκεῖ. Qui pauper est, quovis pacto opinatur posse sibi opes comparare. Nos diceremus: *Er meint, auf alle Fälle möge er wol einmal zu grossen Schätzen kommen.* Ne κτήσασθαι quidem desideres. Δοκεῖ tum ferri non posset, si κενήσθαι scriptum esset.

Pag. 32. Solon. XXIV, 4. Scribe αἰδεῦμαι cum Sinteni ex codice A.

Pag. 33. Solon. XXVI, 3 sqq. Quum Plutarchi codex A ἀπέσπασε m. sec. praebeat, malim cum Sinteni Xylandrum sequi. Quod recepi ex q ἐπέσπασεν praebet etiam codex C. Versu quarto Ἀ ἀμάργη.

Versu quinto libri omnes ἤθελε: ἤθελον Xylander. Versu septimo ἀσπός nunc repertum est in codd. Ca et Am. sec.

Ibid. XXVII, 1. Schneiderus ἄλλα δ' αὖ μάτην. Fortasse vere. Nisi Solo distingebat inter ea quae praeter spem divinitus ipsi contigissent et ea quae suis ipsius viribus esset consecutus.

Pag. 34. Solon. XXVIII, 4. Libri Plutarchi πολλαχῆ: Stephanus de suo πανταχῆ. Hinc corrige quae in notis dixi. Versu 11. δουλείην nunc in Plutarcho quoque codex C.

Pag. 35. Solon. XXIX, 3. De ἀτέροις vide Meinekii notam Menandr. p. 581. quaeque ibi disputat Buttmanus. Eodem versu δοῦσαι δίχα in vulg. διὰ latere perspexit praeclarae spei juvenis idemque mihi carissimus, Hieronymus Ibeling Ditzen, Emdensis. Quod quam vere repertum sit docet

vel id, quod O. Schneiderus in idem incidit. Sed diu ante Ditzenius mihi indicaverat. Dicit Solo, multis viris orbandam civitatem fuisse, si unam partem civium plane sequendam arbitratus fuisset nulla alterius habita ratione.

Ibid. Solon. XXX. Solonei versus recordatus videtur poeta incertus in Provv. Coisl. 114.

Δούλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδικα.

Rursus ibidem:

Κρεισσόνων γὰρ καὶ δίκαια κᾶδικ' ἐστ' ἀκούειν,
ubi corrige ἀκουστέα, ut Sophocl. Electr. 332.

τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

Dictum Soloneum praeterea observatum fuerit Menandro Sentent. Singul. 441.

Ὅρκον δὲ φεῦγε καὶ δικαίως κᾶδίως.

Antistheni Plutarch. Morall. p. 33, C.

Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν κᾶν δοκῆ κᾶν μὴ δοκῆ.

Similiter Euripides dixit Hecub. 739.

κᾶν τύχῳ κᾶν μὴ τύχῳ.

Et in Troadd. 642.

κᾶν προσῆ κᾶν μὴ προσῆ.

Pag. 46. Suidae articulus non uno loco laborat. Pro

γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη βώ^{ων} codex E δι' ἐλεγείας ὡς ἔπη βώ: et ὡς etiam A. Recte. Sub finem pro παρεσπαρμέναι εἰσὶ μωρίαί libri omnes παρεσπαρμέναι μιαρίαί, quod in vicem Kusterianae istius hariolationis revocandum. Foedissimum autem vulnus inflictum est verbis mediis: Καὶ πρὸς Κύρον, τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, Γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων καὶ ἐτέρας ὑποθήμας παραινετικάς, τὰ πάντα ἐπικῶς. Medicorum ars ad hunc diem frustra consumpta. Nec Gaisfordianae opes sanando faciunt: unus codex E ἐπιεικῶς habet. Idem Ditzenius meus ante hos quinque fere menses assecutus est manum Suidae: τὰ πάντα ἔπη ... fortasse βώ. Nam quum haec altera notatio ex alio fonte atque prior illa manasse videatur, numerus omnium versuum fortasse non alius fuit atque supra: ὡς ἔπη βώ. Eodem autem modo aliis locis Suidas omnem numerum versuum describit. Sic s. v. *Εὐμόλπος* — ἔπη τὰ πάντα τρισχίλια. Idem s. v. *Ἀνάχαρσις* — ἔπη τὰ πάντα ὀκτακόσια. Vide de hoc more Frid. Ritschelium de Biblioth. Alex. p. 91 sqq., cujus

copias aliquot testimoniis auxili in Nunc. Literar. Gotting. 1839. nr. 206. p. 2261. Ceterum eandem emendationem apud Suidam fecit idem O. Schneiderus.

Potest praeterea copiis Ritscheliani addi Suidae locus s. v. *Εὐφορίων*, qui licet confusus sit, hoc certe docet, Euphorionem edidisse quinque libros Chiliadum, qui titulus operi inditus erat propterea, quod singuli libri mille *ἔπη* complectebantur. In quinto libro *συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν* (h. e. *ἐπῶν*) *χρησμούς ἀποτελεσθέντας*, h. e. *oracula absoluta per mille versus*. Sic in verbis ab aliquot codicibus in fine repetitis: *ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς περὶ χρησμῶν [ὡς χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται]*, quum codex A *δις χιλίων* praebeat, recte apparet Kusterum *διὰ χιλίων* correxisse: debebat praeterea *ἐπῶν*. Vide Meinekii *Euphor.* p. 21 sqq.

Quum semel Euphorio sit in manibus, novum librum duosve adeo addam Meinekianis. Scholia Clementis Alex. p. 11, 6. (IV. p. 96 sq. Klotz.) *Καράνω τῷ Ποιάνθους (Ποίαντος?) νιῶ ἐξ "Αργους μέλλοντι ἀποικίαν στέλλειν ἐπὶ Μακεδονίαν, εἰς Δελφοὺς ἐλθόντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων·*

*Φράζεο, διε Κάρανε, νόω δ' ἐμὸν ἔνθεο μῦθον·
ἐκπρολιπὼν "Αργος τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα
χώρει πρὸς πηγὰς Ἀλιάκμονος· ἔνθα δ' ἂν αἶγας
βοσκομένας ἐσίδῃς πρῶτον, τότε (τόθι) τοὶ χρωῶν ἔστι
ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεάν τε πρόπασαν.*

Ἐκ δὲ τοῦ χρησμοῦ προθυμότερος γενόμενος Κάρανος, σύν τισιν Ἑλλήσιν ἀποικίαν στείλόμενος ἐλθὼν εἰς Μακεδονίαν ἔκτισε πόλιν καὶ Μακεδόνων ἐβασίλευσε καὶ τὴν πρότερον καλουμένην Ἐδεσσαν πόλιν Αἶγας μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν αἰγῶν· ὠκείτο δὲ τὸ παλαιὸν ἢ Ἐδεσσα ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Ἀυδῶν καὶ τῶν μετὰ Μίδου διακομισθέντων εἰς τὴν Εὐρώπην· ταῦτα Εὐφορίων ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἰστίᾳ καὶ τῷ Ἰνάχω. In Inacho Euphorio fabulas historiasque Argivas videtur complexus esse. An ille liber fuit Chiliadum?

Pag. 66. Theognid. 203. O. Schneiderus οὔτι γὰρ αὐτως, quod non necessarium.

Pag. 68. Theognid. 256. Meinekii Theocr. II, 149. corrigi ἔρῳτο.

Pag. 69. Theognid. 263. Mire Schneiderus: ψυχρὸν γὰρ

μοι τῆσδε φίλοι πνεΐουσι τοκῆς. Et sq. versu: θροεῖ
pro φέρει.

Pag. 72. *Theognid.* 309 sqq. Schneiderus sic constituit:
ἴσθι· πάντα τε μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκεῖ, εἰς τε
φέρει τὰ γελοῖα — θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης κτλ. Quae
nullo pacto probabilia sunt.

Pag. 76. *Theognid.* 400. Schneiderus ἐντροπε retinet et
ἀλευόμενος scribit.

Pag. 85. *Theognid.* 577. Schneiderus bene ῥήϊον conjicit.

Pag. 91. *Theognid.* 689. Bene Schneiderus εἴη, de qua
forma conjunctivi saepe oblitterata ablegat ad Hermannum de
Legg. quibusd. subtil. serm. Homer. I. p. XVI. Opuscc. II.
p. 32. et Schaefer. ad Poett. Gnom. p. 238. Sed idem Schnei-
derus quae de v. 732. et 897 sqq. et 1202. deque Philetæ
fr. XII. scripsit, jam ipsum poenitere puto.

Pag. 96. *Theognid.* 800. Schneiderus λώϊον ᾧδ' εἶναι·
μὴ πλεόνεσσι μέλειν. Non intelligo.

Ibid. *Theognid.* 806. Schneiderus pro χροῖ μιν putat scribi
posse χρῆσμον vel χρῆσιν.

Pag. 99. *Theognid.* 855. Optime Schneiderus πολλάκι δὴ
πόλις ἦδε.

Pag. 104. *Theognid.* 954. Schneiderus recte ἦνυσα δ' οὐκ
ἀνύσας.

Pag. 110. *Theognid.* 1066. Schneiderus τούτων οὐδὲν
ἔπεσ' ἀλλ' ἔτι τερπνότερον.

Pag. 113. *Theognid.* 1133. Schneiderus πονοῦσι φίλοισι.

Pag. 116. *Theognid.* 1193 sq. Schneiderus τῷ ξύλον ἢ
σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν;

Pag. 133. *De Euenis poetis* vide dissertationem *Guillemi
Wagneri.* Vratislaviae MDCCCXXXVIII. editam.

Pag. 148. Hermesianactis locos complures emendare stu-
det A. Emperius in Zimmermanni *Diar. Antiq. Stud.* 1838.
VIII. nr. 101.

Versu quarto Meinekii in *Theocr.* XVII, 48. κνανήν
tentat.

Pag. 163. De carmine in Boeotum Parodum vide nunc
Prelleri librum de Polemone p. 82 sqq.

Pag. 201. Cum Simonidis Amorgini v. 37 sqq. confer
Menandri versum *Sentent. Sing.* 264.

"Ἴσον ἐστὶν ὄργῃ καὶ θάλασσα καὶ γυνή.

Pag. 253. *Alcman. fr. 50.* Mecum facere video Meinekium Theocr. II, 4., qui scribit *Αἴας αἱματᾶ τε Μέμνων.* Ad-dendum est testimoniis de v. *Αἴας* altera correpta Et. M. p. 721, fin.

Pag. 258. fr. 71. Fridericus Jacobsius in Zimmermanni Diar. Antiq. Stud. 1838. XII. p. 1170. altero versu corrigit *ὑπάκουε νέμῃ Ἰδαῖα*: neque numeris suavis et non fe-rendo hiatus.

Pag. 262 sqq. In poetis Aeolensibus multa feliciter ten-tavit, quaedam certissime correxit *Henr. Lud. Ahrens* noster in Mus. Rhen. 1838. II.

Pag. 283. *Alcaei fr. 61.* Alcaeo Comico tribuebat Meine-kius Menandr. p. 74. Perperam.

Pag. 284. *Alcaei fr. 62.* Ad sententiam compara versum proverbialem ex Alcaei loco, opinor, ductum in Proverb. Coisl. 133. Gaisf. *Εἰπὼν ἃ θέλεις, ἀντάκουε ἃ μὴ θέ-λεις*: ἐπὶ τῶν ἀκούοντων κατὰ εἰπόντων τοιαῦτα. Scribe:

Εἰπὼν γὰρ ἃ θέλεις, ἀντάκου' ἃ μὴ θέλεις.

Pythagorae tribuit Appendix Stobaei Flor. p. 76, 1. hanc sen-tentiam: *Ἀλέει ἃ δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ οὐκ ἀκούσεις ἃ μὴ δεῖ.*

Pag. 288. In nota ad fr. 80. secure fidebam Simplicio Aldino, quem constat ex Moërbekae translatione latina Grae-citate, ut ajunt, donatum fuisse. In vero Simplicio non est *πάλιν ὅς ἔγρυσε*, sed *πάλιν ὅς παρορῖνει*, ut apud Al-caeum teste Apostolio efferebatur proverbium. Deinde non dixit Simplicius Alcaeum *μελωδόν*, sed *μελοποιόν*. Haec ex codice Nov. Colleg. protulit Gaisfordius ad Diogeniani Provv. VIII, 64.

Pag. 323. Apud Stobaeum *Εἰρήνης* in *Ἡρίωνης* mutan-dum esse jam ante me monitum a Meinekio aliquo loco. Cui emendationem retribuo.

Pag. 330. De *Stesichori Palinodia* exstat commentatio lectu dignissima *Jacobi Geelii* in Museo Rhen. 1838. I. p. 1 sqq.

Pag. 368. *Anacreontis fr. 81.* In Atilii codice Vaticano apud Gaisfordium in Scriptt. Rei Metr. Latin. p. 359. exstat: *ασπίδα ρυσε ποταμον ἰλλιροου τροχας*. Mire Gaisfordius pro ultima voce *προβαίνων* conjectat.

Pag. 375. *Cydiae* verba fr. 1. paullo copiosiora in duo-

bus Bekkeri libris $\chi\theta$ exstare me fugit. Ibi est: *ἐλθόντα δ θανάτωι σιθεια μοῖραν*. Unde Cydiae fuisse haec: *Μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἐλθόντ' ἐν θανατοέσση θέα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν* opinio est Hermanni Sauppil in Progr. Gymnas. Turicensis 1836. p. 9. Sententiam Sauppil hanc fuisse arbitratur: *Hinnuleus leone conspecto pulchritudinem ejus stupet et corde quidem et genibus tremit, sed aufugere nequit. Quod non potest verum esse. Monebat Cydias aliquem, ne velut hinnuleus in leonem, sic ille incideret in puerum pulchrum, qui ipsum surriperet sibi. Sic Sauppil correctio ferri nequit, quae ne numeros quidem habet aptos. Et θανατοέσση certe θανατοέσσα esse deberet. Quanquam θανάτοις ne verbum quidem est.*

Pag. 437. Diagorae Melii fragmentum prius altero versu auctius servavit Didymus Alexandrinus de Trinit. III, 2. p. 320.

Θεὸς θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου νωμᾶ φρέν' ὑπερτάταν·

αὐτοδαῆς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἴμον ἔρπει.

„*Αὐτοδαῆ ἀρετὰν* dicere videtur laudem quam quis suis confisus viribus anquirat, divinae opis nil indigens.“ Meinekus Hist. Crit. Com. Gr. p. 526 sq., a quo illud didici.

Pag. 264. Audio in ducatu Bremensi cantari a pueris hanc cantilenam, similem *φιληλιάδι ῶδῃ*, quam animi gratia appono:

*Lebe Regen, geh weg,
Lebe Sunne, kumm wedder,
Mit dine golle Fedder
Mit dinen gollen Strahl
Vonn Himmel herdahl.*

E p i l o g u s.

Nondum actum est, lector benevole. Sunt enim quae Apinis nostris tanquam Colopho imponenda esse videantur, quibus hanc varii hujus libelli et abnormis formam vel vindicem vel excusam. Ego quum ante hunc annum, ut Hugonis honori quantum in me esset consulerem, ad primam commentationem quae est de Alcmanis carmine in Dioscuros incitata festinatione conscribendam animum appulsem, comites illi adjungere decreveram alias quasdam similis argumenti disputationes, quas mente designatas habebam, non chartis perscriptas. Et adjunxi post intervallum temporis alteram dissertationem de Alcmane Ethnographo. Quam quum absolvissem jamque alia quaedam curiosius explicanda aggressurus essem, turbavit consilium Schubarti mei liberalitas, a quo praeter spem Orionem edendum accipiebam. Quem vix tandem post tot saecula e situ et squalore protractum nefas videbatur in scriniis nostris diutius illiberali custodia tenere: statim misso priore consilio ad expoliendum Antholognomicum me totum dedi. Quo factum est, ut Orio jam prodeat in vulgus societate non nativa quidem ipsique familiari, sed asciticia, non inhonesta tamen, ut arbitror, et plane ab indole ipsius abhorrente. Succrescebat libellus. Corpusculum affinxi Orioni ita, ut emendationes veterum scriptorum, quorum recens mihi haereret memoria, a marginibus corrogarem ipsique agglutinarem. Non infitior et aegre fero evasisse sic mulierem formosam superne — nosti reliqua. Sed solatium dolori meo — saepe enim dolui me imprudentem in hanc scribendi lasciviam relapsam — praebet Orionis praestantia: reliqua quam levia sint non dissimulo. Tu igitur si me audies, benevole lector, leges Orionem et quae ipsum praecedunt dissertationes quaeque subsequitur de Maesone: a reliquis abstinebis nullo studiorum tuorum vel exiguo damno, otii compendio mediocri, fortasse aliquo aestimationis meae incremento.

Ut autem dies diem, sic annus annum. Primam dissertationem, quam singulatim editam cum viris quibusdam amicis communicaveram, Godofredus Hermannus dignam habuit, de qua publice iudicium faceret. Multa me monuit inter corrigendi taedium, quod strenue mecum partitus est, suavissimus familiaris Ferdinandus Rankius. Textum Orionis miseram ad Augustum Meinekium, quem scirem edendis fragmentis poetarum comicorum occupatum esse. Remisit Meinekius observationes suas, quibus de compluribus locis difficilibus poetarum sententiam suam aperuerat. Sed quum Meinekius commentarios meos tum nondum vidisset, accidit, ut in locis aliquot in idem inciderimus. Ego et quae ab illis viris libello meo salutaria accepi et quae pauca observavi ipse, in fine libelli proponam. *Βέλτιον ὄψιμαθῆ καλεῖσθαι ἢ ἀμαθῆ*. Nec ea omittam quae a Meinekio excogitata in commentariis nostris eodem paene modo explicata exstant. Sentio enim, quam eximium firmamentum meis inventis accedat ex consensu Meinekii.

Pag. 2. Alcman Dioscuros ipsas Athenas expugnasse fecerat. Eandem fabulam secutus est qui arcae Cypseli epigramma fecit apud Pausaniam V, 19, 1. At occursat glossa Hesychii *Ἀσανέων* (*Ἀσαναίων* Palmerius) *πόλιν τὰς Ἀφίδνας*. Quam glossam, ut solet, ex Alcmane mutuatum esse Glossographum probabilis est conjectura Muelleri Dorr. I. p. 439. Quod si vere conjectum est, ego glossam ad hymnum illum in Dioscuros revoco et discrepantiam quae videtur esse sic concilio, ut Grammaticos — quorum ex copiis hauserit Hesychius — verba *Ἀσαναίων πόλιν* diverso modo interpretatos fuisse statuam: alii enim Athenas ipsas, alii Aphidnas ex vulgari fama significatas ab Alcmane posuisse videntur. Alcman fortasse de industria scripserat ambigue.

Pag. 3. Assentior nunc Hermannō *νεωχμὸν* formam proscribenti et ubique *νεοχμὸν* probanti, vide censuram huius libelli in Zimmermanni Diar. Antiq. Stud. 1838. 56. p. 461.

Pag. 10. In verbis Scholiastae Homerici *Ἀλλὰ πολυνεικῆς διελένα* Hermannus vidit latere versiculum poetae Dorien-
sis hunc:

ἀλλ' ἄ πολυνεικῆς

δι' Ἐλένα.

Pag. 11. Nunc Rankius ad Hesiodi Scutum 192. formam ἐναρσφόρος ex quattuor codicibus praeter Trincavelli exemplar satis stabilivit.

Pag. 14. De loco Callimachio sic iudicat Hermannus l. c. „Den ganzen (zweiten) Vers möchte Kallimachus schwerlich so geschrieben haben, der, wenn er ἄποτος setzte, wohl auch ἄσιτος oder ein ähnliches Wort statt οὐ φάγεις gesetzt haben würde; wenn er aber οὐ φάγεις schrieb, wohl auch würde οὐ πίες geschrieben haben. Man möchte daher wohl vermuthen, dass nach ἀυσιαλέα andere auf die Trauer der Göttin bezügliche Epitheta gefolgt seien, das οὐ φάγεις οὐδ' ἐλοέσω aber das Ende des nächstfolgenden Verses ausgemacht habe. Diese Vermuthung erhält noch mehr Gewicht dadurch, dass der von Ruhnkenius verworfne weit bessere zwölfte Vers so lautet:

οὐ πίες οὐτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσω.

Offenbar ist der ursprüngliche Codex, aus welchem dieser Hymnus stammt, hier zerrissen und nur stückweise lesbar gewesen. Daher man über diese ganze Stelle schwerlich ohne einen neuentdeckten Codex oder sonstige glückliche Zufälle, dergleichen der erwähnte Fund des Hrn. S. ist, aufs Reine kommen wird.“

Pag. 16. not. 2. lin. 3. pro relativa lege interrogativa.

Pag. 20. not. Alexander Polyhistor fuit Milesius: Alexander, Marci Antonini Imperatoris philosophi praeceptor, Cotyansensis, de quo nuper dixit Lehrsius Quaestt. Epp. p. 8 sqq.

Pag. 36, 9. Lege aspero spiritu Ὠρίων.

Orionis Antholognom. I, 18. Meinekius in Hist. Crit. Comitor. Graecc. p. 341. haec scripsit: „Quod Menandro p. 102. restitui fabulae elogium Κωνειαζόμεναι pro Κονιαζόμεναι, egregie confirmat editus nuper Schol. Clem. Alex. Protr. p. 22. οὐ (Epimenidis) μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Κωνειαζομέναις. Scribe Κωνειαζομέναις. Ac fortasse etiam apud Stobaeum Serm. XXI., ubi Gesneri margo habet: „Menander in Catazom.“ Codex A Κωταζομοις, legendum est Κωνειαζομέναις.“ Cum his comparanda quae nos scripsimus p. 65. Hoc addo, fortasse Photii Glossam: Κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις, ad ipsius fabulae Menandreae elogium respicere.

Ibid. III, 1. „Fortasse Euripidea sic emendari poterunt:
'Ἐκ τῶν δικαίων οἱ νόμοι τ' ἀυξήματα

μεγάλα φέρουσι, πάντα τ' ἀνθρώπει' ἀεί·

τάδ' ἔστι χροῖματ', ἣν τις εὐσεβῆ θεόν.

φέρειν ἀυξήματα *auctus accipere, augeri*, ut *μισθὸν φέρειν aliaque similia.*" Augustus Meinekius.

Ibid. V, 1. „*Lege ἀπωκίσθη et aut μᾶζο' aut dele που.* Hoc tamen praestat. Conferendus versus Stobaei *Eclogg.* p. 154.

Χροῖα δ' Ἀνάγκη κοῦν ἀπώκισται πολύ."

A. M. Idem in *Commentariis* proposui p. 77.

Ibid. V, 3. „*Videtur poeta ἀναστρέφειν scripsisse.*" A. M. Idem suspicabar p. 78.

Ibid. V, 11. „*Ὁμολογουμένη videtur nomen comoediae esse, ut fragmentum post illum titulum exciderit. Tum sequebatur Βίωνος ἐκ τῶν Βουκολικῶν. Ita mecum Bergkius stantuit. Sed ἀνύσιμα ut putem antepenultima producta usurpasse poetam non adducor. An ὀνήσιμα? Quanquam ne id quidem satisfacit. Plane corruptus est versus alter, in quo quae conjicis neque sensum magnopere juvant et rhythmos solvunt.*"

A. M. Confer quae p. 81. disserui.

Ibid. V, 1. Quod p. 84. in Aegeo et in Theseo Euripideis poetam statuebam verbis paene iisdem eandem sententiam potuisse inculcare, compara simillima exempla apud Aug. Witzschelium *De versibus in Euripidis Medea male repetitis* in *Actt. Soc. Graec.* Vol. II, 1. p. 148 sqq.

Ibid. VI, 5. „*Alio loco docebo, esse hanc sententiam Aristidis in fabula Eupolidea cum Nicia colloquentis.*" A. M. Vide commentarios nostros p. 84.

Ibid. VII, 1. „*Facillima fuerit correctio:*

Τοῦτ' ἔστιν ἀρετή· τὸ δ' ὄνομ' οὐχὶ διαφέρει.

Tuae enim conjecturae peccant in canonem Porsonianum qui indubitabilis est." A. M.

Ibid. VII, 5. „*Corrige potius cum Lachmanno:*

Πρὸς τὰς κρίσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν."

A. M.

Ibid. VII, 10. „*Sophocleum versum videtur in mente habuisse Choricus in Fabric. Bibl. Graec. VII. p. 856. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρός, ἡ τραγωδία φησὶν, ἅπαντα φέρειν καλῶς.*" A. M.

Ibid. VIII, 10. „*Fortasse:*

Ἡ που πολλά γ' ἐν χρόνῳ μακρῷ γίγνεται μεταλλαγῆ
πραγμάτων κτλ.

Ut plane apud Aeschylum Ζεὺς ὅστις ποτ' ἐστίν κτλ. Et iisdem numeris saepius usus Aristophanes. Nam quominus πολλὰ adverbiascere putes impedire videtur locus Juliani Orr. VII. p. 204, A. Pro ἤπου alia licebit comminisci. Sed codex Vossianus Juliani illud commendare videtur." A. M. — Locus Juliani est: Πολλὰ (cod. Voss. ἡ πολλὰ) γίνεται ἐν μακροῦ χρόνω· τοῦτο ἐκ τῆς κωμωδίας κτλ. Hinc ego ἡ πολλὰ pro ὡς πολλὰ lubenter amplector, reliqua teneo ut in Commentariis p. 91 sq. vindicabam. Nec me movet Juliani usurpatio dicti Eupolidei a se decurtati, ut πολλὰ arbitrer non esse i. q. πολλάκις. — De numero plurali substantivi femin. gen. cum verbo singulari similiter nuper scripsit A. Witzschelius in Zimmermanni Diar. Antiq. Stud. 1838. p. 638 sq.

Pag. 57, 16. „Scribe οὐδὲ θηροῦ οὐδέπω.” A. M. Sic conjeci p. 97.

Pag. 64, 7. corrige *am* in *jam*.

Pag. 76, 23. corrige "Eα.

Pag. 110, 10. Versum Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει non memineram esse Temenidarum fr. III.

Pag. 120. Maesonem paullo brevius transmisit Meinekius Hist. Crit. Com. Grr. p. 22 sq.

Pag. 124. Pollucis locum emendatum dedit Meinekius Hist. Crit. Com. Grr. p. 564.

Pag. 162, 16. lege ΚΡΕΟΥΣΑ pro ΙΩΝ.

I.

INDEX

SCRIPTORUM AB ORIONE EXCERPTORUM.

- Aratus *Φαινόμενοις* Tit. V, 14.
 Aristophanes *Βατράχοις* I, 20.
 — *Ὀρχοισιν* I, 21.
 Bio *Βουκολικοῖς* V, 11.
 Demosthenes *Φιλιππικοῖς* III, 7.
 — *περὶ Στεφάνου* VI, 17.
 — (in *Leptinem*) VIII, 12.
 Epicharmus II, 3.
 Eupolis *Δήμοις* VI, 5. VIII, 10.
 Euripides *Αἰγεί* VI, 1.
 — *Ἀλεξάνδρῳ* (?) I, 3.
 — *Ἀλκίνοιδι* VIII, 4. 23. 24.
 — (*Ἀλόπη*) Euripid. 11.
 — *Ἀνδρομάχῃ* VII, 7. VIII, 3.
 — (*Ἀνδρομέδα*) Euripid. 16.
 — *Ἀντιγόνη* I, 1.
 — *Ἀντιόπη* II, 1. Eurip. 17.
 — *Ἀρχελάῳ* III, 1. 2. V, 1.
 VII, 3. VIII, 2. Eurip. 22.
 — (*Βάκχαις*) Eurip. 4.
 — *Ἐκάβῃ* I, 4. VI, 2. 3. VIII, 14—22.
 — *Ἐρεχθεῖ* VII, 2. Eurip. 8.
 — *Ἡλέκτρῃ* VIII, 7. Eurip. 15.
 — (*Ἡρακλείδαις*) Eurip. 9. 10.
 — (?) *Θυέστῃ* V, 6. 7. VII, 4. Eurip. 19.
 — *Ἰκέτισιν* V, 2.
 — *Ἴνοι* I, 5.
 — *Ἰππολύτῳ* III, 3. Eurip. 18.
 — *Ἰφιγένειᾳ τῇ ἐν Ἀλκίδι* VIII, 8.
 — *Μελανίππῃ δεσμώτιδι* V, 3.
 — *Μελέαγρῳ* VII, 1.
 — (*Οἰδίποδι*) Eurip. 20.
 — *Οἰνομάῳ* V, 5.
 — *Ὀρέστῃ* 1, 2. 16. II, 2. IV, 3. VIII, 6.
 — *Παλαμήδῃ* I, 6.
 — (*Πελοπίδῃ*) Eurip. 5.
 — *Φιλοκτήτῃ* V, 4. Eurip. 1.
 — *Φοινίσσαις* I, 8.
 — *Ρήσῳ* I, 7.
 Euripides *Σαυρίαίς* I, 10.
 — *Υφικύλλῃ* VII, 5.
 — *Incert. Fabul.* Eurip. 2. 3. 6. 7. 12. 13. 14. 21.
 Hesiodus *Ἔργοις* I, 24. 25. III, 4. VI, 10. 11. 13. VII, 12.
 Homerus *Ἰλιάδι* I, 23. V, 13. 15. 16.
 — *Ὀδυσσειᾷ* VI, 12.
 Incertus poeta *Ὠραίς* V, 8.
 Isocrates I, 26. 27. II, 4. III, 6. IV, 4. VI, 16. VII, 13. 14.
 Menander *Ἀφροφόρῳ* I, 11.
 — *Γεωργῷ* I, 19. VII, 9.
 — *Ἐπιτρέπουσι* VI, 4. VII, 8.
 — *Ἠνώχῳ* IV, 1. VII, 6.
 — *Κυβερνήταις* VIII, 9.
 — *Κωνεαῖζομέναις* I, 18.
 — *Πλοκίῳ* VIII, 5.
 — *Πωλονμένοις* I, 12.
 — *Ρυαῖζομένη* I, 15.
 — *Στρατιώταις* I, 17.
 — *Φανίῳ* (?) VIII, 11.
 Phocylides I, 22.
 Pindarus *Ἐπιμικίοις* I, 9.
 Plato Comicus *Αἰκάκουμίνῳ* I, 13. 14.
 Plato Philosophus *Ἐυδρόφρονι* VI, 14.
 — *Κρίτωνι* VI, 15.
 — *Μένωνι* VII, 15. VIII, 13.
 Pythagorica V, 17.
 Sophocles *Ἰάντι Μαστιγοφόρῳ* VI, 9.
 — *Ἡλέκτρῃ* IV, 2. VI, 8. VII, 11.
 — *Ἡρακλίσκῳ* V, 9. VI, 6.
 — (?) *Θυέστῃ* V, 6. 7.
 — *ἠ Θυέστῃ* V, 10.
 — *Ἰππονόῳ* IV, 2.
 — *Ἴωνι* VII, 10.
 — *Φαίδρα* VI, 7.
 Theognis *Ἐλεγείοις* III, 5. V, 12. cll. VIII, 11.
 Thucydides VII, 16. *)
 Φανίως (?) VIII, 11.

*) Excidit nescio quomodo p. 52, 21. locus: *Θουκυδίδου Ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.*

II.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

- Adjectivum et adverbium cum verbo
substantivo p. 80.
- Agamemno ab Achivis victus 128.
- ἄγροικος, ἀγροϊκος 66.
- Ἀιγυλις 30.
- Ἀκείσις, Ἀκείτινος 139.
- Alcetas dux latronum 115.
- Alcmanis aetas, carmina etc. 1—30.
- Alexander Milesius Polyhistor 20.
183.
- Alcmaeon ὁ διὰ Ψωφίδος et ὁ διὰ
Κορίνθου 103.
- Annichori 24.
- Ἀνθολογιωμικόν 39.
- Ἀνύσμος producta altera syllaba 62.
- Aphidna a Dioscuris expugnata 2.
- Ἀράξει, Ἀραξοί 29.
- Ἀργοναυταί, Ἀργοναυταί, Ἀργοναυτῶν 117.
- Ἀρισταρχος Ζεὺς 172.
- Ἀριστοφάνης et Ἀρχιλόχος confun-
duntur 139.
- Ἀρμασίδουπος 166.
- Ἀρυββαί, Ἀρύβας, Ἀρύμβας 25.
- Assimilatio vel attractio 96.
- Ἀσσοσ urbs Troadis 24.
- Ἀστυλος Crotoniata 171.
- Athenae a Dioscuris expugnatae 2.
182.
- Ἀτρέϊα δῆμον 172.
- Augeas Solis filius 157.
- Βλήρη, βλήρης 172.
- Busiris et Hercules 70 sq.
- Butas Neptuni filius 71.
- Χεῖρ ἐκποδόμεναι 172.
- Comparativi irregulares 74.
- Conjunctivus post ὅς, ὅστις 94.
- Correptio vocalis ante βρ 131.
- Χρῆ et δεῖ confusa 62.
- Χρυσόθεω 137.
- Δεῖ et χρῆ confusa 63.
- Διῆξ cum accus. et genitivo 134.
- Dioscurorum templum et sepulcrum 4.
- Διφθέρα 108.
- Δράμημα, δρόμημα 109.
- Δυσάϊον 155.
- Ἡ — ἦτοι 117.
- Ἐαυτοῖς i. q. ἀλλήλοις 117.
- Ἐγκυτίς, ἐγκυτί 137.
- Ἐῖθε cum infinitivo 178.
- Ἐκατι a comicus irrisum 79.
- Elisio ai vocalis in verbis 118.
- Ἡμίω 69.
- Ἐναρσφόρος 11. 183.
- Ἐνδοθεν i. q. ἔνδον 116.
- Ἐνθέον aeolice i. q. ἀνθέον 26.
- Ἐπίσταμαι i. q. δύναμαι 101.
- Ἐργον ἴσθιν, est aliquid 113.
- Essedones, Issedones 28.
- Εὐήρας, εὐείρας, εὐήρειας 101.
- Ἐὐπυργος Σερῶνα 4.
- Εὐνείχης Hippocoontida 10.
- Gephyraei, Gephyritis 165.
- Hippocoontidarum cum Hercule rixa
6. 9.
- Ἡράκλειος Sophoclis 80.
- Homoeoteleuton origo erroris 76.
- Interrogativa pronomina ante infini-
tivum 16.
- Inversio structurae 62.
- Ion Sophoclis 87.
- Iphigenia Aulidensis 90.
- Ἴσος et Καλλίας proverbialiter 152.
- Ἰσοηδοί i. q. Ἰσοηδόνες 28.
- Καλούμενος et καλούμενος confusa 63.
- Κάμψαι τέλος, πέρας βίον 96.
- Κεῖ et κείθι 139.
- Κίρκος et κρῖκος 101.
- Κίων tibicen Hipponactis 141.
- Κλείω, κλήω 100.
- Κοιταβέζουσαι Menandri 65.
- Κυχηρίδης ὄφις 69.
- Λέλημαι 101.
- Λίγειν non λιγεῖν 14.
- Literarum ὄς conjugatio 9. 11.
- Litoralibus diis agnus mactatus 101.
- Λύρα ab eo q. e. λύσασθαι 107. 158.
- Maesos Megarensis 123 sqq.
- Μαισωνική παροιμία 121.
- Μακροκάρηνοι et Μακροκέφαλοι 22.
- Μεγαρικὸς γέλως 127.
- Menoetas dux latronum 113.
- Metrum Euripideum 91.

- Minerva Gephyraea 165.
Μοδο et mihi confusa 146.
Μονοτόκοι et Ἐνοτίκοντες 23.
Μοχθηρός, — ὄν 105.
Νεοχμός et νεοχμός 3. 182.
Νικτὸς στέρον 27.
Νῦν et νιν 61.
 Oenens Sophoclis 87.
Οἴκι Menandri 116.
 Oraculorum collectiones 108.
 Orio Thebanus 38 sqq.
 Palladia 165.
Πάντα ποιεῖν 168.
 Parasclematista nomina propria 24.
Παρεῖξ cum accus. et genitivo 135.
 Patronymica pro primitivis 104.
Πέλος, πελλός, πελιός, πολιός, Pelias
 99.
Περίηος 9.
 Phanium Menandri 92.
Φθειροσί 139.
Πεννώδεις νῆσοι 29.
 Pluralis subst. fem. gen. cum ἦν rell.
 91.
Πόρνης βολή jactus Veneris 86.
Πριμιλλύθριον 73.
 Proeliatores cum apris spumantibus
 comparati 138.
- Repetitio verborum apud poetas bu-
 colicos 81.
Ῥίται, Ῥίταια ὄρη 25.
 Sciapodes, Steganopodes 21.
Σατυρικός, σατυρικὴ 80.
Σεράπια, ἔσηκε Laconica 3.
 Simonidis Cei gens 170.
 Singularis et plur. verbi juxta positi
 105.
Σκόλοπες in necandis maleficis 108.
Σωκράτης et Ἰσοκράτης permutata 71.
 Sophoclis fabulae 88.
 Sosibius Laco, Alcmantis interpres 6.
 Stichometria 176 sqq.
Σθένος i. q. *δύναμις* 101.
Συγγενικός Aristophanis Byzantii 106.
 Superlativi irregulares 74. 109.
Συρακώ i. q. *Συράκουσαι* 73.
Θίλειν apud Theocr. et Moschum 81.
Τέο 139.
 Therapna 4.
 Thyestes Sophoclis et Euripidis 78.
Τομός, τρομός al. 109.
Τρόφιμος 119.
Τύρουνος 133.
 Tyrrha urbs Lydiae 133.
Ψάλλειν τόξωμα 107.
᾽Ωτόλινοι 24.

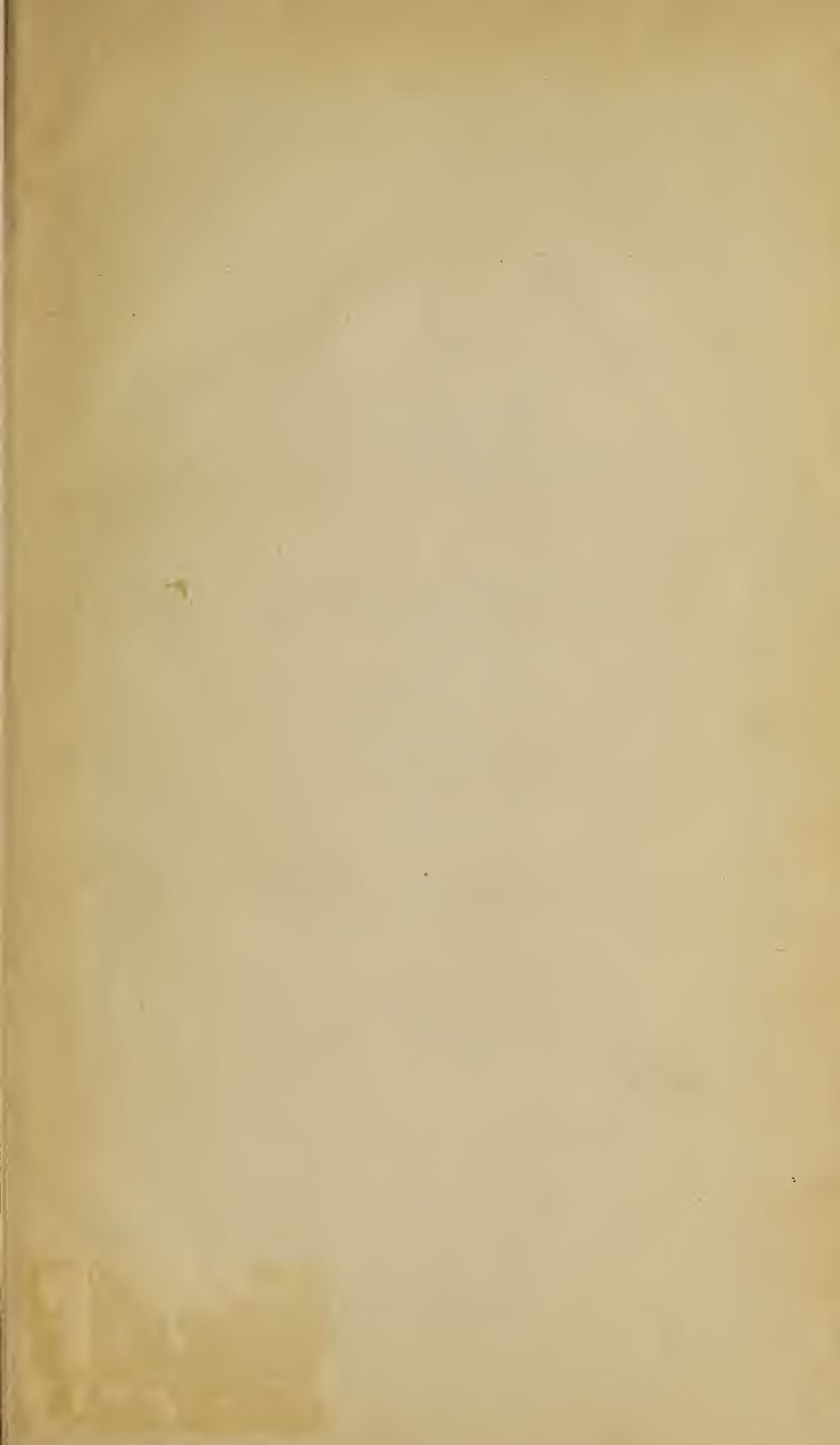
III.

INDEX

SCRIPTORUM VEL EMENDATORUM
VEL EXPLICATORUM.

- Aesch. Agam. vs. 465. 1643. p. 116.
153.
— Septem vs. 584. 269. p. 95. 142.
— Suppl. vs. 395. *ibid.*
— Thress. p. 112.
— Fr. Inc. p. 74. 84.
- Alcaei frgm. 80 Del. p. 179.
- Alcman. frg. 50 p. 179.
Idem p. 2. 15. 25. 174.
- Antimachus p. 70.
- Antiphon *ἐν τῷ περὶ ὁμοιοτίας* p. 23.
- Anyae Epigr. Anth. Pal. VII, 215.
p. 146.
- Apollodor. III, 10, 5. p. 10.
- Archilochi frgm. XVII. Lieb., Del.
frg. 80. p. 131.
— frgm. CXVI. Lieb. p. 132.
— frgm. 4. Del. p. 134.
— frgm. XXIII. p. 136.
— frgm. 47. Del. p. 137.
— frgm. CXXXV. Gaisf. p. 138.
— Nova adduntur p. 138-142.
- Aristoph. Nubb. vss. 6 sq. p. 151.
— Pac. 695 sqq. p. 79.
— Thesmophorr. vs. 161. p. 174.
- Ausonius Epigr. CXI. p. 115.
- Bacchylides p. 10.
- Bekkeri Anecdota p. 137.
- Bion. Id. I, 23. p. 81. 168. Addend.
Callimach. H. in Cer. vs. 10 sqq.
p. 12. *cll.* Addend. p. 133.
— frgm. CCCCLVI. p. 149.
- Catulli carmen XI. p. 31.
- Cramerii Anecdota Oxx. p. 99. 105.
- Cydiae frgm. 1. Del. p. 179.
- Diagorae Melii frgm. 1. Del. p. 130.
- Epicharmi frgm. p. 67. 72 sqq.
- Epigramma in Herodotum p. 148.
- Erotiani Lex. p. 99.
- Etym. M. p. 9. 99.
— Gud. p. 110.
- Euphorio p. 7. 177.
- Euripides Alopae frg. V. p. 96.
— Andromedae fr. XXXII. p. 96.
— Antiopeae frg. XXXI, 3. p. 97.
- Euripides ejusd. fab. p. 107.
— Archelai frg. VII. p. 85.
— ejusd. frg. VIII. p. 98.
— ejusd. frg. XXVI. p. 89.
— ejusd. frg. p. 74. 76. 111.
— Erechthei frg. XIX. p. 95.
— Hypsipylae frg. p. 86.
— Ionis frg. III, 3. p. 62.
— Melanippae vincetae frg. p. 78.
— Melanippae frg. p. 107.
— Meleagri frg. p. 85.
— Palamedis frg. p. 103.
— Peliadum frg. II, 3. p. 94.
— Plisthenis frg. p. 108.
— Sthenoboeae frg. p. 108.
— fragmm. incc. fabb. p. 80. 97.
109-112.
— Bacch. vs. 1153. p. 94.
— Electr. vs. 949 sqq. p. 96.
— Hec. vs. 227. p. 62.
— — — 831. p. 98.
— Hel. vss. 86. 167 sqq. 270 sqq.
p. 162-164.
— Hippol. vs. 79. p. 75.
— — — 919. p. 97.
— Med. vss. 856 sqq. p. 161.
— Phoeniss. vs. 938. v. 661.
p. 100. 161.
- Festus v. Maeson p. 123.
- Hellanicus p. 99.
- Herodotus IV, 164. p. 137.
- Hesiodus Opp. et D. vs. 278. p. 84.
— — — 296. p. 68.
— Scut. Herc. 192. p. 11. 183.
— Aegimii fr. IV. fr. CL. p. 68 sq.
— Nova fragmm. adduntur
p. 69-71.
- Hesychius s. v. *Ἀξιστοῦς* p. 87.
— s. v. *Βλήθ* p. 172.
— s. v. *εὐήθας ἵππους* p. 101.
— s. vv. *Μαίσιον. Τέντιξ. Μού-
σωνες.* p. 122.
- Hipponax fr. 7. Del. p. 140.
- Homerus II. K, 334. p. 98.
- Homeridae *Εἰρησιώγη* vs. 11. p. 147.

- Horatius Carmm. II, 20. p. 32.
 — III, 2, 56. p. 95.
 — III, 23, 17 sqq. p. 94.
 Lucianus Nigrin. §. 38. p. 143.
 — Somn. p. 145.
 — Ver. Hist. II, 5. p. 145.
 Menander frg. Carchedonii p. 113.
 — frg. *Ἐπιτρεπόντων* p. 86.
 — frgmm. *ἐκ Γεωργού* p. 66. 86.
 — *Κυβερνήτων* frg. p. 91.
 — *Κωνειάζόμεναι* p. 65.
 — *Μισουμένου* frg. p. 113.
 — *Περικειρομένης* frg. p. 114.
 — Philadelphi p. 113.
 — Plocii frg. p. 89.
 — *Πολυμένων* frg. p. 114.
 — *Στρατιώται* p. 64.
 — *Ψοφοδεοῦς* frg. p. 114.
 Menandri alia frgmm. emendantur
 p. 64. 76. 86. 114.
 Menandro nova frgmm. adduntur
 p. 115-119.
 Mimnerm. I, 4. Del. p. 174.
 — XII, 7. Del. p. 175.
 Nicander Theriacc. 3. p. 107.
 Panyasis p. 156 sq.
 Pausan. III, 26, 2. p. 1. 6.
 Phocylides p. 67.
 Photius p. 85, 7. p. 4.
 Pindarus p. 141.
 Plato Comicus p. 63. 106.
 — Philos. Protag. p. 344, E.
 p. 152.
 Plutarchi locus p. 171.
 Poetae Incerti p. 10. 18. 177. 142.
 Pollux Onom. IV, 19, 149 sq. p. 124.
 Priscianus de metr. com. p. 3.
 Sappho frg. 81. Del. p. 18.
 Scholl. Aristidis p. 103. Frommel.
 p. 164.
 — Arist. Vespp. 1217. p. 170.
 — Aeschin. *Παραπρεσβ.* §. 121, 1.
 p. 128.
 — Clem. Alex. p. 103. Klotz.
 p. 65.
 — Clem. Alex. p. 107. p. 7.
 — Hom. II, Γ, 242. p. 3. 182.
 — Vaticc. Euripid. Troadd. vs.
 210. p. 4.
 Scholl. Venn. A. II, π, 37. p. 9. 175.
 — Venn. Arist. Pac. vs. 527.
 p. 152.
 Servius in Aeneid. p. 165.
 Simmias apud Tzetzam p. 28.
 — apud Choeroboscum p. 172.
 Simonides frgmm. LXXXIV. CI.
 CXCVI. p. 173 sq.
 Solonis frgmm. X, 2. XI, 42. XXIV,
 4. XXVI, 3. XXVII, 1.
 XXVIII, 4. XXIX, 3. p. 175.
 Sophocles Ajace p. 102.
 — *ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῶ* p. 98.
 — *ἐν Μάντισι* p. 100.
 — *ἐν Ποιμίσσι* ibid.
 — frgmm. incc. p. 76. 100 sqq.
 — Antig. vs. 71. 262. 294.
 p. 158 sq. 97.
 — Electr. vs. 680. p. 159.
 — ejusd. vs. 1083 sq. p. 88.
 — Oed. Col. vss. 147 sqq. p. 155.
 — ejusd. vss. 1242 sqq. p. 27.
 — Oed. Reg. vs. 492. p. 160.
 — Philoct. vss. 187. 601. 710 sqq.
 p. 153-155.
 Stephanus Byzantius p. 25. 28. 137.
 Stesichorus fr. 17. Del. p. 177.
 Suidas s. v. *Ἄντ' εὐχογείης* p. 128.
 — s. v. *Εὐχορίων* p. 177.
 — s. v. *Θέογνις* p. 176.
 Thebais Cyclica p. 9.
 Theocrit. Id. I, 97. p. 166.
 — Id. II, 24. p. 167.
 — Id. V, 118. p. 82.
 — Id. VII, 74. p. 167.
 — Id. XXVIII, 26. ibid.
 — Id. XX, 6. ibid.
 — Id. XXI, 15. p. 91.
 — Id. XXIII, 16. p. 168.
 — Id. XXV, 15. ibid.
 — Id. XXVI, 27. p. 95.
 — Id. XXVII, 30. p. 168.
 Theognis vs. 141 sqq. p. 82.
 — vss. 577. 679. 855. 954. p. 178.
 — vs. 1171. p. 75.
 Theognosti Canones p. 158.
 Tibullus I, 1, 25. p. 146.
 Tzetzta Chill. VII, 762. 766. p. 23.
 Vellejus Paterc. II, 90. p. 147.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

PreservationTechnologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 243 173 2

